

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1443/A

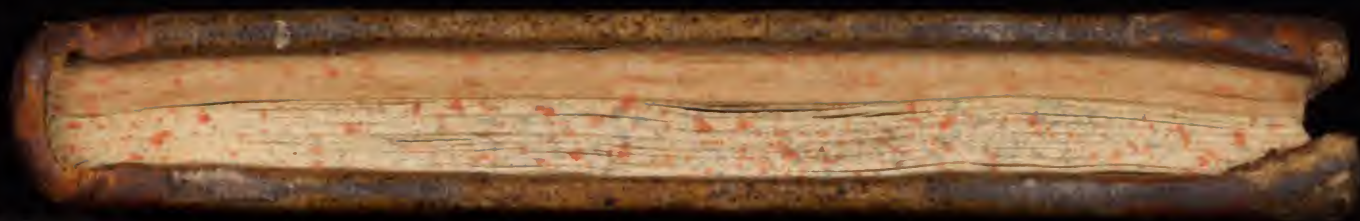

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1443/A

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1443/A

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
1443/A

1443/A
E. IV.

16/c

Chassanion

67.13 39

31387

Chapman
8/10/12

1443/A
E. IV

16/c

Chassanion

67.13 29

31387

Antwerp
8/10/12

Libre Maria reyna
Prunck folio 567
vaut f 60 Vol 1
edon de l'avis 1842
en 5 Volume

Ant van Dellen

DE
GIGANTI-
BUS, EORVM'QVE
RELIQVIIS, ATQVE
ijs, quæ ante annos aliquot
nostra ætate in Gal-
lia repertę sunt.

Ubi etiam de
ADMIRANDIS PRO-
digiosisq; quorundam viribus agitur,
qui ad Gigantum natu-
ram proximè viden-
tur accedere:

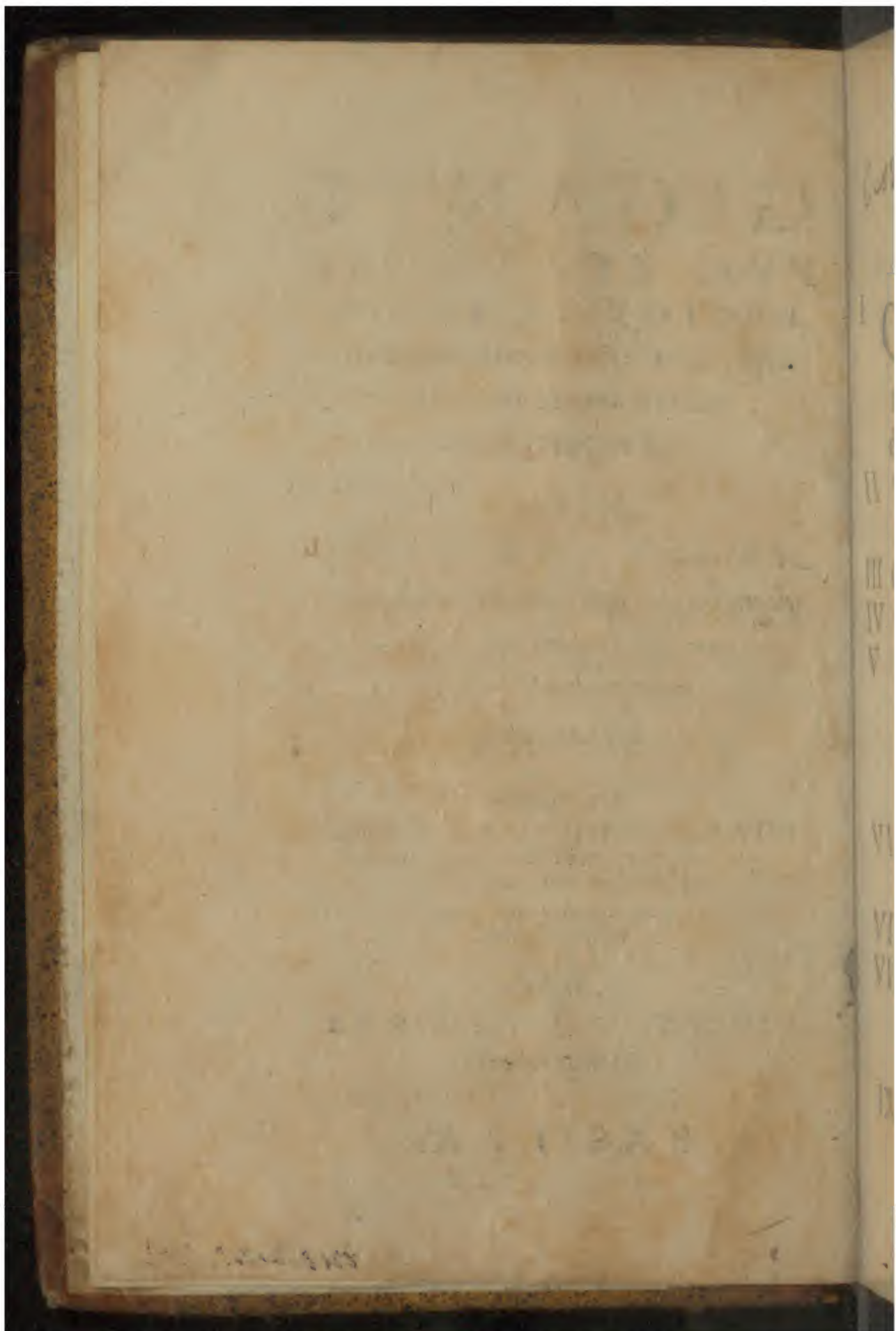
Obiter etiam
IOANNIS GOROPH ERROR
perstringitur, qui in sua Gigantomachia
nulla Gigantium corpora tan-
ta, quanta dicuntur
fuisse, affirmat.

Authore
IOAN. CASSANIONE
Monostrolienſe.

BASILEAE,
M. D. LXXX.

Federic Perrot

CAPITULUM HUIUS
opusculi Elenchus.

- I **Q**uod Gigantes ante Diluuium fuerint; ubi de ipsius nominis notatione, deq; eorum origine agitur.
- II Gigantes post diluuium etiam Abrahami tempore.
- III Gigantes tempore Moſis.
- IV Gigantes ætate Dauidis.
- V Gigantei generis homines apud varias Gentes, Xerxe, Alexandro, Auguſto, alijsq; nonnullis principibus.
- VI Gigantei generis homines noſtræ ætatis.
- VII Gigantei roboris viri.
- VIII De Maximino, Firmo, alijsq; nonnullis robustiſſimis.
- IX De Gigantum reliquijs.

X Mirabile Gigātis corpus in
Sicilia repertum.

XI De Gigantum reliquijs in
Gallia repertis, etiam nostra
ætate.

XII Vnde est quòd Gigantes
desierint.

ubi etiam

De pusillis hominibus agi-
tur.

GENE.

GENEROSISSIMO
ET SINGVLARI VIR-
tute ac pietate ornatissimo viro,
CLAUDIO ANTONIO
à Vienna, Baroni Co-
petij, Clereuan-
tij, &c.

IOAN. CASSA-
NIO S.

Recte quidem illi, vir
clarissime, qui tantam
virtutis speciem & pul-
chritudinem esse dixe-
runt, vt non modo no-
tos & familiares, sed vel antea nunquā
visos amore sui capiat atque incendat.
quod tum maxime vsu venire par est,
cū non fucat & cuiusdam virtutis ima-
go spectatur, sed cū suis ipsa coloribus
expressa, verisq; stemmatis ornata,

A 3

P R A E F A T I O.

cōspiciam se exhibet. Cuiusmodi est illa,
quæ cum vera pietate coniungitur: sine
qua nullæ omnino actiones quantumli-
bet in speciem honestæ & laudabiles, ve-
ræ laudis commendationem consequi
possunt. Hæc verò quum in te plurimū
splendescat, facit, vt tui nominis fama sit
& iucundissima & fragrantissima. Cui
enim non perspecta planeq; cognita est
tua illa virtus, qua non solum facultates
omnes, verū & animā ipsam pro Chri-
sti Ecclesia profundere non grauaris?
Quumq; morum integritate vitæq; san-
ctimonia multis hominum millibus an-
tecellas, nobilissimam quoque habes fa-
miliam, quæ præclarū Christianæ mo-
destiæ & temperantiæ exemplum om-
nibus præbet. Quæ quum ita sint, raras
& egregias istas animi tui dotes suspicio
atque exosculor: idq; potissimum, quod
quum & opibus generisq; nobilitate in-
ter cla.

PRÆFATIO.

ter claros illustrésque viros non infimū
locum obtineas, (quibus rebus plerique
deteriores euadunt) nihilo secius tamen
in Christiani hominis officio constantis-
simè pergis. Eò quum spectarim, hanc
qualem cunque lucubrationculam no-
mini tuo nuncupare non veritus sum,
ut vel meæ erga te obseruantia ali-
quod extet indicium. Quia in re si me
quispiam temeritatis aut inscitia ar-
guat, quòd rem tantulam tibi offerre
non verear : hoc ego ad excusandum
me proferam, non semper existiman-
dam esse oblatiunculam ex ipsius pre-
tio, quum potius dantis animum in-
tueri oporteat : quem si gratum bene-
uolūque esse contigerit, ei haud du-
biè non minima habenda est gratia.
Qua de causa quoque te meum istud
quantumuis tenue atque exiguum mu-
nusculum haud aspernaturum esse con-

P R A E F A T I O.

fido. Nec minimi prorsus momenti est, quod de tam magnis ac quàm maximis viris, maximis, inquam, corporum viribus ac mole narratur. De quibus tametsi multa apud historicos reperiantur, nullus tamen ex tanto scriptorum numero adhuc inuentus est, qui istiusmodi historiam ex professo contexuerit. Extat quidem inter Philonis Iudæi opuscula libellus quidam de Gigantibus inscriptus: sed qui præter titulum nihil de Gigantibus prorsus habeat. Erit ergo hæc rerum licet veterum veluti noua quædam narratio, quam nec omnino infructuosam nec iniucundam candido lectori fore arbitror. Quidquid sit, ab eo certè profiscitur, qui tui quàm obseruantissimus fausta tibi semper omnia in Christo Domino exoptat. Perge tu inter, ea, ut soles, vir ornatissime & præstantissi-

P R A E F A T I O.

Stantissime, tuis illis eximijs virtuti-
bus, quibus præditus es, veram pie-
tatem consecrari: ut dum plerique mor-
tales hoc in sæculo omnium corruptissi-
mo hanc ipsam procul à suis liminibus
arcere conantur, tu contrà eam in-
dies magis ac magis amplexari,
fouere atq; pro virili pro-
pagare studeas.

Basileæ.

IOAN. IACOBVS BOISSAR-
duſ Veſuntinus ad lectorem.

LECTOR, in hoc auſtor non illa volumine narrat,
Fabula quæ vano carmine priſca notat.
Non hic centimanos diſces, non corpora quorum
Fama eſt Phlægræis eſſe cremata rogis.
Nec vaſtis Siculam ſudaſſe Gigantibus Aethnam,
Fulminaq; irato confabricaſſe Ioui.
Non quas ore ferunt vomuiſſe Typhoea flâmas,
Nec motam Enceladi robore Trinacriam.
Illa alij doceant: quæ iſto ſunt tradita libro,
Nil ficti, atq; leuiſ futilitatis habent.
Prodigioſa quidem, ſed quæ ſunt vera videbis,
Comperta atq; bona quæ ratione citat.
Non minimum peccant, craſſa ignorantia quorum
Admittenda, oculis non niſi viſa, putat.
Nec minor error in hiſ, q̄ audêt cõmittere ſcripto
Plurima, apud multos non habitura fidem.
In quibus, vt rectum poſſis diſcernere, doctum
Hoc tibi præſtabit Caſſanionis opus.

Sonnet.

DES terre-nez Geans la fabuleuse race
Que l'ire de lupin foudroya de ses cieux,
Bruit entre nous assez, & leurs faits monstrueux
A maints doctes escrits a donné lustre & grace.

Mais nous ne voyons point, que quelqu'autre
nous trace

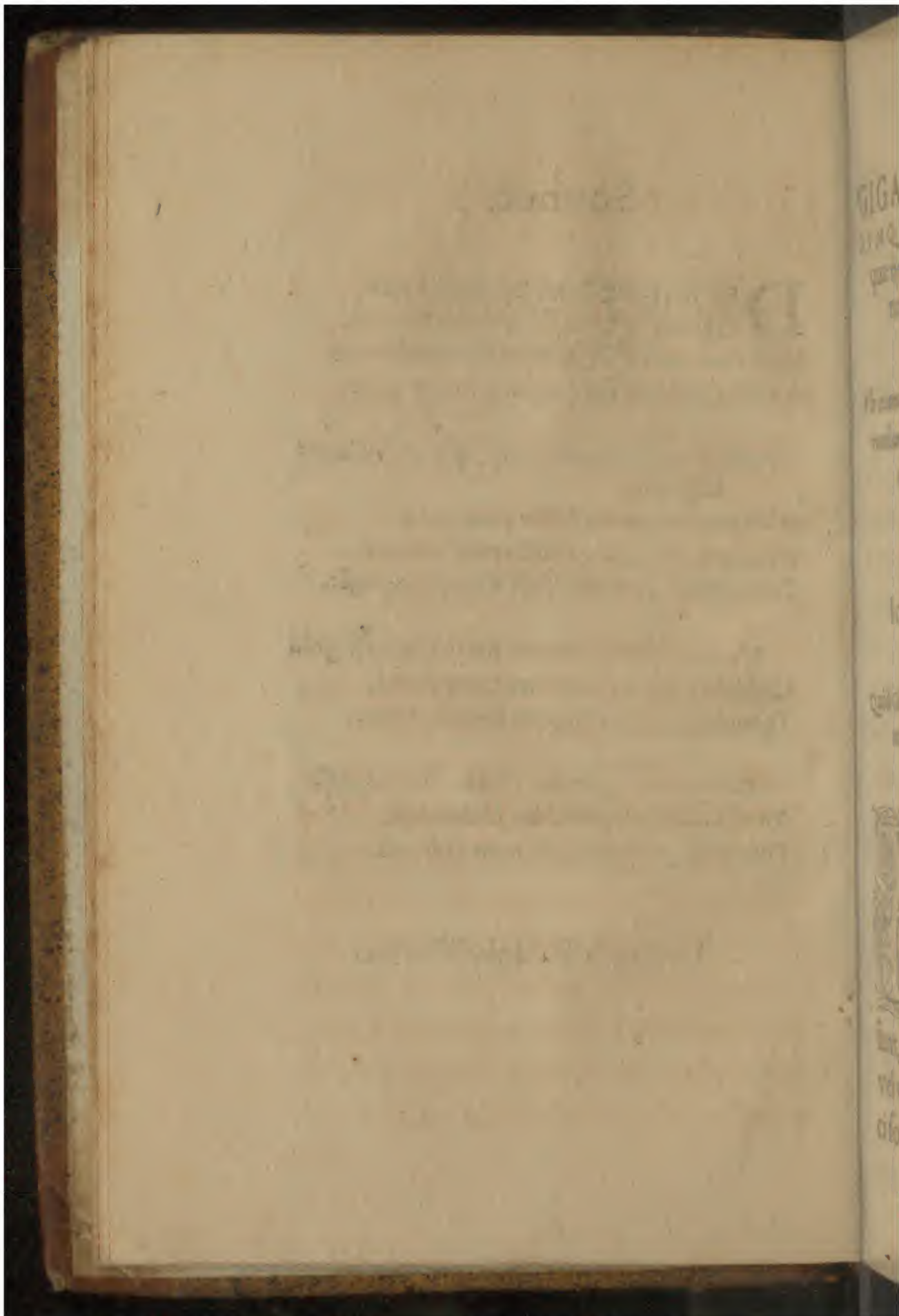
D'un penible pinceau l'estre prodigieux
De ceux la que nature a faict voir à nos yeux,
Non comme les premiers faits d'une feinte masse.

L'œuvre est trop onereux: puis un subiet si grand
Qui solide avec nous mesme origine prend,
Te vouloit, Chassanion, pour son auteur elire.

Car comme sa grandeur est non cōmune, ainsi
Un non commun esprit il luy failloit aussi,
Pour ainsi que tu fais, doctement la decrire.

Leleune P. Ioly Messin.

D E
GIGANTIBVS EO-
RVMQVE RELIQVIIS AT-
que n̄s quæ ante annos aliquot
nostra ætate in Gallia re-
pertæ sunt:

*Vbi etiam de admirandis prodigijsque quo-
rundam viribus agitur, qui ad Gigan-
tum naturam proximè acce-
dere videntur.*

Authore
IOAN. CASSANIONE
Monostrolienſe.

*Quòd Gigantes ante diluuium fuerint: vbi de ipſius
nominis notatione deq; eorum origine
agitur. CAP. I.*

Est quorundā ho-
minum innata ſto-
liditas & pertina-
cia, vt nō niſi quæ
ante pedes modò
ſunt, eorumq; oculis obuerti-
antur, vel vulgò iactantur, lippis (vt di-
ci ſolet) & tonſoribus nota, ea tã-
tùm

DE GIGANT.

tum reuera esse credant: quibus
si quid de occultis naturę viribus
de inauditis exterarum gentium
moribus, deq; admirandis quibus-
dam priscorum operibus fortè
narratur, somnia & fabulas esse su-
spicantur, quales Homerus de
Centauris & hydra prodidit. Nā
quæ de latitudine & ambitu me-
niorum Babylonis, de Ægyptijs
pyramidibus, ex septem orbis
miraculis, deque immanibus illis
columnis, quas obeliscos appel-
lant, narrari solent, conficta esse
nonnulli existimant, quū tamen
& multis literarum monumentis,
& rebus quibusdam adhuc extā-
tibus ipsa veritas abunde sit con-
testata. Nam & Babylone, quæ
nunc Bagadat appellatur, super-
sunt adhuc non obscura quedam
vetusti illius muri vestigia. In Æ-
gypto quoq; visuntur hodie an-
tiquæ

IO. CASSAN. 3

aliqua illæ suspiciendæq; pyra-
 mides. Et Romæ cernere licet
 duos ingentesobeliscos, quorum
 vnus in duas aut plures partes
 ruptus in via conspicitur. alter
 perstat in angulo erectus, ad fa-
 num quod in Vaticano situm est.
 Vnde constat, non omnia quæ
 à priscis accepta hominum fidem
 superare videntur, protinus ex-
 plodenda esse. Cuiusmodi sunt il-
 la, quæ de Gigantibus constanti
 fama multorumq; sermone ha-
 ctenus celebrata sunt. Tametsi e-
 nim incredibile videri potest, ho-
 mines quondã extitisse tam sub-
 limis ac excelsæ staturæ, quanta
 nusquam hodie appareat, fuisse
 tamē nemini dubium esse debet,
 de quibus tota antiquitas tam
 multa testata est. Ac quamuis *libr. 9.*
 Cyrillus Græcorum poetas rectē *cont. Iul.*
 in eo improbet, quòd tantis viri-
 bus

4 DE GIGANT.

bus p̄ditos fuisse Gigantes aiūt
 vt & insulas ex medio mari rape-
 rent atq; in cælum proñcerēt, ve-
 rissimum tamen istud est, quod i-
 pse continuò diffitetur, altio-
 rem scilicet Gigantum, quàm aliorū
 hominum mensuram fuisse. Id
 quū in transcurso atq; obiter at-
 tingerit vir ille grauioribus rebus
 districtus, non mirum est, hoc ita
 ei excidisse. Vnde autem vene-
 rit in mentem Ioanni Goropio
 vulgatam tot seculis Giganteo-
 rum corporum magnitudinem
 tam audacter pernegare, penitus
 ignoro. Hoc molitur in sua Giga-
 tomachia, quam aliquot antè an-
 nis edidit. In qua cum pura reli-
 gione (à qua eū defecisse audio)
 omnem veritatem extinguere co-
 natur, vt verè videatur ipse omni
 modo γιγαντομαχίας. Contra quem
 pugnare tametsi periculosissimū
 videatur

videatur, quippe qui Gigātes omnes funditus se deleuisse putat, ac tanquam Iupiter quidam alterum se Herculē cocasse somniat, sola tamen simplex eorum, quæ hic exponentur, narratio, ad tantum bellatorem subigendum sufficiet: ut firmioribus argumentis minimè opus sit, quibus insolitæ altitudinis quosdam præ reliquis fuisse probetur. Qua de re ne quis ambigat, proferenda sunt nobis ex sacris literis testimonia, quæ rem ipsam planè confirmēt. Ac primùm Moses cū de corrupto deprauatoque ante diluuium orbe mentionem facit, narrat tunc tēporis fuisse Gigantes, omnesq; à seculo & nominis celebritatē excelluisse. de quorum p̄ceritate licet nullum ibi sermonē habeat, ex ijs tamen quæ de eo

B

dem hominum genere alibi ipse refert, perspicuum fit, hosce homines alijs multò maiores ac robustiores fuisse, adeo vt conspicientibus metum ac terrorem incuterent. Atque inde ducta videtur nominis apud Hebræos etymologia, quòd suo Gigantes aspectu alios prosternerent. nam גפלים à cadendo deductum est.

Quanquam sunt, qui aliunde verbi notationem deriuent: גמלים etiam גמלים appellatos fuisse constat, quòd videntibus terrori essent. Ridiculum autem est, quod hic de suo comminiscitur Goropius. Postquam enim quorundam Rabinorum super hac res sententias recensuit, suam etiam profert, qua quod in alijs Gigantes efficere plerique interpretantur, hoc in ipsis Gigantibus fieri contēdit

dit: egregiam scilicet nactus allegoriam, cadentes eos reuera in-
 quiens, propterea quod à mente
 & spiritu ad terram & sanguinẽ
 (vt ipse loquitur) prolapsi fue-
 rint. Secus æstimare licet ex ver-
 bis eorum, qui ad Gigantum a-
 spectum animis se concidisse te-
 stantur, Numer. X I I I. Græci
 Gigantes dici volunt ἀπὸ τῆς γῆς,
 quod est magnis diuaricatisque
 passibus incedere, vel ἀπὸ τῆς γῆς
 ἐκ τῆς γῆς, quod est è terra nasci,
 iuxta Poetarum figmẽta. Ex qui-
 bus omnibus palam fit, procerae
 admodum staturæ homines vel
 ipso nomine significari. Quenam
 verò fuerit illorum origo, nō tra-
 dit Moses, tantum enim agit, Gi-
 gātes fuisse in terra in diebus istis.
 Continuò tamen subiicit, à filiis
 Dei & filiabus hominum etiam

progenitos fuisse Gigantes: haud
obscurè innuens, tale hominum
genus iam antea extitisse. Verùm
qui fuerint filij Dei, non intel-
lexerunt omnes: Atq; inde grauius
post Iosephum hallucinati sunt
Lactantius & Eusebius, quòd pu-
tarint Angelos quosdam cum
mulieribus concubuisse, ex quib.
non alij, quàm dæmones, nasce-
rentur. Quem errorem eleganter
refellit Chrysostomus inquiring,
filios Dei dici, qui à Setho origi-
nem traxerant. Qui (vt sentit e-
tiam Augustinus) quum in legi-
timo Dei cultu antea permansis-
sent, eosque Deus adoptionis be-
neficio pro filijs suis agnosceret,
carnis tandem illecebris allekti,
filias eorum qui iam à vera pieta-
te descuerant, in matrimonium
duxerunt. vnde quum monstro-
si ho-

si homines immanibus corporib.
incredibiliq; ac stupendo robore
nati sint, quàm minimè accepta
sibi fuerint huiusmodi coniugia,
testatum voluit Dominus. Talē
procreationem innuere videntur
Orpheus & Hesiodus, cūm Gi-
gantes cæli terræq; filios esse tra-
dunt. Nam & Orpheum, quem
Hebræos quosdam sacerdotes
sub ludicibus audisse fama est, sic
cecinisse ferunt:

οὗς καλέσσι Γίγαντας ἐπ' ὠνυμοῦ ἄμα-
καίρεσι,
ὄννικε γῆς ἐγένοντο καὶ αἷματ' οὐ-
ρανίου.

Qui versus sic reddi possunt:

*Nomine caelestes illos dixere Gi-
gantes,
Orti quòd terra fuerint & sangui-
ne cæli.*

Potentes enim magniq; nominis

virī fuisse memorantur, non qui
vel aliquo ingenij acumine, aut
sapientia, vitæ've integritate &
sanctimonia excellerent: sed qui
viribus corporis & fortitudine
reliquos mortales longè præce-
derent. qua ex re cū altos spiri-
tus induissent, immodicāmq; sū-
pserant arrogātiā, haud dubiū
est, quin alios quos despectui ha-
beant, rapinis, latrocinijis cædi-
busque infestarent, passimq; vio-
lenter & tyrannicè pro libidine
grassati sint. Id subindicat Mo-
ses, cū paulo post subiicit, corru-
ptam fuisse terram, eāmq; iniqui-
tate repletam. Quibus verbis
intelligit, tantos ea tempestate
fuisse morū corruptelas, vt omne
vitiositatis nequitiaq; genus v-
biq; regnaret. Quum autem ex
robore & potentia qua isti polle-
bant,

bant, nominis celebritatem adepti sint, in eo animaduvertere licet, qualis fuerit prima mundi nobilitas vulgò æstimata, non quæ pietatis, iustitiæ aliûsve cuiusdam virtutis specie & pulchritudine illustris appareret, sed quæ solius potentiæ fortitudinisq; titulo sese venditabat. Nam qui tum cæteris valentiores robustioresque erant, ij vim alij audacter inferentes, nobiliores præstantioresque censebãtur. Vnde fortassis istud inualuit, vt gentilitia quorundam insignia non nisi crudelium beluarum rapaciûmq; ferarum & volucrum habeant imaginem.

Gigantes post diluuium etiam Abraham tempore. Cap. II.

HOS quantūlibet vastos, horrida illa diluuij tempestas cū
B 4

Gen. 18.

cæteris animantibus penitus obruit atq; deleuit. Nec tamen postea istud hominum genus desiit. Exstitit enim non multo tempore post ex infausta Cham prosapia magnus ille Nimrod : cuius potentia quum celebris admodum fuerit, argumento est, præcipuam ipsum in ædificanda ciuitate illa & turri Babel operam impēdisse. nam & in Babel fuit regni eius initium. Nec dubium, quin graue imperium atq; adeo tyrannidem istiusmodi homines in alios exercuerint. Ea enim est hominum ad malum propensio, vt quo magis viribus ac potentia cæteris antecellunt, eo magis se supra eos extollentes deprimere & conculcare nitantur. Sequuti sunt postea innumeri alij Gigātes, ex quibus n̄ fuerunt, quos Chodorlaomor
rex

rex Elam, tresq; alij qui cum eo e- Gen. 14.
rant reges, profligarunt: eo nimi-
rum tempore, quo etiam ab ipsis
quatuor, quinque alij reges Se-
doim videlicet, Amorah, Ada-
mah, Seboim & Bela cæsi sunt.

Victores istos quum Abraham
exiguus admodum copijs, vtpote
seruorum octodecim tantum &
trecentorum postmodum fude-
rit, quàm mira & insignis fuerit
hæc victoria, nemo non videt.
Eodem spectat, quod alibi Mo- Deut. 2.
ses commemorat, populum ma-
gnum & excelsum, sicut Anacim,
habitasse quondã in terra Moab
& Ammon terra Gigantum: qui-
bus expulsis, profligatis ac omni-
no deletis vacuas sedes filijs Lot
cõcessit Dominus. De Emorais,
tantæ proceritatis gentem fuisse,
compertum est, vt eam cum ce-

dris comparare Amos non dubitarit. Quod licet dictum videri possit καὶ ὑπερβολῶν, non temere tamen ita loquutum fuisse Prophetam certissimum est.

Gigantes tempore Moysis. Cap. III.

QUANTVS fuerit Og rex Basan, qui contra Israelem arma ferens, ei cum valida manu in itinere occurrit, ex eius lecto conijcere licet: qui quum ferreus esset, nouem cubitorum longitudinem habuit. Quam coniecturam vt eleuet noster γιγαντόμαχος, aliam ex hodiernorum lectorum structura inducit: vt verisimile efficiat, huius regis staturam septē ferme cubitorum fuisse. In quo non parū hallucinatur, cū lectos quales hodie extruuntur, duobus pedibus lōgiores fieri affirmat,

mat, quàm sit iusta ac communis
hominũ magnitudo. Istud enim
si verum est, relinquetur homini-
bus etiam procerioribus quatuor
tantum pedum magnitudo: quã-
do quidem non alia lectis longitu-
do tribuitur, quàm sex pedum,
quos regiones appellant. hoc respõ-
debit quivis faber lignarius, si de
eo rogetur, nisi fortè aliter in Gal-
lia, aliter in Flãdria, quæ istius est
(vt opinor) patria, conficiuntur
lecti, ad quam nos hic homo sta-
turam sua coniectura redigit? Sed
detur, quod ipse pro confesso su-
mit: an protinus sequitur, si duo-
bus pedibus hominum altitudi-
nem nostrorum lectorum longi-
tudo superat, Ogi regis lectum
duobus etiam cubitis eius magni-
tudinem excedere? lam verò quæ
tanta esse potuerũt ceruicalia aut
culcitra

culcitra, (vt ipse fingit) quibus à summo illius capite, aut imis pedibus duorum cubitorum spatium fuerit opus ? Concedamus autem, quod ipse vult, nempe illius magnitudinem ferè septē cubitos habuisse: an non insolita est atque mira hæc hominis proceritas? an non Gigātea huiuscemodi magnitudo censebitur? Eam ob causam Moses Sacre historię scriptor, Ogum regem dicit ex reliquis Gigantibus solum remansisse: cuius altitudinē vt ostendat ingentem ac mirabilem fuisse, mirabili longitudine lectum eius producit inquiring, Ecce lectus eius, lectus ferreus: nōne est in Rab bath filiorum Ammon ? nouem cubitorū longitudo eius, & quatuor cubitorum latitudo eius, ad cubitum hominis. Quæ ideo cōmemo-

nemorantur, vt magis appareat, quantum suis Dominus adfuerit, cuius virtute tantus hostis ab ipsis cæsus est. Cæterum tantæ molis homines iisdem temporibus in regione Chanaan visi sunt, vt formidabiles omnibus essent, omnesque aspectu suo terrerent ac propemodum exanimarent. Cuius rei indicium est, quod ab exploratoribus Israeliticis in cætu relatum fuisse legimus: viros se didisse in terra Chanaan procera Num. 13. statura: Gigantes etiam ac filios Anacim ex stirpe Gigantum: præ magnitudine quorum sibi viderentur ipsi tantum esse locustæ. Qua ratione populum à spe terre promissæ auertere isti (excepto Chaleb & Iehosua) conati sunt. Sed valuit firma ac constans Dei promissio, qua effectum est, vt cæ-

sis, fusis, regionis vniuersę incolis;
per manum lehosue ex montibus
Hebrō, Dabir, Anab, ac ex omni
mōte lehuda & Israel expulsi, ex-
terminatiq; fuerint omnes Ana-
cim: ijs exceptis, quos Asdod &
Gath relictos habuerūt. Quid hic
Goropius dicet? Etiamne ad hęc
quicquā respondere, aut omnino
hiscere audebit, quum audiat, nō
vnum aut alterum, sed quam plu-
rimos Chananaeos Gigantum fi-
lios excelsę admodū ac stupendę
fuisse stature? Hęc quum inficiari
nō possit, infirmare tamē quodā-
modo conatur, cū affirmat, tales
homines, talia tum fuisse mōstra,
qualia nostris temporibus ali-
quando conspiciuntur. At ma-
gnū est discrimen inter illos o-
mnes, quos ipse monstra appel-
lat, & quę vulgō monstra voc-
tantur.

antur. Illi enim necrari fuere ut
monstra esse solent, nec vno tan-
tum seculo aut altero visi sunt: sed
ferè ab initio mundi ad Davidis
vsque tempora propagatum id
genus hominum extitit, magnitu-
dine prorsus admiranda: hæc
verò quàm rarissimè, ex nulla
parentum traduce, multò vetu-
stis illis minora visuntur.

Gigantes ætate Davidis.

Cap. IV.

Memoratur Goliath Philis-
thæus, oriūduſ ex oppido
Gath, corporis ſui magnitudine
atq; robore adeo fuiſſe fretus, ut
pcedens in aciẽ quẽuis ex Iſraeli-
tis ad pugnã prouocare auſus ſit.
Eius enim altitudo fuit ſex cubito-
rũ cū palmo. Loricã habuit quin-
que milia ſiclorum æris pendentẽ

lanceam verò instar iugì textoriꝝ,
cuius ferrum sexcentorum fuit si-
clorum. Hic quum Israelitico ex-
ercitui audacter insultaret, omni-
busque esset formidabilis: vno ta-
men lapide ab Dauide adolescen-
tulo in fronte percussus interijt.

2. Sam. 21. Regnante etiãnum Dauide, quũ
Israelitæ aduersus Philisthæos bel-
lum gererent, alter fuisse narratur
Goliath Gethæus, trësque aliꝝ Gi-
gantes procerę staturæ: quos ni-
hilominus quantumlibet fortes
atque audaces Dauidis milites in
prælio obtruncarunt. vni ex his
cuiusque manus, cuiusq; pedis di-
giti senĩ fuisse feruntur. Vir insu-
per quidam Ægyptius statura cū-
bitorum quinq; fuisse dicitur, quẽ
1. Para. 11 vnus ex Dauidis militibus Ba-
naias nomine, vir fortissimus
interemit. Porrò tam vulgatum
fuit

fuit in populo Dei, quod de Gigantibus traditur, vt etiam Prophetæ cū fideles de inuicta Dei potentia & fortitudine bene sperare iubent, Giganti Deum comparent.

Gigantei generis homines apud varias gentes Xerxe, Alexandro, Augusto alijsq nonnullis principibus, Cap. XV.

DE Gallo quodā ea refert Liuius, quæ nō multū ab ijs quæ de Goliath enarrata sunt, differre videntur. Virum enim ait Lib. 7. dec. 1. eximia corporis magnitudine in vacuū pontem processisse, cū Galli trans pontem Anienis castra haberent. Qui quantum maxima voce potuit, quem nunc, inquit, Roma fortissimum virū habet, procedat agedū ad pugnam,

C

vt noster duorum euentus osten-
 dat, vtra gens bello sit melior.
 Huic veluti molem supernè im-
 minentem, exultantem, versico-
 lori veste, pictisque & auro cela-
 tis refulgentem armis iuuenis
 Romanus media statura, modi-
 caque in armis specie, quum in
 certamine excepisset, ipsum pri-
 mo congressu percussit atque pro-
 strauit. Xerxis etate viri fuit inter
 Persas procerissimus Artachces,
 vt cui (quemadmodum affirmat
 Herodotus) quatuor omnino di-
 giti deessent à longitudine quin-
 que regionū cubitorum. Regius
 autem cubitus is esse dicitur, qui
 tribus digitis vsitato maior est. In
 India rex Porus quatuor cubitis
 & palmo procerus fuisse perhibe-
 tur: quem (vt tradit Rauisius)
 Alexander Magnus bello vicit.
 Impe-

Imperāte Augusto, Pusionem & Secundillam denos pedes & amplius pceritatis habuisse author est Plinius : quorum reliquiæ in conditorio Salustinianorum hor-
torum ætate sua asseruabantur. Sub Claudio, procerissimum hominem Cabarram nomine ex Arabia aduectum fuisse idem testatur, nouem pedibus, totidēque vncijs, hoc est pollicibus altum. Et Tiberio ab Artabano rege Babylonis missum virum commemorat Iosephus, genere Iudæum Eleazarum nomine, statura cubitorum quinque qui propter corporis vastitatem Gigas cognominatus est. Theodosij verò tempore, hominem in Syria extitisse ait Ni-
cephorus, qui in longitudinem cubitorum quinque & vnus pal-
mi excreuerat, cuius pedes intror

*lib. 12. Ec-
cles. hist.
cap. 37.*

De ciu.
d. lib. 15.
cap. 23. et
li. quæst.
super Ge.

sum vari & intorti, reliquæ corporis magnitudini proportionē non respōderent. Talem se quoque ætate sua vidisse idem testatur, vt propter insolitam corporis magnitudinem pro monstro haberetur: quem breuis admodū statura mulier in lucem protulerat. Sanè Augustinus visa quædam ætate sua hominum corpora testatur, quæ cōmunem ac solitam mēsuram exuperarent. Ante paucos annos quàm à Gothis Italia bello vastaretur, conspectā Romæ feminam fuisse memorat, quæ veluti giganteo corpore existens, ceterorum omnium, atque etiam vtriusque parentis staturā longè excederet. Qua in re admiratione dignum illud est, quòd neuter parens tam proceræ staturæ visus est, quàm lōgissimi quique

que tum videri solebant. Ad eam
 gitur visendam multitudinis in-
 initæ concursus factum. Gun-
 ranno Francorum regi oblatum
 uisse virum ex Aimone accepi-
 nus, tanta corporis altitudine, vt
 aliorum mensuram tribus pedi-
 bus superaret. Fuit ex Helsingia
 Hartbenus quidam, qui (vt scri-
 psit Saxo Grammaticus) raptas
 regum filias stupro fœdare gloriæ
 loco ducebat: illum perimere soli-
 us à quo tali prohiberetur flagi-
 tio. Tantam in isto corporis ma-
 gnitudinem extitisse idem ait, vt
 nouem cubitos proceritatis eius
 dimensio impleret.

*Gigantei generis homines nostra ætas
 tis, Cap. VI.*

SED neque nostra hæc ætas
 suis Gigantibus caruit. habuit

enim ager Burdegalensis, qui in Aquitania est, mira corporis magnitudine hominem, quem eam ob causam Burdegalensem Gigantem cognominarunt. Ibi rex Frāciscus huius nominis primus quum fortè ageret, visam illius corporis molem admiratus, hominem à numero custodum suorum esse iussit. At iste quum obscuro ac rustico loco natus, semper ruri habitasset: aulicam vitam fastidians, paucos post dies ex aula tanquam ex vinculis euolauit. hunc se tum inibi vidisse testis est vir quidā probus ac fide dignus: tantam, inquit, hominis altitudinem fuisse, vt inter eius crura quilibet recto corpore trāsire potuisset. Insolitæ etiamnum proceritatis homo visus est Lutetiæ, anno M. D. L X X I. ad quem spectandum

Etā dum in numera plebis multitudō confluit. Hic quum se in hospitio contineret, neminem ad conspiciendum se nisi pretio admittebat. Intromissi assidentem in hemyciclo Gigantem magno cum stupore contuebantur: magisq; stupebant, cum è sella surgentem ipsum cernerent. Tum enim erectus aulæ laquear vertice attingebat. Polonum aut Transylvanum eum esse dictitabant.

Tam vasti corporis homo, uxorem habebat corpore quidem prælargo ac crasso, sed breui statura: ex qua nihilominus filiolum susceperat, Gigantis futuri speciem præ se ferentem. Etiam in illis regionibus, quæ centesimo ab ^{Gen. 18.} hinc anno, aut circiter, (nunquā antea visæ nec cognitæ) repertæ sunt, multos Gigāteos homines

videri produnt Historici omnes recentiores. Ex quib. qui Antartico propinqui sunt, decem & duodecim pedum altitudinem habere feruntur. In ea quoque quæ à veteribus Taprobana insula dicta est, proceri admodum esse homines memorantur. His igitur annumerare licet, de quibus Diodorus Siculus mentionem facit inquit, Ultra maritimam Æthiopiã insulas in Oceano meridiem versus repertas esse, quarum incolæ magnitudine alios homines quatuor cubitis excedunt. Sed de his hæcenus. Nunc quæ ad Giganteas vires pertinere videntur, proferenda sunt.

Gigantei robori viri. Cap. VII.

ADmirandæ prorsus in eo vires
Ares fuere, qui catulum leonis
rugien-

rugientem, sibiq; occurrentē, nō
 secus ac hædum discerpfit: qui
 triginta viros semel, postea mille,
 nullis alijs armis, quàm asini ma-
 xilla munitus percussit, qui'que
 portæ vrbis fores cum duobus
 postibus & vecte arreptas, hu-
 merisque impositas in montem
 transtulit: quem nulli funes, nul-
 la vincula constrictum tenere po-
 terant: qui denicq; medias templi
 complexus columnas, quibus to-
 ta domus nitebatur, ita subtra-
 xit, vt his summo tis atq; diuulsis
 tectum cum ingenti hominū rui-
 na qui ei insederant, conciderit.
 Hic ille est Samsō, quem Domi-
 nus Israelitis liberatorem aduer-
 sus Philisthæos suscitauit. Cuius
 tam ingens robur nullis viribus
 humanis adscribi debet, sed Dei
 spiritui accepto ferendum est. De

Giganteis autem viribus nō abs-
re tam multa apud poetas repe-
riuntur. Quæ tamen magna ex
parte fabulosa sint: veri tamen
nonnihil fabulis locum dedisse
certum est. Monticolas fortissi-
mosq; fuisse Gigātes cecinit Ho-
merus: longissimosque Otum &
Ephialtem fratres descripsit, lon-
gitudine nimirum nouem vlna-
rum, latitudine cubitorum nouē:
quos quum montibus mōtes im-
ponere (vt ipse fingit) conaren-
tur, Iupiter malè perdidit. Hoc
Virgilius hisce versibus ita com-
plexus est:

—conati imponere Pelion Ossæ,
Scilicet atq; Ossæ frondosum inuol-
uere Olympum.
Ter pater extructos deiecit fulmi-
ne montes.

Quæ

Quæ sanè nunquam poeta effu-
 disse, nisi quid simile accidisse
 quondam intellexisset. Ac verisi-
 mile est, quod de molitione illa
 ingenti Babylonicæ turris (cuius
 suprà mentionem fecimus) fortè
 audierat, id in suam poesim dissi-
 mulata veritate hoc modo trans-
 tulisse. Vnde etiam tritum illud
 prouerbum natum esse haud du-
 bium est, quod de Gigantum bel-
 lo cum dijs passim celebratur.
 Tantum insuper Tydidi & Aiaci
 robur idem tribuit, vt alterum
 Hectoris scutum lapidis molaris
 ictu fregisse dicat: alterum in Æ-
 neam saxum proiecisse, quod nō
 duo viri quales suæ ætatis erant,
 sustulissent. Quod etiam imita-
 tus ille sic eleganter expressit:

-saxum

-saxum circumspicit ingens
Saxum antiquum, ingens, campo
qui forte iacebat
Limes agro positus, litem ut discer-
neret aruis.
Vix illud lecti bis sex ceruice su-
birent,
Qualia nunc hominum producit
corpora tellus.
Ille manu raptum trepida torque-
bat in hostem
Altior insurgens, & cursu conci-
tus heros.

Istud pro verisimili, ac quod ali-
quando contingere potuit, assu-
mit Augustinus de Ciu. Dei libr.
xv. cap. ix. Hinc non longe absce-
dere videtur, quod de Milone
Crotoniata peruulgatum est. Is
enim Olympiæ per stadium in-
gressus, humeris sustinuisse bouē
dicitur:

dicitur: nudæq; manus ictu tau-
 rum fecisse victimam. Hunc inte-
 grum qua mactauerat die, solus
 (vt scripsit Solinus) absumpsit,
 nec grauatim. Tantū corporis ro-
 bur ipsi tandem exitio fuisse dici-
 tur. Nam quòd ætate iam ingra-
 uescente (vt author est Gellius)
 ab athletica desisset, itèrq; solus
 fortè faceret per quædam Italiæ
 loca syluestria: in quercu quid ad-
 huc viribus præstare posset ex-
 periri volens, ipsam arborem per
 medium hiantem magna vi ma-
 gnoq; conatu discidit diuulsitq;.
 Sed quòd incautus atque impru-
 dens quasi opere perfectò manus
 remisisset: tum quercus diducta
 in pristinum statum subitò re-
 diens, manus interceptit retinuitq;
 atq; ita hominem feris lacerandū
 præbuit. Ex Varrone in relatio-
 ne

tione prodigiosæ fortitudinis refert Plinius, Tritani gladiatoris cuiusdam filium, Cn. Pompeij militem tantis fuisse viribus, ut prouocatum hostem inermi dextra vicerit, correptumque vno digito in castra imperatoris sui detulerit. Fuisse quoque quendam ait, in prætorio Augusti centurionem, qui vehicula cum culleis onusta donec exinanirentur, sustineret: carpentaque apprehensa vna manu retineret, obnixus contra nitentibus iumentis. Alium etiam, qui mulum suum tolleret. Alium, qui duo centenaria pōdera pedibus, totidē manibus, & ducenaria duo humeris ferebat. Athanatum quendam nomine vidisse se idē testatur, quingenario chorace plumbeo indutum, cothurnisq; quingentorum pondo

ondo calciatum per scenam ingredi.

*De Maximino, Firmo, alijsq nonnullis
robustissimis. Cap. VIII.*

QUid de seniore Maximino Imperatore scriptū reliquerit Iulius Capitolinus, prætereundū non est. Eius magnitudinē inquit, Seuerus Imp. miratus, ipsū cū lixis primū cōposuit, sed fortissimis: quorū tamen sedecim vno sudore ille deuicit, sedecim acceptis præmijs munusculis. Volēs deinde Seuerus explorare quātus in currendo esset, equum admisit multis circuitiōib. Quumq; imperator laboraret, neq; ille accurrendo desiisset, ait illi, nūquid delectat luctari post cursum? Ille more solito septem fortissimos vno sudore vicit: solūsq; omniū à Seuerō post argentea præmia

torque aureo donatus est: iussus
q̃ inter stipatores corporis sui in
aula cōsistere. Bibisse sæpe in die
vini capitolinam amphoram con
stat: comedisse & quadraginta li
bras carnis: vt autem Cordus di
cit, etiam sexaginta. Sudores sæ
pe suos excipiens in calices vel in
vasculum mittebat, ita vt duos,
vel tres sextarios sui sudoris o
stenderet. Diu sub Antonino
Caracalla ordines duxit centu
riatos. Sub Macrino à militia de
siit. Occiso Macrino, ad Helioga
balum venit: quem vbi ille vidit
infamem principem, à militia di
scessit. Et tamen retentus est per
amicos Heliogabali, ne hoc quo
que illius famæ accederet, quod
virum tēporis sui fortissimum,
& quem alij Herculem, alij Achil
lem, alij Aiacem vocabant, à suo
exercitu

exercitu dimoueret. Exercebat
 cū militibus luctamina, quinos,
 septenos iam grandæuus ad ter-
 ram prosternens. Erat pollice ita
 vasto, vt vxoris dextrocherio v-
 teret̃ pro anulo. Ἀμάξας manibus
 attrahebat. Rhedam onustam so-
 lus mouebat. Equo si pugnū de-
 disset, dentes soluebat: si calcem,
 crura frangebat. Lapidēs tophi-
 rios friabat: arbores teneriores
 scindebat. Hunc Alexander Im-
 perator quū omni exercitui præ-
 fecisset, ab eo tamē postea in Gal-
 liā interemptus est. Demum quū
 eius sæuitia diutius in imperio to-
 lerari non posset, occisus est vna
 cum filio in tentorio quiescens.
 Missis Romam capitibus, calce-
 amentum eius inter Aquileiam
 & Arziam positum est: quod cō-
 stat pede maius fuisse hominis

D

vestigio atque mensura. Hinc illud est adagium, quod de Maximi caliga circumfertur, vulgò dictitatum in homines infultos & immodicæ proceritatis. Fuit hic magnitudine pedū octo & prope semis. Non multo tēpore pōst Firmus quidā nomine statura fuit ingenti, prominentibus oculis, villoso atque hispido corpore: quem ideo pleriq; (vt scripsit Vo piscus) Cyclopem vocitabant. Tanti roboris fuisse fertur, vt triarium vinceret. Nam & incudem pectori superpositam (quod mirum est) constanter alijs tundentibus pertulit, quum ipse resupinus & curuatus in manus penderet potius, quàm iaceret. Struthionē vno die comedisse, situlasque duas mero plenas aliquando exhausisse dicitur: quū à quodam
dam

dam potatore ad bibendum pro-
uocatus fuisset. Fuit hic Ægy-
ptius latro, qui imperium aduer-
sus Aurelianū sibi arrogauit: sed
ab eo demum ipse superatus est.

Vtilior fuit ex Sclauinis ille, cu-
ius opera Romani cuiusdam pro-
ditio Iustiniano Imperatore pate-
facta est. Hic corporis magnitu-
dine multis præstans ac robore,
virque acerrimus, ex hostib. aliquē
cōprehensum ad Belisarium, Au-
ximum in agro Piceno obsiden-
tem, vt abduceret, mittitur. Ille
mox abiens antelucano tempore
eum in locum euadit, in quo pro
pabulo secādo quotidie certaba-
tur: ibique humi prostratus, rubo-
que & senticetis inteētus delituit.
Tum simul ac dies illuxit, vir Go-
thus quidam eodem adueniens
herbas mox legere, cūm de repē-

Procop.
li. 2. de bel
lo Gott.

te Sclauinus exortus barbarum
 à tergo inuadit, complexusq; me-
 dium & simul elatum Romano-
 rum in castra mox intulit. Capti-
 uus vt se res habebat percōtatus
 exponit, eiúsque testimonio reus
 proditionis conuincitur. In se-
 ptentrionalibus terris tantæ ma-
 gnitudinis saxa veterum bustis
 ac specubus affixa conspici testa-
 tur Olaus magnus Gothus, vtnō
 nisi Gigantum opera atq; vi ex-
 tructa fuisse appareāt. Obeliscos
 præterea seu sublimia saxa apud
 Ostrogothos & Vestrogothos
 in biuijs, seu triuijs, non aliter
 quàm viribus Gigantum ac pugi-
 lum erecta esse: quæ operis mole
 spectantium animos in admirati-
 onem sui rapiant. Regiones insu-
 per extremas septentrionis adeo
 euidentia Gigantum monimenta
 inspe-

inspectores ubique exhibere, ut fidem faciant, tam sublimē saxorum molem, tamquæ immanem collium congeriem, nullo naturæ artificio, sed mirādis omnino hominum viribus fuisse congestam & absolutam. Viros aliquot recentiore memoria fuisse idem cōmemorat, quorū quisque subleuatum in humeros equum, vel bouem maximum ferreūmq; vas sexcentarum, octingētarum, aut etiam mille librarum ad plura stadia portaret. Denique visum quendam affirmat, qui armatum equitem subito obuium magna vi in terrā proijceret. Alium verò quempiam tam vasto ac robusto fuisse corpore, ut aurum centum & viginti librarum collo appensum gereret. Anno ab hinc fermè ducentesimo aut plus extitit qui-

dam (authore Froffardo) nomine Ernauto Burgus Hispanus cognominatus, homo procerus, corporis viribus ita firmis, vt neminem in pugna percuteret, quē non humi prosterneret. Parem robore in tota Vasconia videre nō contigit. Qua de causa quoque Foxēsis comes eum sibi veluti socium asciuerat. Hic festo die quo Christi natale celebratur, quum a prandio Comes in porticū quandam conscendisset (gradibus autem quatuor & viginti eō ascendebatur) exiguisq; pro tempore quo cuncta tum frigore rigebāt, ignis in foco qui in ea erat, conspiceretur: videns per fenestram multos in chorte asinos crasso ligno onustos, ptinus in eam descendit: maximumq; ex his festināter abreptum, atq; in humeros subla-

sublatum in porticum portauit, eumque cum ligno mirantibus cunctis in ignem coniecit. Atque hæc Frossardus, vir sanè ob summam quam in scribendo sedulitatem ac diligentiam adhibuit, nō minimam in Historia laudem adeptus. In regno Saguenæo occidentem versus, ex illis regionibus transmarinis iam dudum repertis, de quibus suprà mentio facta est, tam robustissimos homines esse aiunt, vt quum in eam oram nostrates aduecti fuissent, redeuntésque ad naues incolæ humanitatis officio deducerent; si quos fortè ex itinere defessos videbant, eos in humeros sublato facile deferebant.

De Gigantum reliquijs. Cap. IX.

HActenus de Gigantibus ipsis, & de Giganteis viribus egi.

mus. Iam sicubi visæ sunt Gigan-
tum reliquiæ, attendamus. Quæ
profecto maiorem nobis delecta-
tionem parient, quam quæ vel ex
asinis, vel murib. imperita plebs
religionis nomine suspicit, exo-
sculatur ac colit. Cuiusmodi plu-
ribus in locis in Gallia in quorū-
dam templorum euerfione reper-
tæ sunt. Nam & Viennæ recon-
ditus exigui muris σκελετὸς inuen-
tus est, quem antea religiosissime
asseruatum imprudentes venera-
bātur. Agedum igitur, referamus
ea, de quibus ille sic cecinit:

*Aut grauib. rastris galeas pul-
sabit inanes:*

*Grandiaq. effossis mirabitur ossa
sepulchris.*

lib. 1 Hist. Quod contigisse quondam The-
geæ cuidam fabro ferrario narrat
Herodotus. Qui cum puteum in
chorte

chorte sua facere vellet, incidit in sepulchrum septem cubitorum. Quum credere nullo modo posset, fuisse maiores olim, quàm nūc sunt homines: nudatum tamē vndiquaq; mortuum, æquali longitudine atque sepulchrū, ipse mensus est. Orestem hunc esse, apud veteres obtinuit fama. Post Xerxis in Asiam è Græcia reditum, cæso Mardonij à Græcis exercitu, duce Pausania, quum mortuorum ossa carne nudata vnum in locum Platenses comportarent, quinque cubitorum viri cuiusdā Persæ ossa inuenta esse idem alibi tradit. Sed dubiæ fortassis fidei authorem in medium adductum clamitabūt quidam. hominem fabulatorem Gellius appellabit. Quàm verò rectè, ipsi viderint. Sanè multa temere impro-

hant solent, quæ demum admit-
 tenda esse res ipsa ostendit. Hoc
 vel ex Solino liquet, qui quum
 priscorum molem ex Orestis of-
 sibus Thegeæ inuentis testatâ ve-
 lit, subiicit etiam, Bello Cretico
 quum elata flumina suo impetu
 terras rupissent, post discessum
 fluctuum, inter plurima humi dis-
 sidia, humanum cadauer reper-
 tum cubitorum trium atque tri-
 ginta. Cuius inspectâdi cupidine
 Lucium Flacum legatum, Metel-
 lum etiam ipsum impediò admo-
 dum captos, miraculo quod au-
 ditu respuerant, oculis potitos.
 De Macedonia mentionem fa-
 ciens, apud Flegram ait, si quâdo
 vt accidit, nymbis torrentes exci-
 tantur, & aucta aquarum pon-
 dera ruptis obicibus valentiùs se
 in campos ruunt, eluione ossa e-
 tiam

tiam nunc ferunt detegi, quæ sunt
instar corporis humani, sed mo-
do grandiore: quæ ob enormem
magnitudinē monstroſi exortus
iactitant extitisse. Hæc Solinus.

Antiquissima Gigantum cadaue-
ra deuorata nō esse ait Tertullia-
nus, quorum crates adhuc viuūt. lib. 2. de
Resur.

Quod fidelissimus antiquitatis
testis, exempli causa profert, ut a-
liquid in mortuorum corporibus
ad resurrectionis fidem sancien-
dam remanere ostendat. Quod
dicendi genus etiam si pro autho-
ris more obscurū ac spinosum es-
se videatur: quis tamen sit verbo-
rum sensus facile est intelligere.

Perinde enim est, ac si diceret, Gi-
gantum ~~exulter~~ adhuc extare, qui
fidem faciant, hominum corpora
post mortem non penitus abole-
ri. Quid crates significet: nemo
igno-

ignorat. Quo nomine μεταφορικῶς
 vsus est ille, ad significādam eam
 ossium cohærentiam, quæ cratis
 formam quandam habet. Vbi au-
 tem visæ illæ sint Gigantum reli-
 quia, non meminit: quandoqui-
 dem nulla de his mouebatur cō-
 trouersia: res satis eo tēpore vul-
 gata, de qua apud plerosque con-
 stabat. Si quæ Plinius & Philo-
 stratus de Gigantum cadaueribus
 literis prodiderunt, quispiam re-
 plicet atque euoluatis profectò
 reperiet tã valde miranda, vt pro-
 portentis habenda esse censeat.

*Philost. in
 suis hero-
 icis.* Hic enim visum ait Gigantis cu-
 iusdam cadauer, duodecim cubi-
 torum. alius autem viginti duo-
 rum. Alius etiam triginta. Ille ve-
 rò affirmat, quadraginta sex cubi-
 torum corpus stans repertum es-
 se in Creta, cū terræ motu mōs
 quidam

quidam disruptus fuisset. Ex Ga-
 binio Romano scriptore Strabo *De situ or-
 bis lib. 17.* refert, in Mauritania apud Tin-
 gem Antei sepulturam esse, cuius
 corpus cubitorum sexaginta fui-
 se, author est Plutarchus. Ab hu-
 ius magnitudine non longè di-
 screpat, quod in Annalibus pro
 re certa scriptum est. scilicet in vr-
 be Roma Pallantis corpus inuē-
 tum fuisse ea altitudine, quæ vr- *Fulgo. li. 1
 cap. 6*
 bis muros excederet, Henrico se-
 cundo Conradi filio imperante.
 His annumerare non verebor
 (quanquam reclamet Goropius)
 quæ Antuerpiæ in ipsa Curia at-
 que in marmoreo Colosso spe-
 ctantur. Gigantis enim monumē-
 ta ea esse fama est celeberrima.
 Hic Scaldis ripam arcemq; in pa-
 lustris loco sitam tenens, ab omni-
 bus fluuiū trañcientibus, aut mer

ces aduehentibus, dimidium bonorum quæ haberent, pro vectigali extorquebat. In quo si quid à viatore peccatum esse deprehendisset, bonis omnibus ablatiis, ei alteram manum præcidebat. Ipso demum superato, abscissa quoque fuit eius manus, atque in Scaldim proiecta. Vnde loco nomen inditum Hantvverpum, id est manus projectio. Hinc etiam manuum amputatarum insignia. Sed commentitia esse hæc omnia clamat Goropius, vel ex eo quòd Iulium Cæsarem nonnulli Historiam hanc commemorantes filium cuiusdam regis Arcadiæ esse dicant. Qua in re si vulgus imperitum (vt in multis alijs) errat, non protinus efficitur, falsam esse totam hanc historiam. Quod autem

ex vno dente vndeuginti cubi-
 torum & dimidiati altitudinem
 hominis à se collectam rem ab-
 surdam atque incredibilem esse
 ait, in eo proculdubio fallitur.
 Nam & maiorem magnitudi-
 nem multorum testimonio re-
 pertam fuisse ex superioribus, at-
 que ijs quæ proximè subiñcien-
 tur, liquidò constat. Num igitur
 posthabitis tot probatis authori-
 bus vni Goropio credēdū nobis
 erit? An quæ nostra etiā ætate re
 ipsa cōperta sunt, inficiari aude-
 bit? Id enim perinde esset, ac si no-
 bis oculos eruere, mētem eripere
 vellet. Nec ex eo quod de elephā-
 tinis ossib. apud Bruxellanos re-
 pertis pfert, cōsequitur, Antuer-
 piana illa ossa elephātis esse, quē-
 admodum ipse putat. Non enim
 eadem sunt hominis & beluæ
 ossa

ossa, vt discerni inter se minime possint. Eat nunc noster hic γιγαντόμαχος. victumq; se in hoc certamine, non quidem à Gigante, sed vel ab homūcione nouerit

*Mirabile Gigantis corpus in Sicilia
reperitum. Cap. X.*

De Gene-
alo. Deo-
rum lib. 4
cap. 68.

Historiam memoratu dignam scripsit Bocatius, eius rei nimirum, cuius ætate sua plurimi testes fuerunt. In Sicilia, inquit, quum fortè rustici quidam ad iacienda pastoralis domus fundamenta in radicibus montis oppido Drepano imminentis non pcul ab oppido foderent, specus quidam apparuit: in quem quum quid intus esset, visuri ipsi introissent: speluncæ altitudinem suspicientes, sedentem ecce in imo hominem vastæ magnitudinis conspexere.

spexere. Ex quo perterrefacti, repentè ex antro egredientes se in fugā coniecerunt. Nec priùs moram fecerunt, quàm Drepanum peruenissent, occurrentibus quid viderant nuntiantes. Mirabundi ciues confestim se ad visendam rem tantam parāt. Facibus igitur accensis, armisq; sumptis non secus ac in hostē procedentes, omnes ex oppido quū exissent, plus trecenti in specum ingressi sunt. Ibi quum constitissent attoniti, tandem qui propius accesserant, viuum non esse hominem vidēt. Sedentem verò sinistra manu fusti innixum contuentur. Fustis autem tantā altitudine atque crassitudine visus est, vt quantumlibet grandis nauis malum excederet. Hanc vnus ex illis quum porrecta manu tetigisset, soluta illico

E

tota in puluerem concidit: præter quiddam plumbeum infusum quod à terra ad manum vsq; porrectum molem brachij sustinens integrum permansit: Cuius mille & quingentarum librarum pondus inuentum est. Demum sedentis illius hominis tacta superficies, quæ nondum vlla ex parte corrosa aut imminuta fuerat, mox cum toto decidit, totumque ferè in cinerem versum visum est.

Quem quum nonnulli manibus contrectarent, reperti sunt tres dentes magnitudine incredibili, pondere vnciarum centum: quos filo ferreo appensos ad memoriam sempiternam comperti Gigantis in templo suo Drepanenses collocarunt. Anterior in super cranij pars aduc firmissima inuenta est, plurium frumenti modiorum capax

pax. Cruris deniqꝫ os visum est,
 quod tamen si aliqua ex parte ni-
 mia vetustate consumptum esset:
 suis tamen inspectorib. hanc præ-
 buit coniecturam, hominis altitu-
 dinem ducentorum fuisse cubito-
 rum, vel amplius. hæc ille. Cuius
 si verba singula nō retulerim, me
 tamen rei summam complexum
 fuisse arbitror. Atqꝫ hinc conijce-
 re licet, fabulosa prorsus nō esse,
 quæ tot scriptores, & poetæ & hi-
 storici de Cyclopib. Sicilię tradi-
 derunt. Nam quòd in ea regione
 quidam extiterunt (vt constat)
 stupendæ molis homines, multis
 argumentum scribendi præbuit,
 Siciliam Cycloperum patriam fuis-
 se. Vnde etiam manasse haud du-
 bium est, quod de Ætna hunc in
 modum scripsit Ovidius:

E 2

*Vidimus Aetnea calum splendē-
scere flamma,
Suppositus monti quam vomit ore
Gigas.*

Istud etiā Solinus de Cilicia scribens retulit, Antrum in ea esse immane virentibus introrsum lucis pendentibus: in cuius imo quum alter specus ingens pateat, in quo ferunt Iouis esse fanum: in eius etiā intimo recessu Typhonis Gigantis cubile positum ab accolis creditur.

*De Gigantum reliquiis in Gallia reperi-
tus, etiam nostra aetate. Cap. XI.*

QUOD vulgatum satis, visumque à plurimis est, primū commemorabo: Effigiem scilicet Gigantis cuiusdam apud Delphinates tanta longitudine porrectam, ut quindecim cubitos continens,

tinens, cranij crassitudinem habeat duorum cubitorum, humerorum latitudine cubitorum ferè quatuor. Hanc ego aspexi figuram bellicis illis tumultibus Galliam secundò afflictaantibus, cum turbulentissimæ illius tempestatis repentino turbine ac flammis conflagrata Valentij impura illa idolorum tecta concidissent: cunctaque monachorum latibula excisa & euersa omnibus paterent. Tum enim in magnas Dominicanorum (quos vocant) ædium ruinas ingressus, illam adhuc integram in pariete spectare licuit. Locus antea in imis ædibus porticus erat, vbi boni illi fraterculi securè ludentes sub tecto desides atq; otiosi, aliorum procellas intuebantur. Tantæ dimensionis ossa (ne quis figuram istam pro

animi arbitrio effictam putet) re-
perta olim fuisse constat, corum-
que magnitudinem ita delineatā,
vt posteris rei memoria commē-
daretur. Cui suffragatur, quod
Ioan. Marius in ijs libris quos de
Galliarum illustrationibus inscri-
psit, hūc in modum tradidit: Re-
pertum scilicet fuisse trās Rhoda-
num Gigantis cuiusdam sepul-
chrum, cuius ossa ex suprā dicta il-
la effigie duorum & viginti pedū
altitudinem habuisse liquet. Qua-
dere apud Ludouicum regis Ca-
roli eius nominis septimi filium,
ea tempestate Valentiaē commo-
rantem, testatum esse idem affir-
mat, aliquotq; ex ijs ossibus in Bi-
turigēsi sacello asseruari. Huc spe-
ctat quod Calamæus in suis de
Biturigibus Commentarijs scri-
ptum reliquit. Describens enim
anti-

antiquam illam & celeberrimam Biturigum metropolim, augustū quoddamregiūmque sacellum in ea esse ait, in cuius porticu quum ex vna parte ducis (cuius auspi- cijs illud extructum est) regumq̃ ac reginarum parentum suorum atque progenitorum eleganti ad- modum specie simulachra spe- ctentur : ex altera rari cuiusdam animalis effigies, & grandia que- dam ossa intueri licet: mirandi ni- mirum illius Gigantis Briati no- mine, qui dum viueret, quindecim cubitorum altitudinem ha- buit. Cuius sepulchrum in Cruf soliã Baronis (quam vocant) a- gro repertum est, ad riuulū quen- dam prope Samperæum oppidu- lum, qua parte Valētiā spectat, anno M. CCCC LVI. regnante Carolo septimo, à quo Ludoui-

Lib. 1.
cap. 6.

cus filius tum dissidens Delphinatum tenebat. hoc se ideò annotasse subiicit Calamæus, vt vulgè errorem tollat, quod Gigantem putat apud Bituriges repertum fuisse, ac proinde eum Biturigensem Gigantem appellat, quod planè commentitium est. De hoc etiam testatur Fulgosius inquiring, Regnante Carolo septimo Gallorum rege, in montana Narbonensis Galliæ parte, iuxta Valentiam urbē, Rhodanus sepulchrū detexit, cuius magnitudo permultos ad eam rem visendam pertraxit. Aperto enim tumulo inuenta in eo sunt hominis ossa, cuius dimensio triginta pedes impleuit. Nos quoque cū eò iter faceremus, sepulchrum vidimus, & ossium aliquam partem, quæ ab accolis tāquam res mira asseruatur.

hæc

æcille. Porro enarrandum nobis
 hic est, quod à multis studiosè spe-
 ctatum, cum superioribus admi-
 ratione æquari potest. Ante secū-
 dos Gallicos illos tumultus quo-
 rum superius memini, quum for-
 tē in agro Baroniæ antea, nūc co-
 mitatus Crussolij, de permutāda
 domo cum agro ageretur inter
 duos agricolas, agerq; æstimare-
 tur ab arbitris, visa sunt in declīui
 ossa quædam, quæ temporis pro-
 gressu pluuiæ aqua ex alto de-
 currens terra summota denuda-
 uerat. Hæc quum rustici curiose
 effodissent, eorum magnitudi-
 nem admirati, frustra quædam
 inde in propinquum oppidulum
 Soionum lingua vernacula vocī-
 tatum, deportarunt. Ibi tum Va-
 lētię agens, illa ego vidi ossa præ-
 grandia (cruris ne, an femoris, an

brachij essent, ignoro) ex quibus
vnū esse crassitudine triū palmo-
rum is cōperiet, qui ex superficie
ipsum metietur. Miræ magnitu-
dinis dentem multi ibidem con-
speximus, longitudine vnus pe-
dis, pondere librarum octo. Mul-
tò autem oblōgior, quàm crassus
visus est: radicesq; aliquot habe-
re, quib. gingiuē inherebat. Visa
est insuper ea pars, qua cibus tere-
batur, aliquantulum concaua, la-
titudine digitorum quatuor. Hic
veluti pro miraculo ad illustrem
quendam magni nominis virum
allatus est. Alius haud dissimilis,
in p̄p̄inquo castello cui Charmes
nomen est, asseruatur. Longitudi-
nem loci vnde hæc ossa eruta fue-
re, passuum nouem pedibus ipse
mensus sum. Regio montosa est,
in qua verisimile est, hosce Gigā-
tes

es olim imperiū tenuisse. Enim-
 ero alia quædam non procul os-
 a pregrandia aliquo tēpore pōst
 nuēta sunt, prioribus non mino-
 ra. Nec dubiū, quin plura inueni-
 ri possent, si in effodiēdo ampliū
 laboraretur. Vtinā accuratius os-
 sa illa effossa, & quæ desunt, inuē-
 ta fuissent. Præclarum enim peni-
 tūsq; mirandū fuisset spectaculū,
 si eo modo quo corpora humata
 fuerant, ossa sustulissent. At eueni-
 re istud non potuit: quandoquidē
 maxima pars ossium nimia vetu-
 state consumpta sunt. Quæ du-
 riora erant, cuiusmodi sunt den-
 tes aliquot, hætenus remanse-
 runt. Quando autem ossa inte-
 gra inuenire non contigit, age
 nunc, experiamur, num <sup>ἐκ τῆς αἰῶ-
 λογίας</sup> habita cuiusdam partis ra-
 tione totius magnitudo percipi

possit. Tricenos binos dentes viris esse tradit Plinius. Quem numerum si quis Gigantibus tribuit, ea magnitudine servata, quæ in ipsorum dentibus perspicitur: is certè comperiet, illius caput cuius tam magni extiterunt dentes, crassitudine fuisse trium cubitorum & amplius: totum verò corpus cubitorum viginti longitudinem superasse. Verùm quia duo tantum dentes reperti sunt, atque ex eo apparet reliquos vetustate consumptos minores fortè fuisse: non nihil fortasse ex tanta magnitudine detrahendum esset. Etiam ante multos annos, in eo monte qui Tenno oppidulo imminet, Turnoni Rhodano interfluente opposito, ossa nonnulla reperta fuere, quæ quum Gigantei generis reliquias esse proderent, magnam cernentibus

bus admirationem mouerunt.
 Sed quoniam de Gigantum den-
 bus quædam commemorata
 unt, subiiciemus etiam Augusti- *De ciuit.*
 ni super hac re testimonium. Is se *De li. 15.*
 um aliquot alijs in Vticēsi litto- *cap. 9.*
 e molarem hominis dētem vidif-
 ē meminit, tantæ magnitudinis,
 vt conscissus ac dissectus ætatis
 suæ hominum centum dentes effi-
 cere posset. Non referam, quod
 Viues vir alioquī ingenio præ-
 stanti magnâq; eruditione, super-
 stitione tamen imbutus, in hunc
 Augustini locum protulit: Sibi
 cū religionis ergo D. Christo-
 phorum salutatum isset, ostēsum
 fuisse molarem dentē pugno ma-
 iorem, quem diui illius esse dice-
 rent. Enimuero quum commen-
 titia illa omnia sint, quæ de illo
 narrari solēt, quippe qui nunquā

extiterit: nemo non videt, quàm
modica fides huic narrationi tri-
buenda sit. Si verum dentem illū
esse constat, non alius, quàm ve-
tusti cuiusdam Gigantis esse cre-
dibile est. Nec solum in terris, sed
etiam in sublimi aeris regione Gi-
gantes, certè Gigantū simulachra
visa quondam fuisse perhibent.
Sub Tito nanque multas Gigan-
tum imagines in aere, in monte
Veseuuo, in Cāpania, regionēq;
finitima, interdiu noctūq; magno
ac stupendo prodigio apparuisse
author est Dion. Nā sequuta est
siccitas maxima, adeo vt tota ea
planities feruida esset. Sequuti e-
tiam sunt graues terræ motus: au-
diti sonitus subterranei, tāquam
tonitrua. Tum mare fremere, cæ-
lū resonare. Magna deinde ignis
& fumi copia omnē aerem solēq;
obscu-

obscuravit. Conspectæ in fumo
 multæ Gigantum formæ, clan-
 dorq; tubarum auditus. Tam for-
 midabili rerum aspectu mundi e-
 ritium esse rati, properare alij ex
 edibus in vias, alij de vñs in gdes
 confugere, atq; è mari in continē-
 tem, & ex continenti in mare se
 recipere. Quúmque & mare, &
 terra & aer cineribus compleren-
 tur, factum est, vt volucres, pisces
 pecudes, hominésque innumeri
 interierint. Nam & duæ vrbes
 populo sedente in theatro peni-
 tus obrutæ sunt.

*Unde est, quòd Gigantes desierint. Ubi
 etiam de pusillis hominibus obis-
 ter agitur. Cap. XII.*

IAM verò neminem istud mo-
 ueat, quod vel à multis secu-
 lis Gigantes desierint, quantos

primis illis temporibus fuisse ac-
 cepimus. Etenim quum vanitati
 res creatæ subiectæ sint, eas pro-
 culdubio in dies infirmari, minui
 & decrescere necesse est. Senuisse
 iam mundum, eiusq; vires in sin-
 gulos annos deficere, atq; in de-
 terius quæ sub cælo posita sunt,
 prolabi, plus duobus annorum
 millib. antè literis proditum est.
 Hoc mūdus ipse loquitur, ait Cy-
 prianus, & occasum interitūmq;
 fui multis iam rebus dilapsis ostē-
 dit. Minuitur equidem, quicquid
 fini proximum est, vergitq; in ex-
 trema: non secus atq; sol, quem mi-
 nus igneos minūsq; splendidos
 cū occidit, iacere radios conspi-
 cimus. Hinc est, quòd quum olim
 octingentorum & nongentorum
 vita hominum longinqua exce-
 deret, vix nunc possit cētesimum
 annum

annum attingere. Nec quisquam obijciat priscorum annos nostris breuiiores fuisse, vt annorum breuitatē tātam pluralitatē effectam velit. Quum enim Moses de sole & luna in Genesi loquens diserte exprimat, ea in hunc finem à Deo creata fuisse, vt dies & tēpora & annos signent atq; distinguant: perspicuū fit, non aliam apud veteres illos annorū rationē fuisse, quā apud nos. Qua in sententia etiā Augustinus est li. de ciu. Dei xv. ca. XIV. Quod igitur humanæ ætati accidisse videmus, idem planè de statura sentiendum est. Cuius rei indiciū pferre licet ex Cæsaris Cōmentarijs, vbi Roma nōs ait, ob staturæ breuitatem à Gallis derisos fuisse. Et Gothos ob insignē corporum magnitudinem admiratum Iustinianū Imp.

F

testatur Procopius. Ex quibus facile intelligi potest, quū istiusmodi staturæ inæqualitas vix vsquā hodie in tota Europa appareat: ingentē illam corporū molē quæ in quibusdam gentib. eminebat, paulatim temporis decursu imminutam fuisse. Nec dubiū, quin hominum corpora vbiq; multò breviora sint nostris hisce temporib. quàm quondā fuerint. Quod nō

lib. 7. na. modò Plinius apertè confirmat:
hist. c. 16.

verumetiā Homerum suo carmine interdum conquestum cōmemorat, minora ætatis suæ corpora, quam priscorū videri. Qua de

lib. 4. c. 5 re etiam apud Esdram scriptum istud legimus, Ideo breuioris staturæ hodie, quàm olim nasci homines, quòd iam creaturæ conseruauerint, iuuentutisq; vires excesserint: non secus ac mulier, quæ quū
in

in ætate florēti validos partus e-
 diderit, instante postea senectute
 non nisi debiles atq; infirmos pa-
 rit. Quod autē vniuerso hominū
 generi accidisse apparet, id Gigā-
 tibus euenisse haud dubium est.
 In quorū procreatione quum ali-
 quandiu natura lusisse quodāmo-
 do videatur, iustā in eis hominum
 mensuram longè exuperās: post-
 ea quasi tam immaniū corporum
 pertæsa ferēdis huiuscemodi mō-
 stris abstinuisse. Qua in re conspi-
 cuam nobis esse voluit Dominus
 rerum omniū opifex, admirandā
 illā & παντοκρίλου φείαν, qua cuncta
 non minus variè, quā aptè, con-
 gruenter & ornatè regit ac mo-
 deratur. In tanta rerū varietate &
 ornatu quanta in eo virtus, quāta
 rerum agendarū facultas insit, pa-
 lām ostenditur. Qua de causa pu-

fillos quoq; homines, qui pusio-
 nes & nani vocantur, interdū nasci
 voluit. De Pygmæis non loquor:
 de quibus etiā quid verè affirma-
 ret Augustinus, non habuit. Nec
 mirum: quandoquidē fabulosa il-
 la omnia sunt, quæ de illis vel po-
 etæ, vel alij scriptores tradiderūt.
 Pusillos autē homines & pusio-
 nes aliquando extare, nostrisq; tē-
 poribus interdū videri, nemo in-
 ficiabitur. Nam & M. Antonius
 Sisyphum pumilionem habuisse
 fertur intra bipedalem staturam,
 ingenio tamen viuacē. Sub The-
 odosio etiam (si Nicephoro cre-
 dimus) visum fuisse quendam in
 Ægypto relatum est, infra incredi-
 bilem staturæ breuitatē consisten-
 tem, adeo vt perdice maior nō vi-
 deretur. Cui nihilominus (quod
 mirabile dictu est) prudentia in-
 erat,

li. 12. Ec-
 cles. hist.
 cap. 37.

erat, vox etiā à musis non abhorrens, sermo deniq; generosę mentis specimen præbens. Vixisse fert̃ annos circiter viginti. Memini quoq; cum puer essẽ, vidisse Lugduni pusiones duos breuissimę staturę, quę cubitalẽ nō superaret. Quorum alter barbā habens valde promissam atq; subrufam, forma satis eleganti conspiciebat̃. Togatus iste erat, galerū habens eiusmodi, quo pontificius Clerus (quẽ vocant) vti cōsuevit. Ac ne quid ad ornatum deesset, appositum humeris erat doctoratus insigne, quod vulgò cornetam dicimus. Alter eo erat habitu, qui nobilibus nostris proprius peculiarisq; esse solet. Hos ita quū per ridiculum atq; animi causa induissent, quidam in vlnis suis nō secus atq; infantes gestabant. Plura de

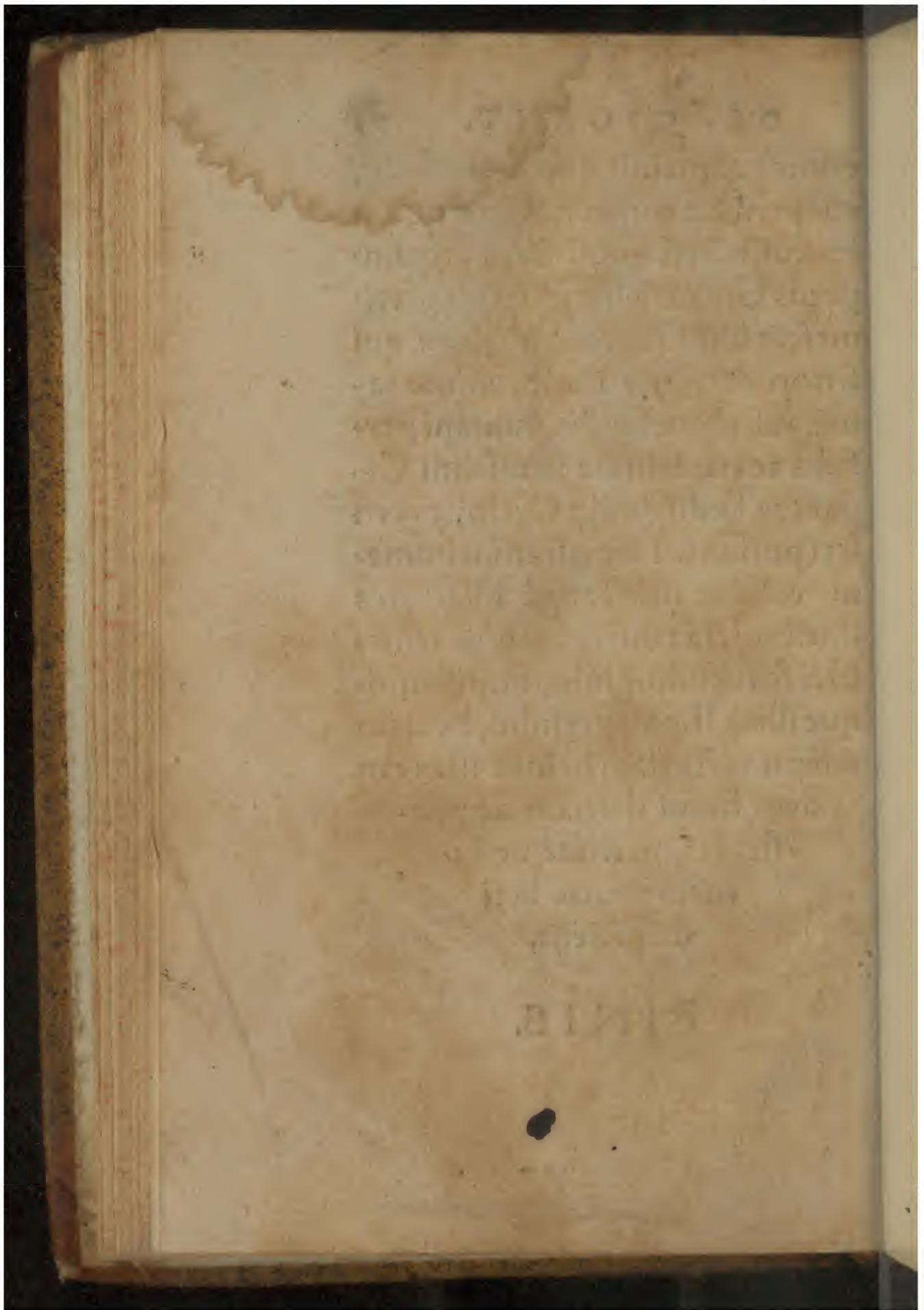
homuncionibus & nanis exēpla
referri possent, nisi res ipsa satis
vulgata cuiq; pateret.

Vt autē absoluamus, verisimile
est, voluisse Deū quosdam inter-
dum ingenti admodum corporis
magnitudine extare, vt vel illud
nobis (quemadmodū docet Au-
gustinus) indicio sit, nec staturæ
proceritatē, nec vllas corporis vi-
res plurimum illi placere, quibus
quidē impī plerunq; pollēt. Cor-
pore fortis est taurus, fortior leo:
Elephātus autem omnium terre-
strium maximū est animal. Quæ
igitur hominū præstantia, si bru-
tis animātib. corporis viribus pa-
res sunt? Sæpius Gigantes se Dei
populo formidabiles præbuerūt.
At Deus penes quem virtus om-
nis est ac fortitudo, tam immaniū
stupēdorumq; hostium conatus
omnes

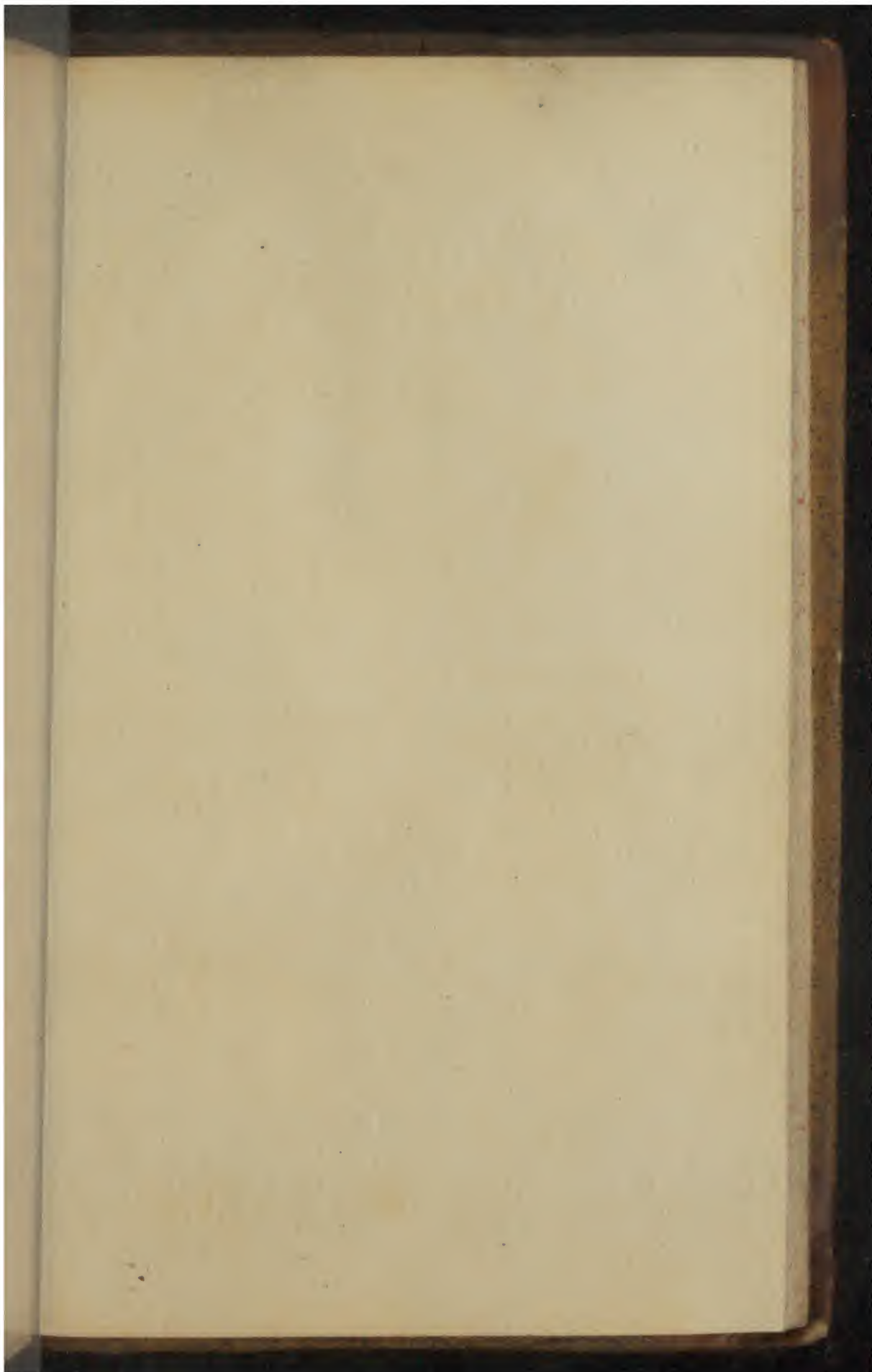

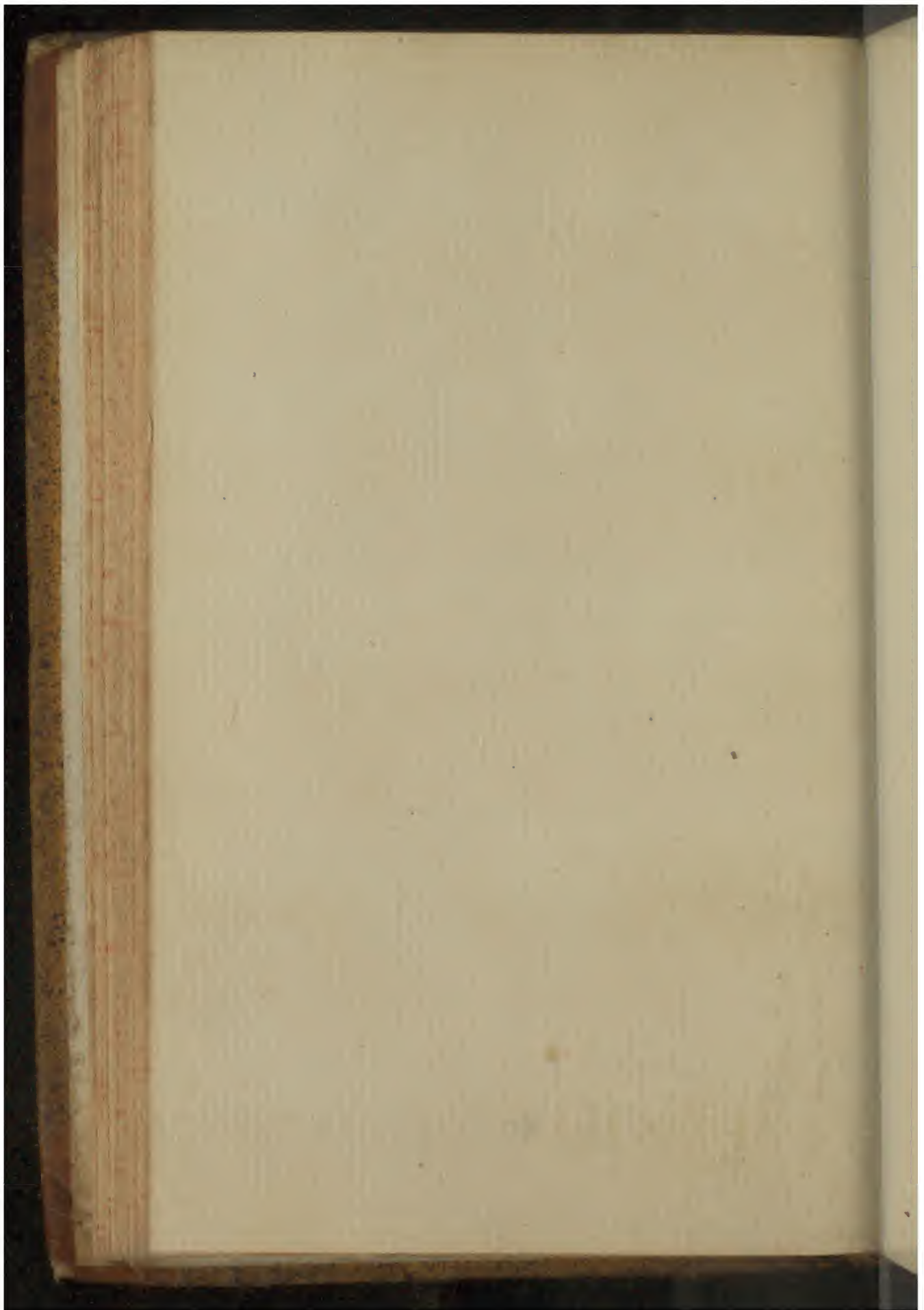
omnes contriuit, ipsosq̃ aut fudit,
ut penitus confecit. Quæ quum
ta sint, nō est quod vires atq̃ im-
petus Gigantū huius seculi perti-
nescāt filij Dei: eorū inquam, qui
i non corporis mole, animo ta-
mē, ausisq̃ nefandis, immani per-
fidia ac crudelitate sæuissimi Gi-
gantes, sædissimiq̃ Cyclopes cen-
deri possunt. Tametsi enim huma-
no robore istis longè inferiores
sint: inuicta tamen omnipotentis
Dei fortitudine fulti, firmissimō-
que illius stipati præsidio, beatam
adepti victoriam beluas istas tan-
dem humi deiectas ac pro-
stratas, meritāsque lu-
entes pænas læti
despicient.

FINIS.

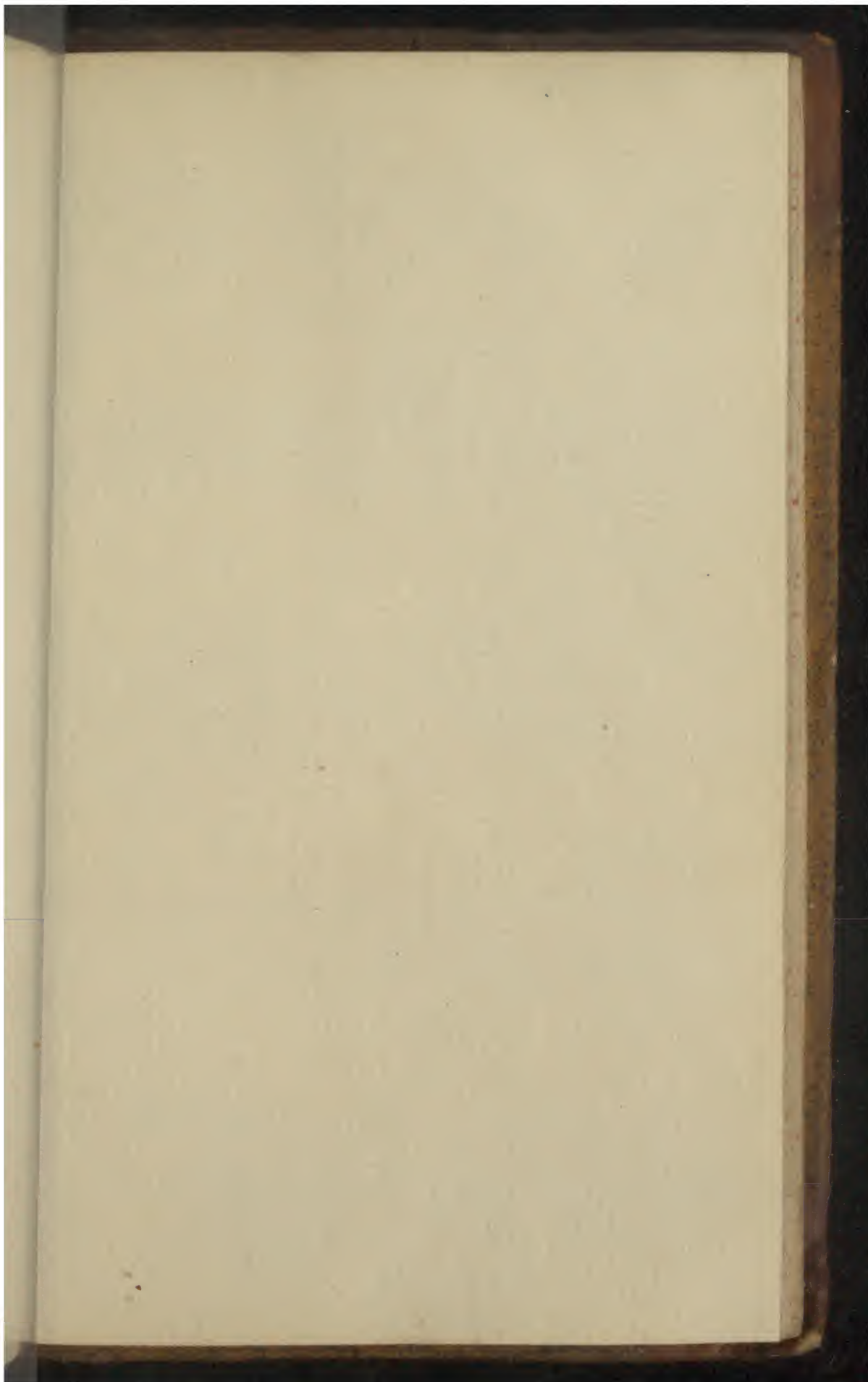

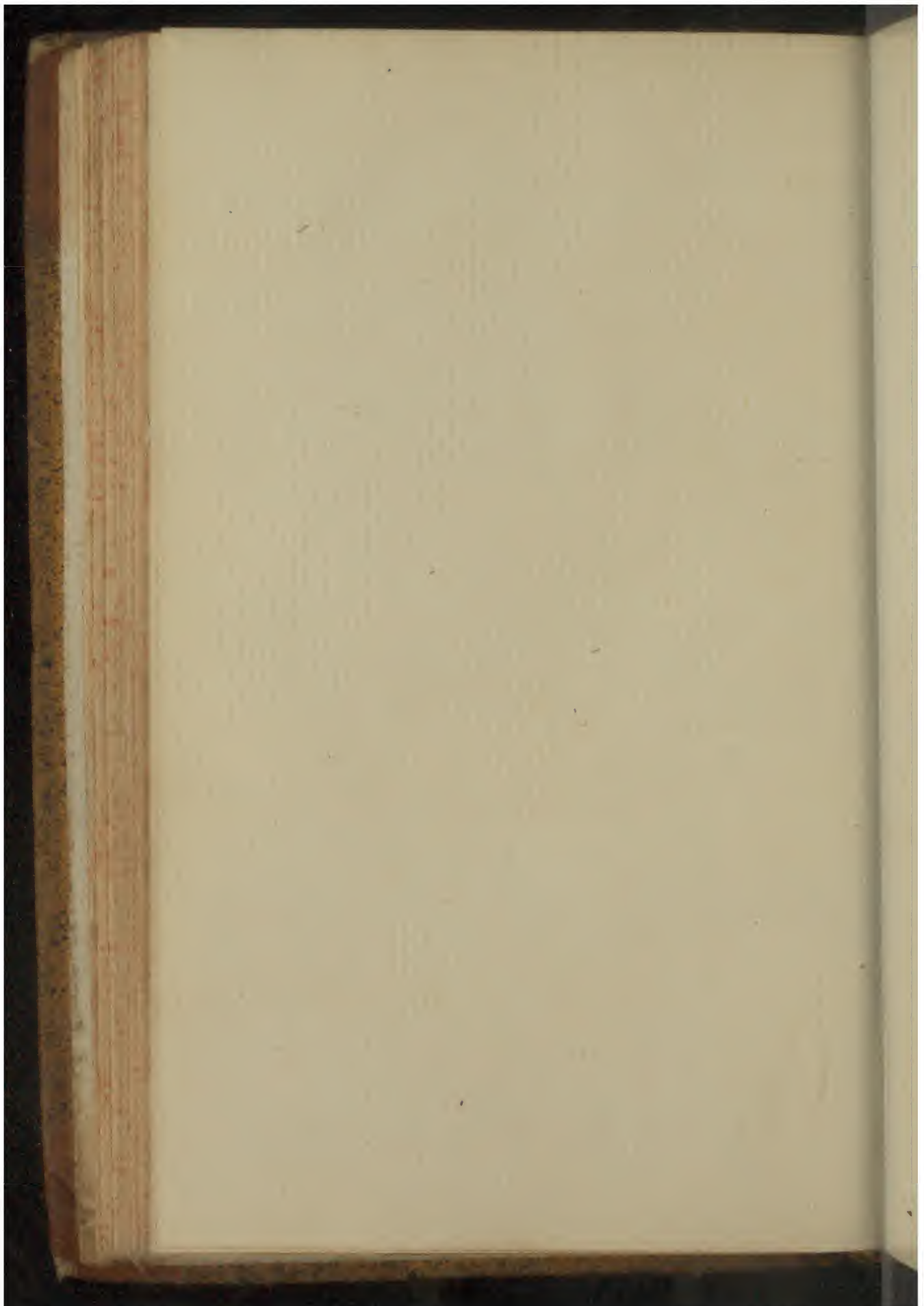

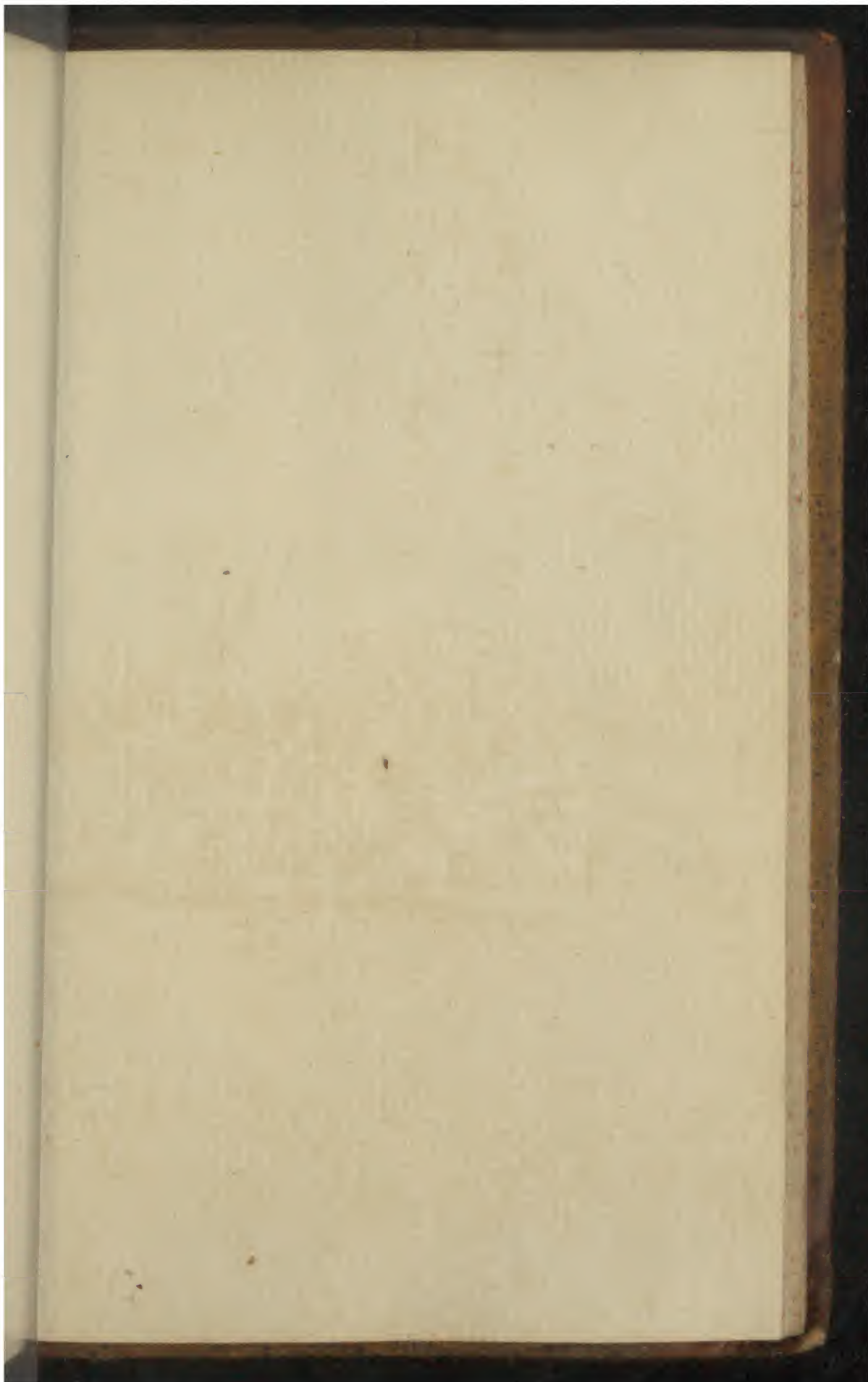

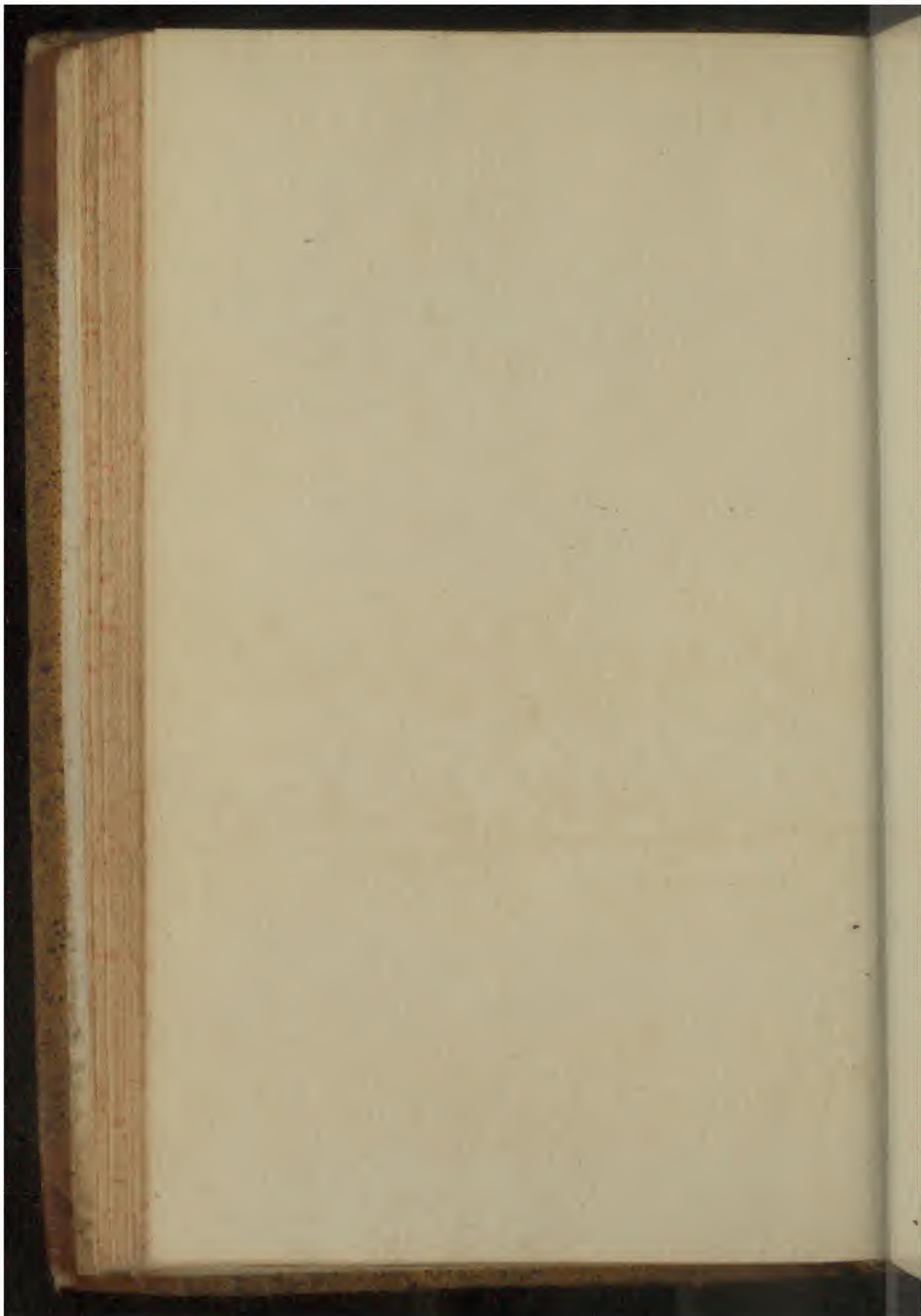

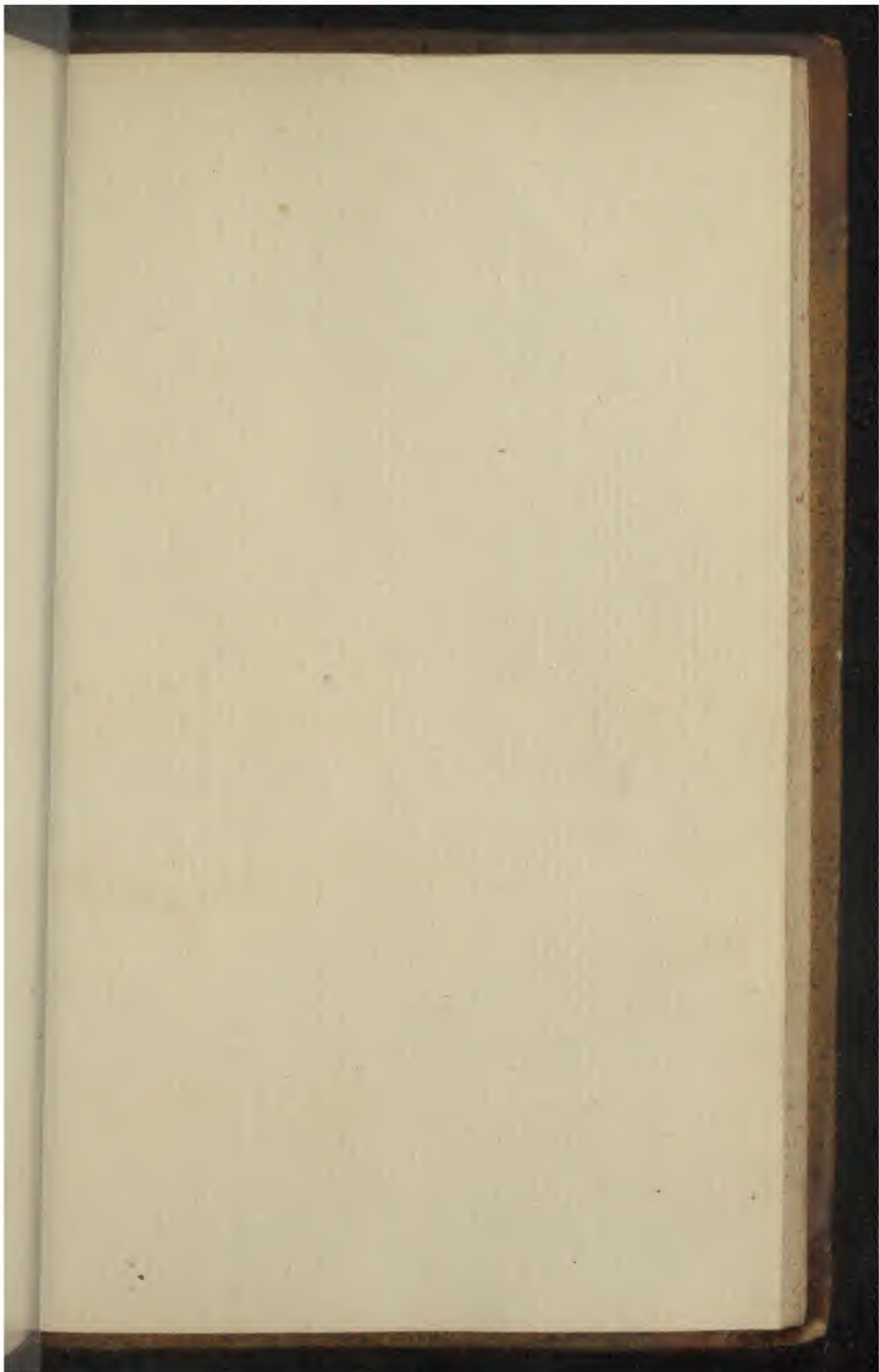

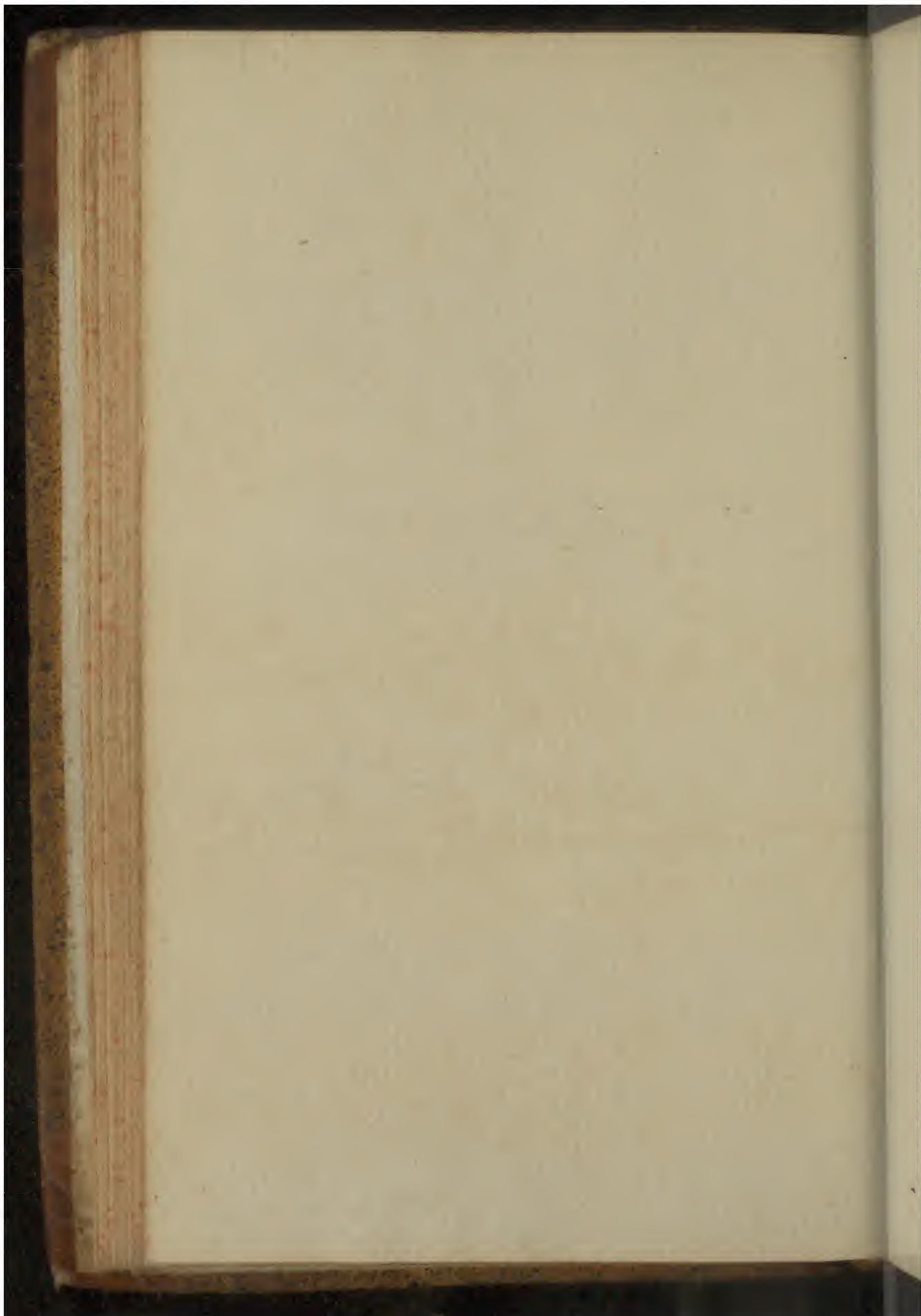

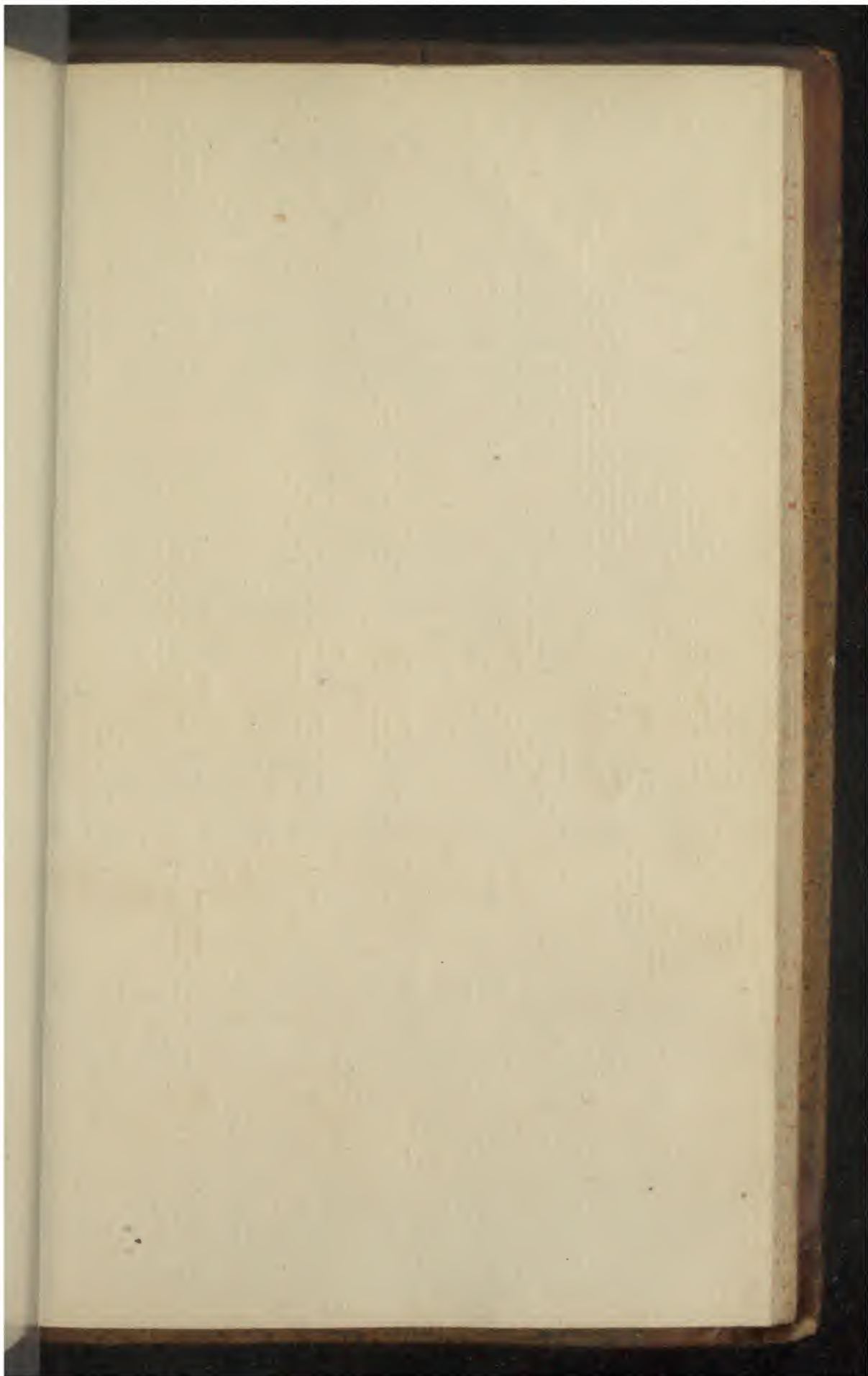

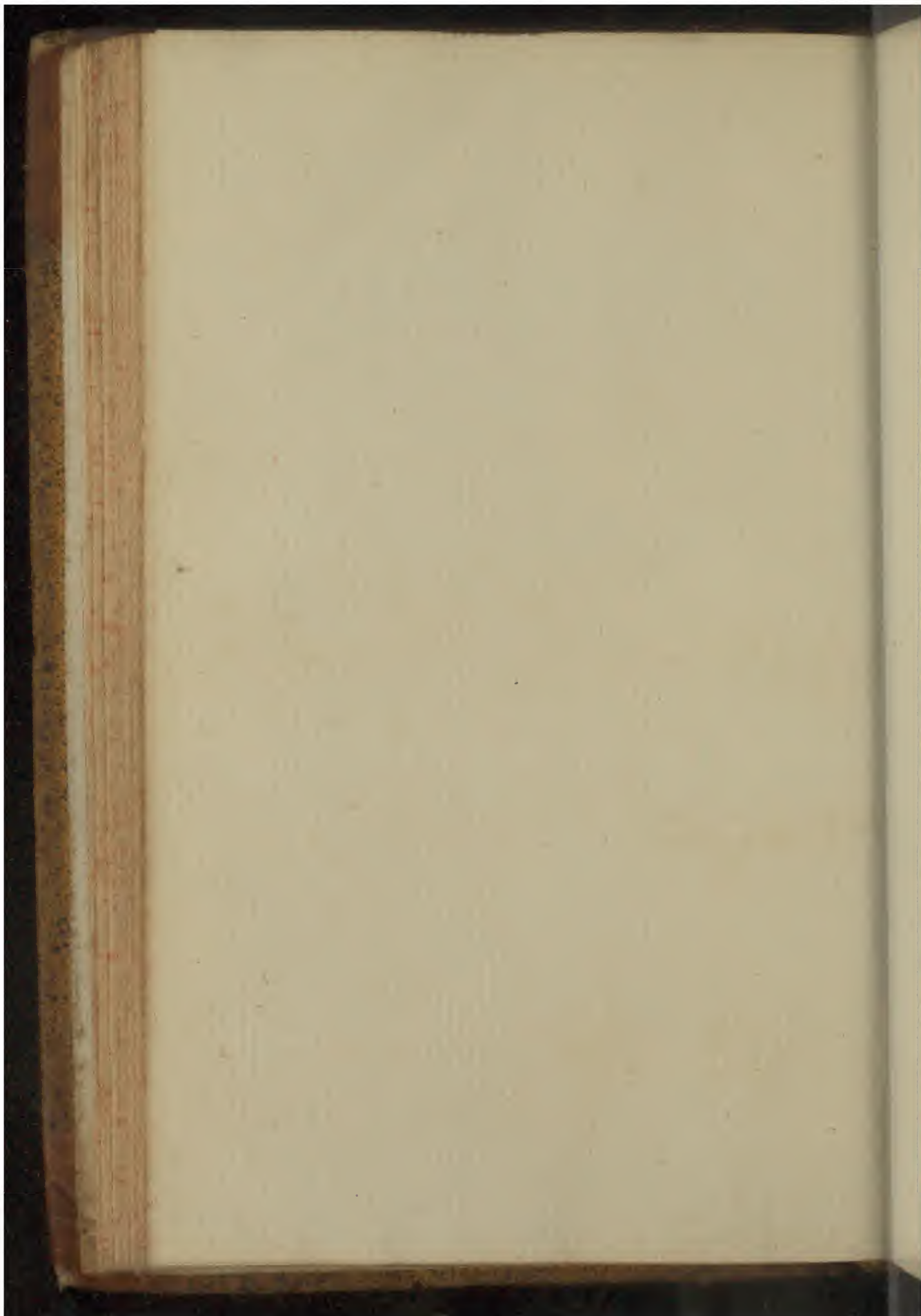

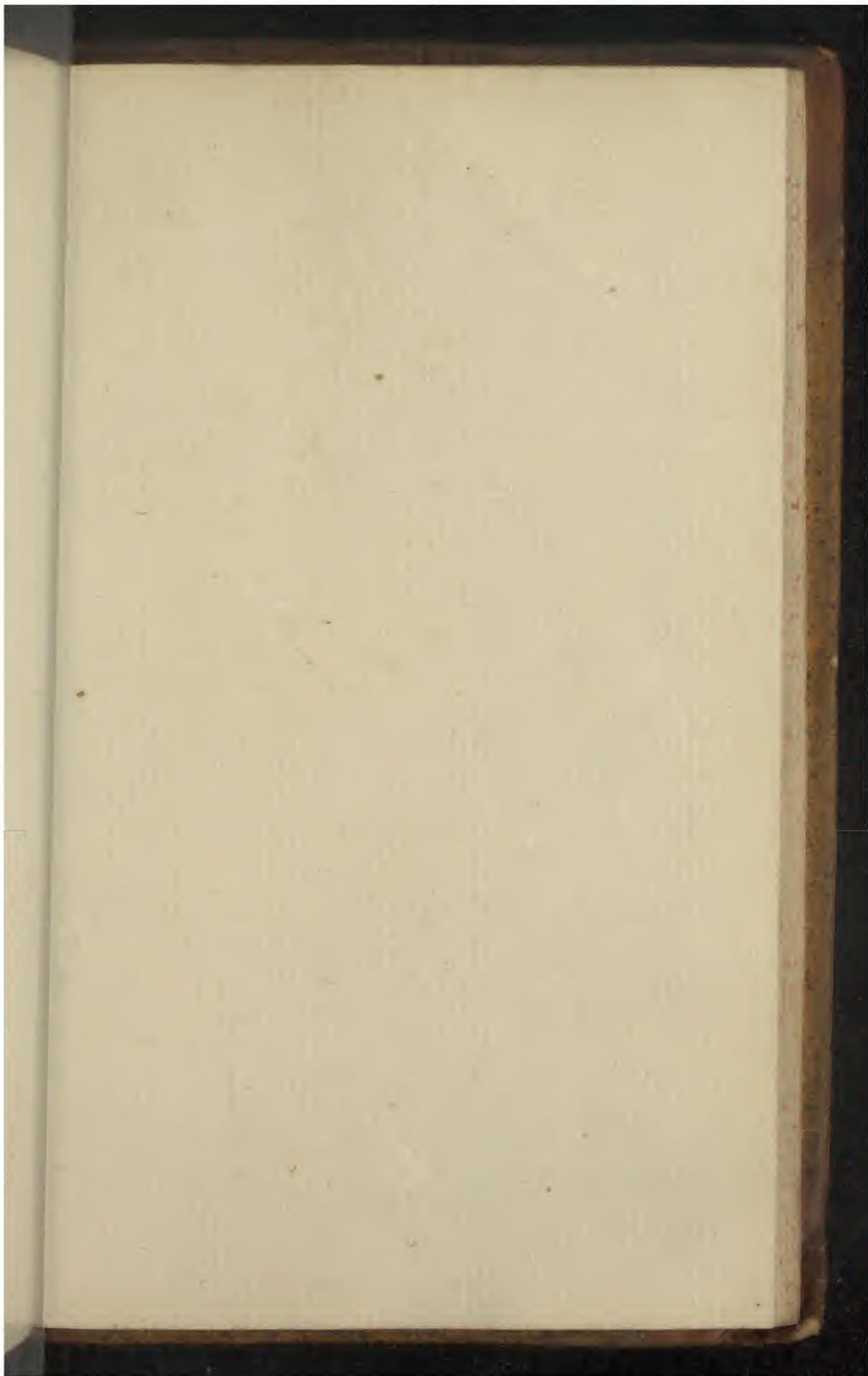

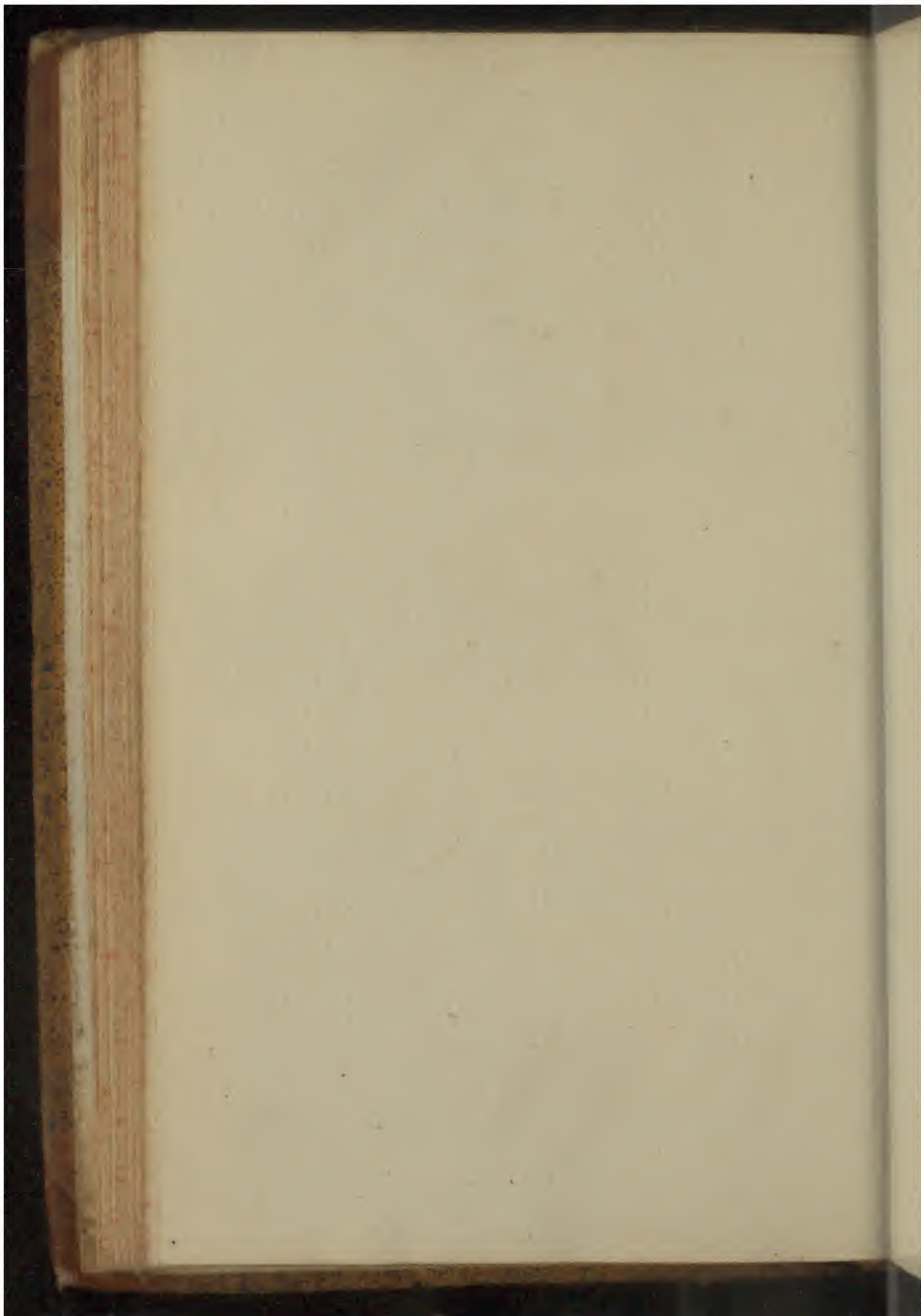

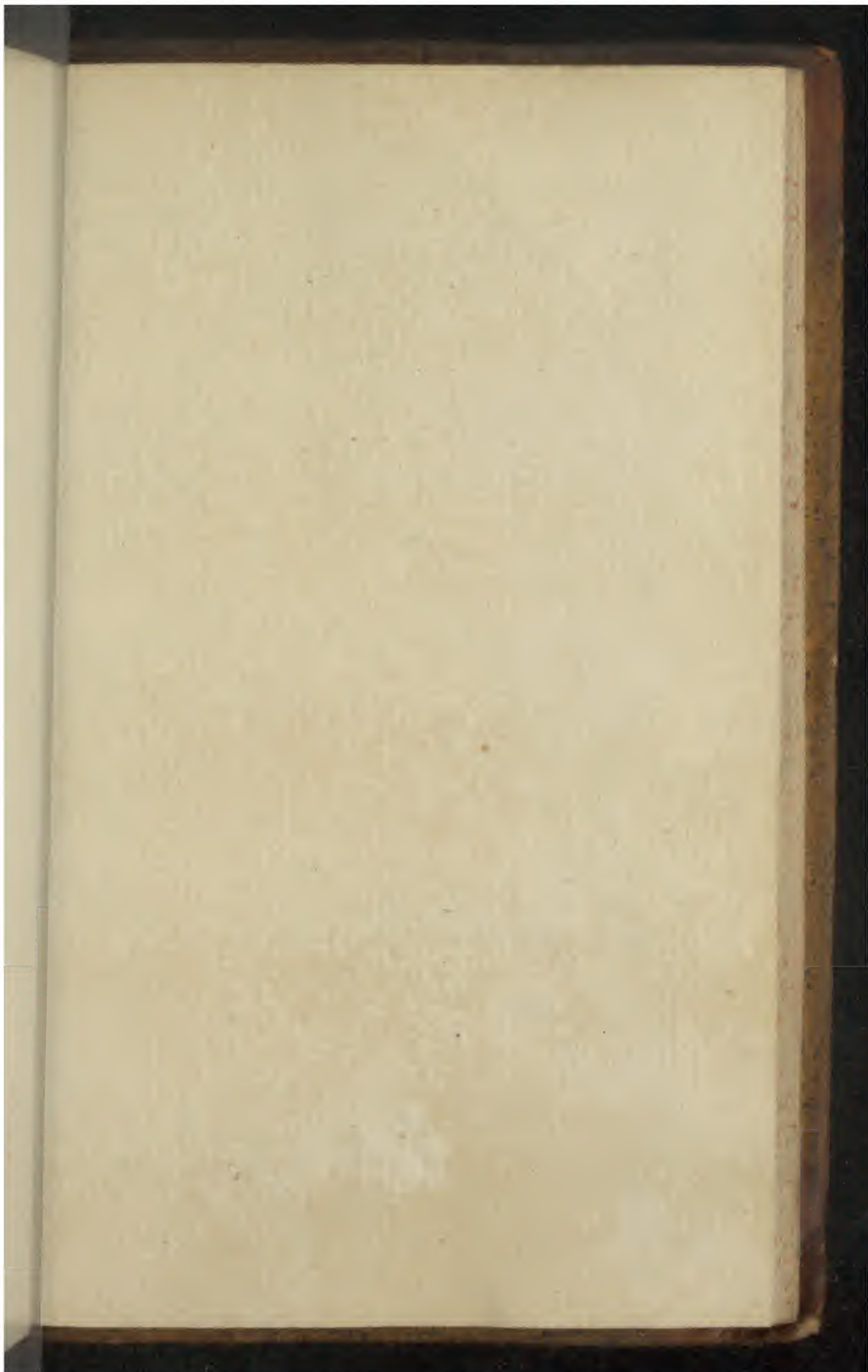

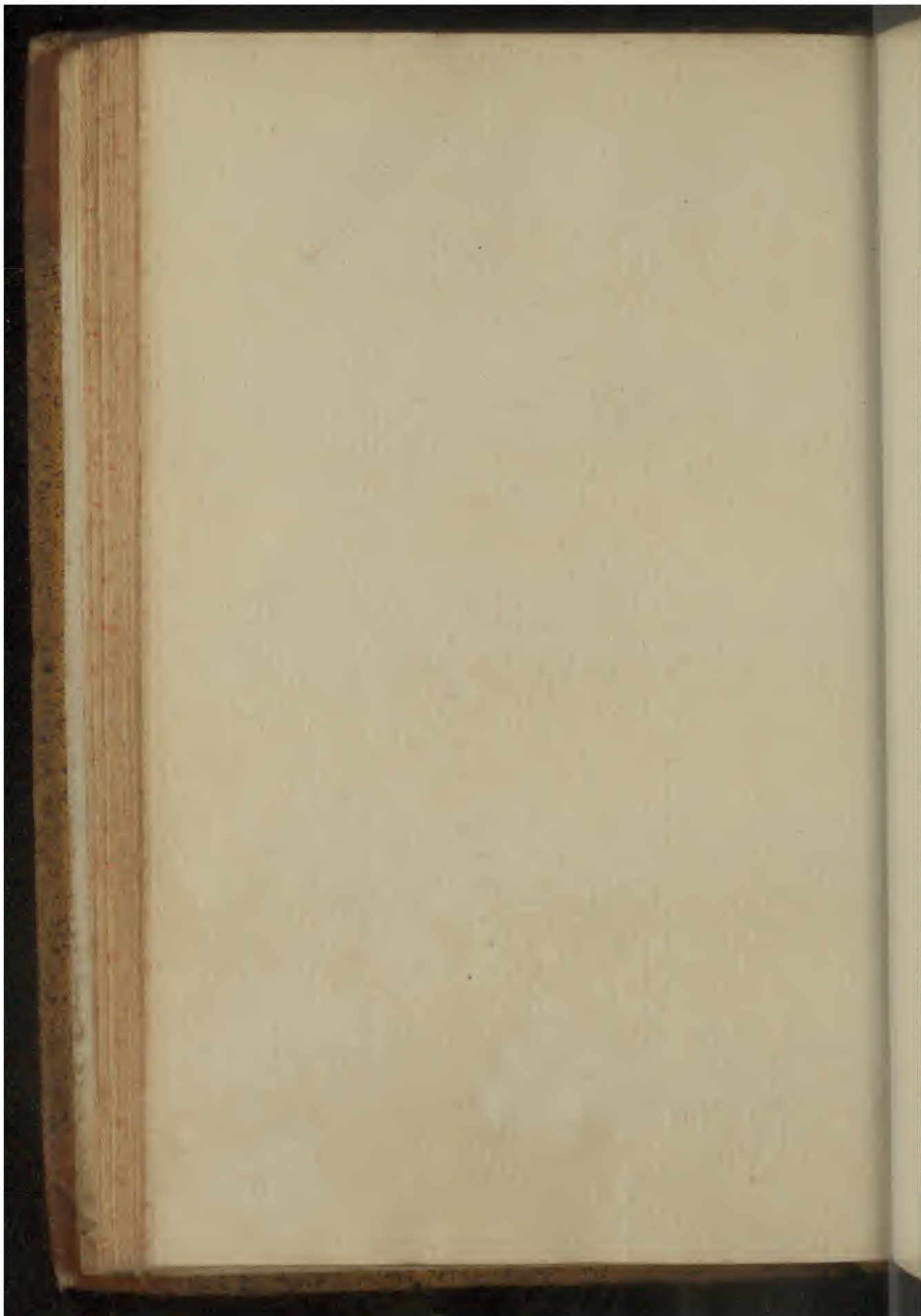

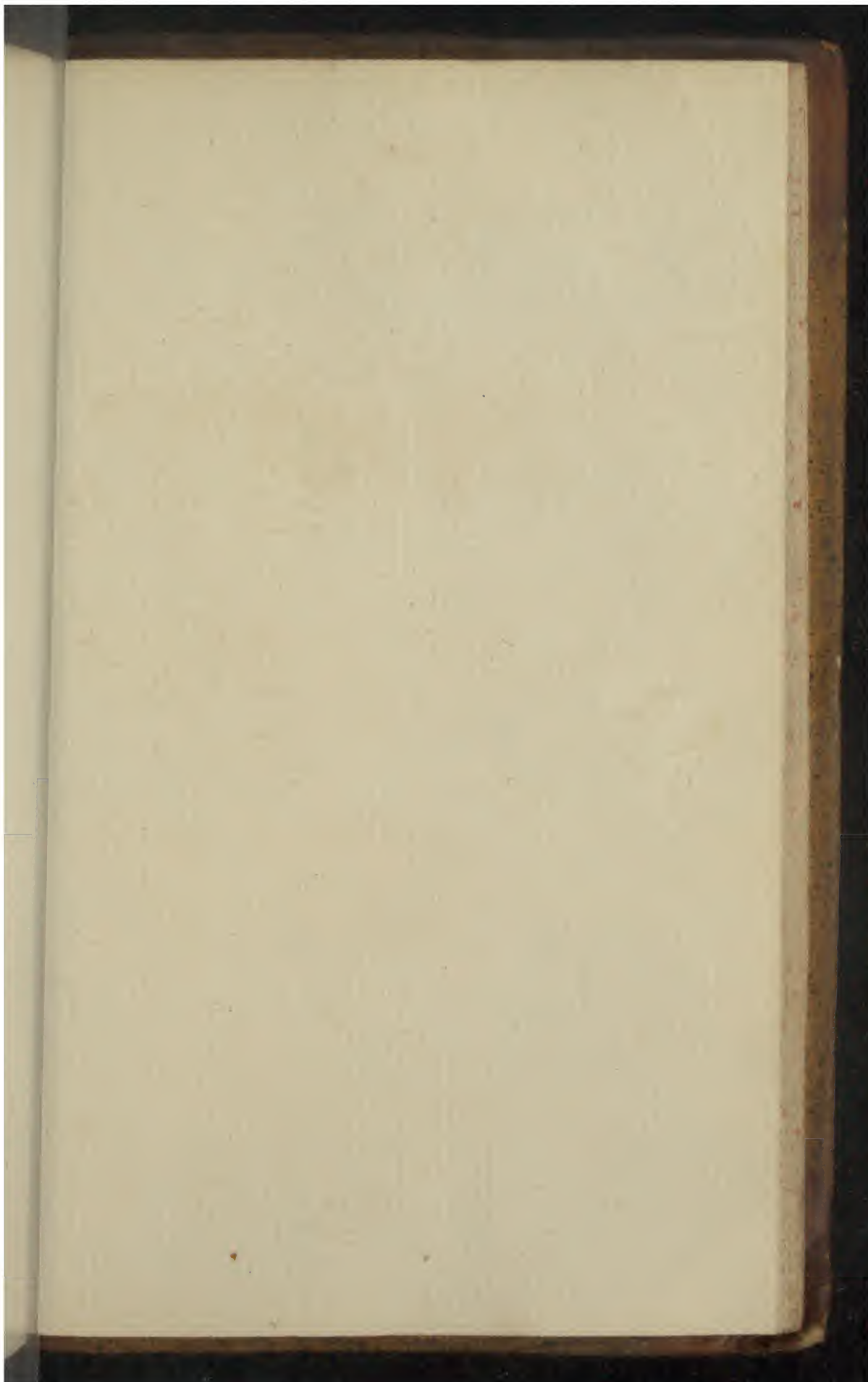

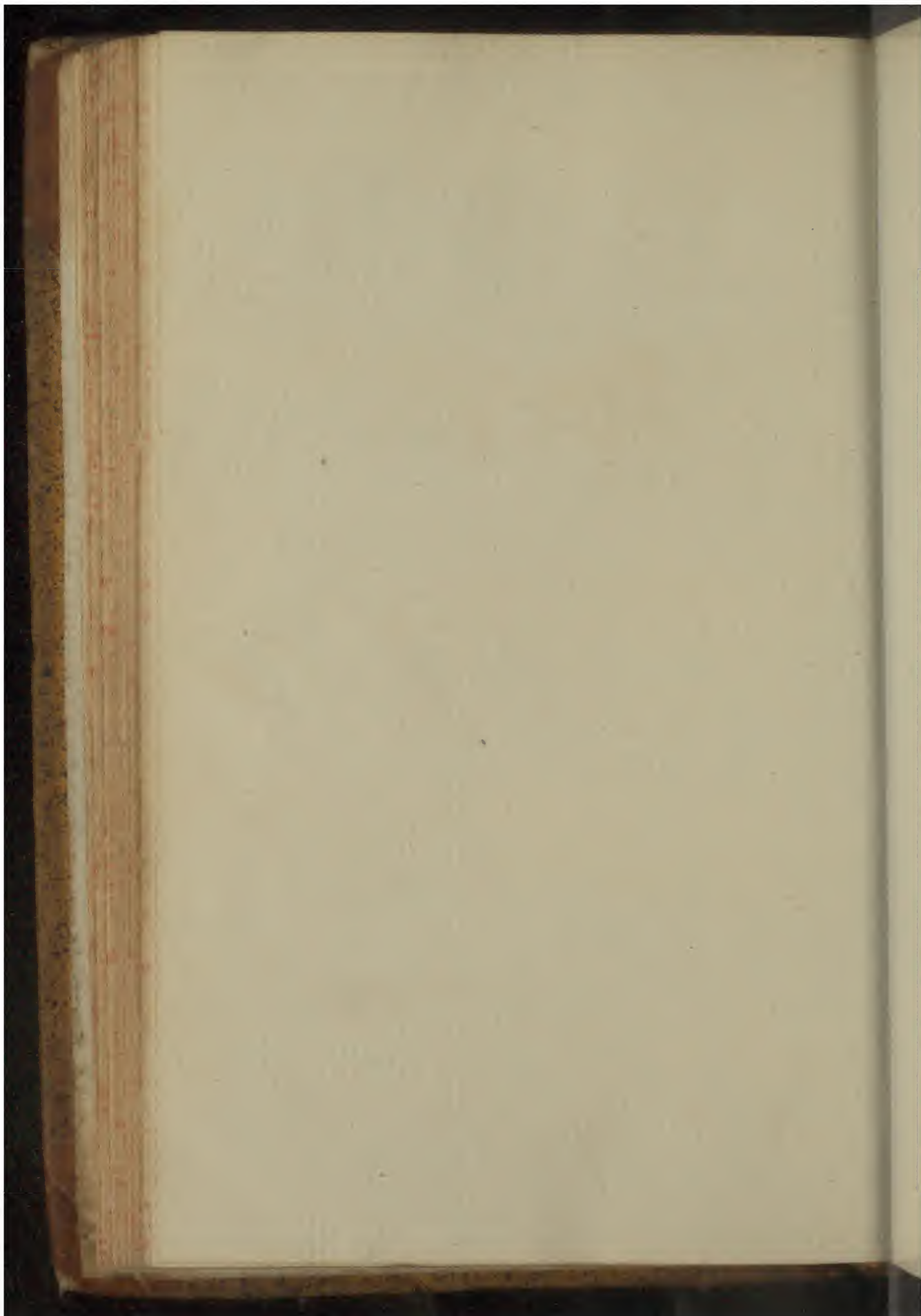

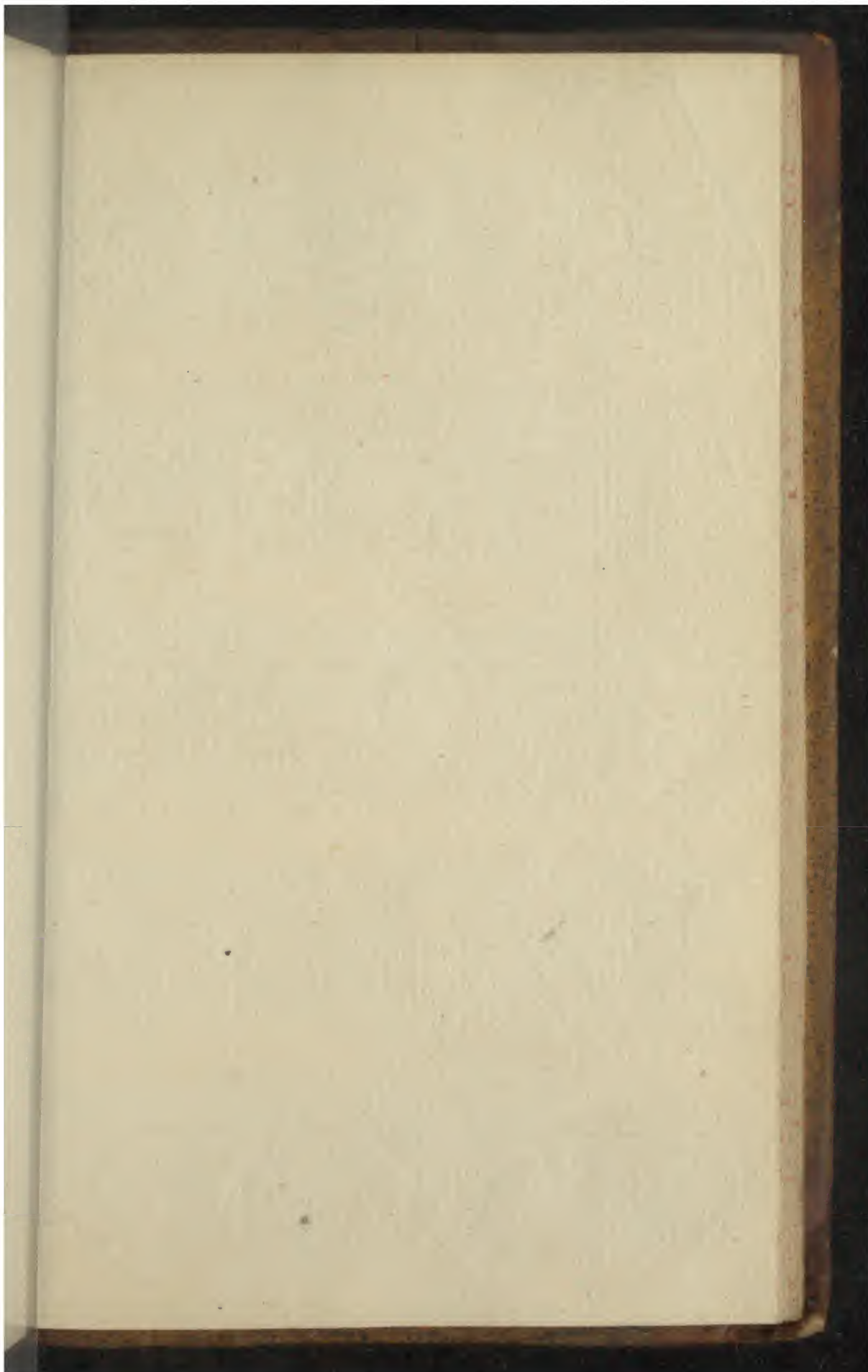

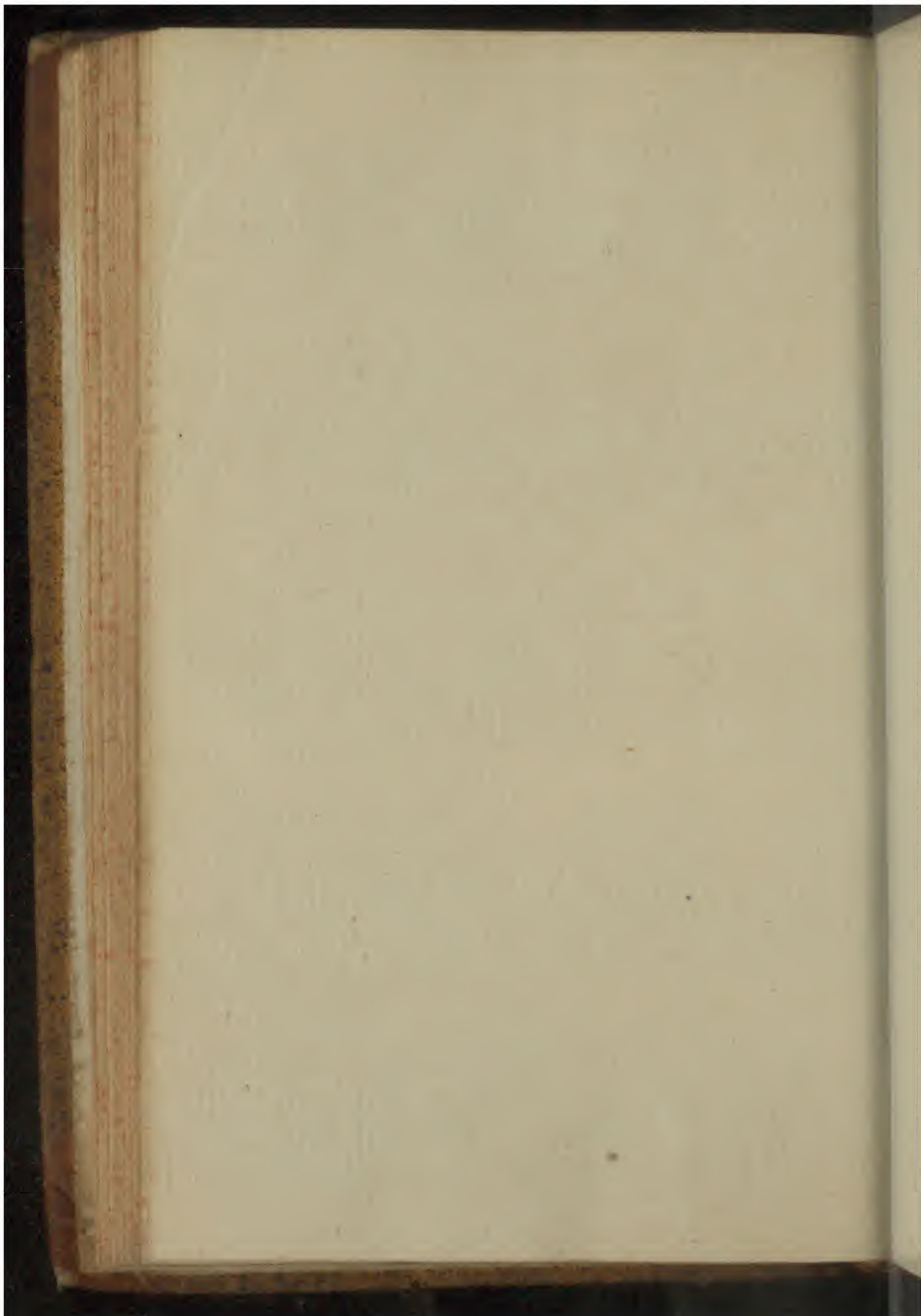

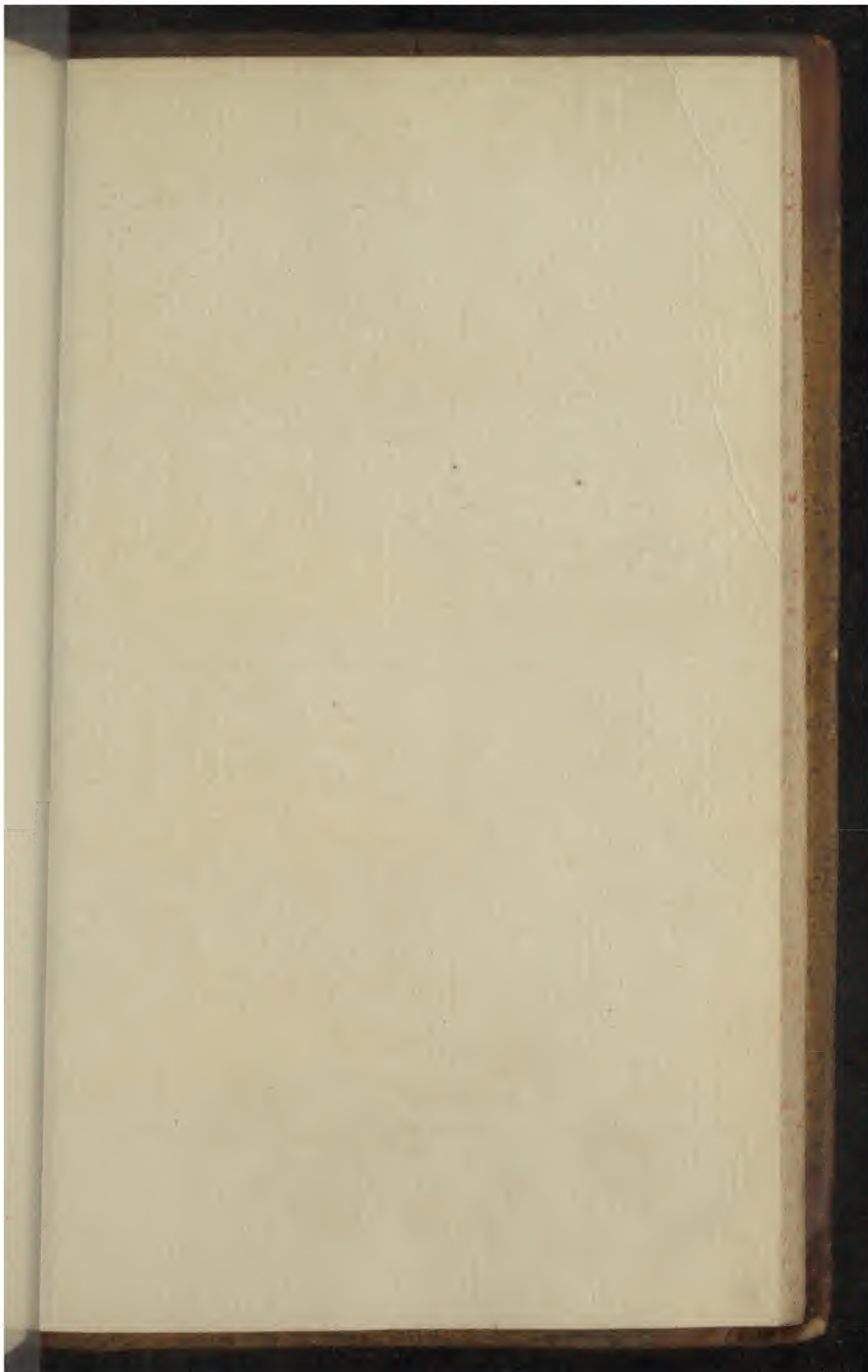

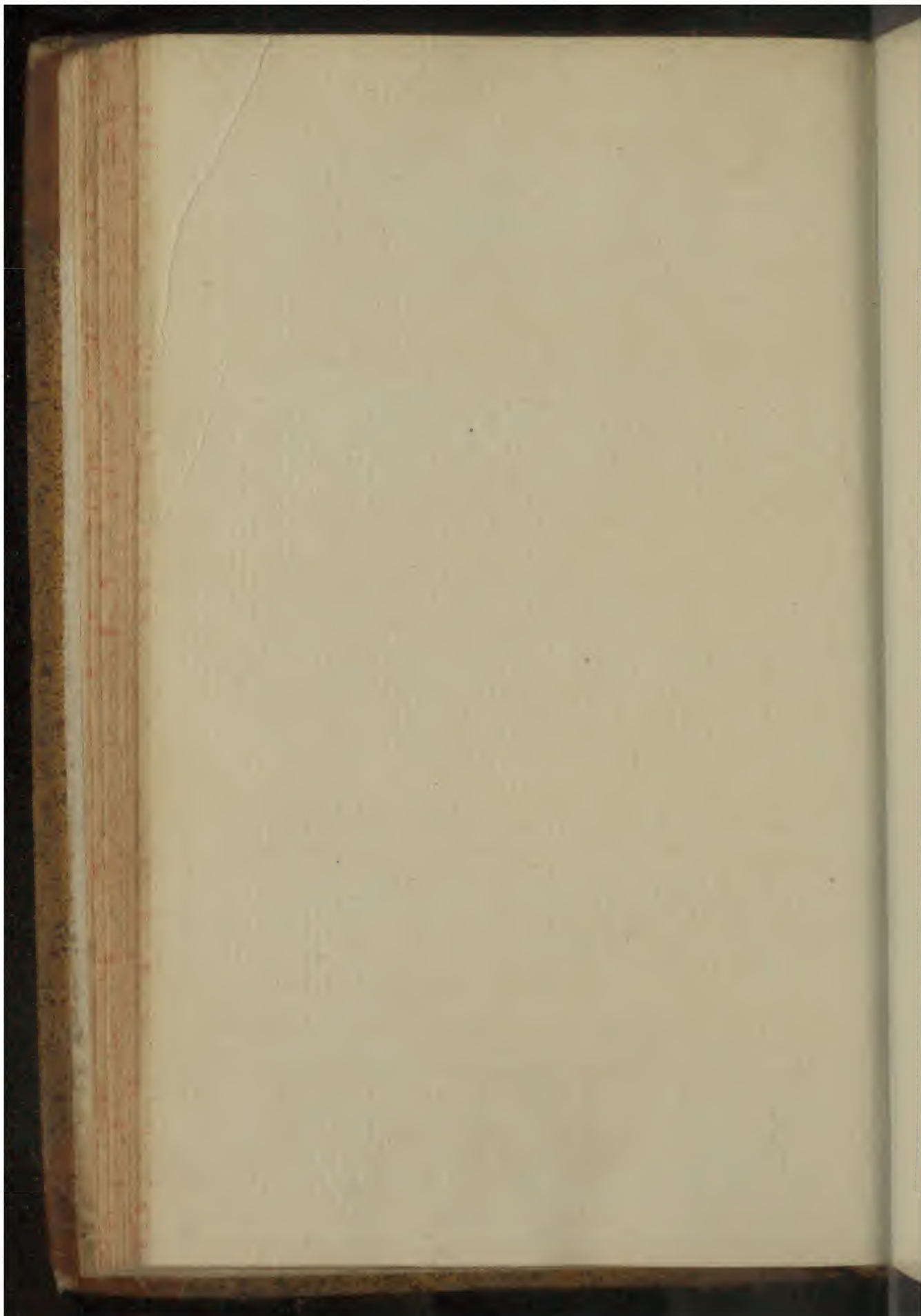

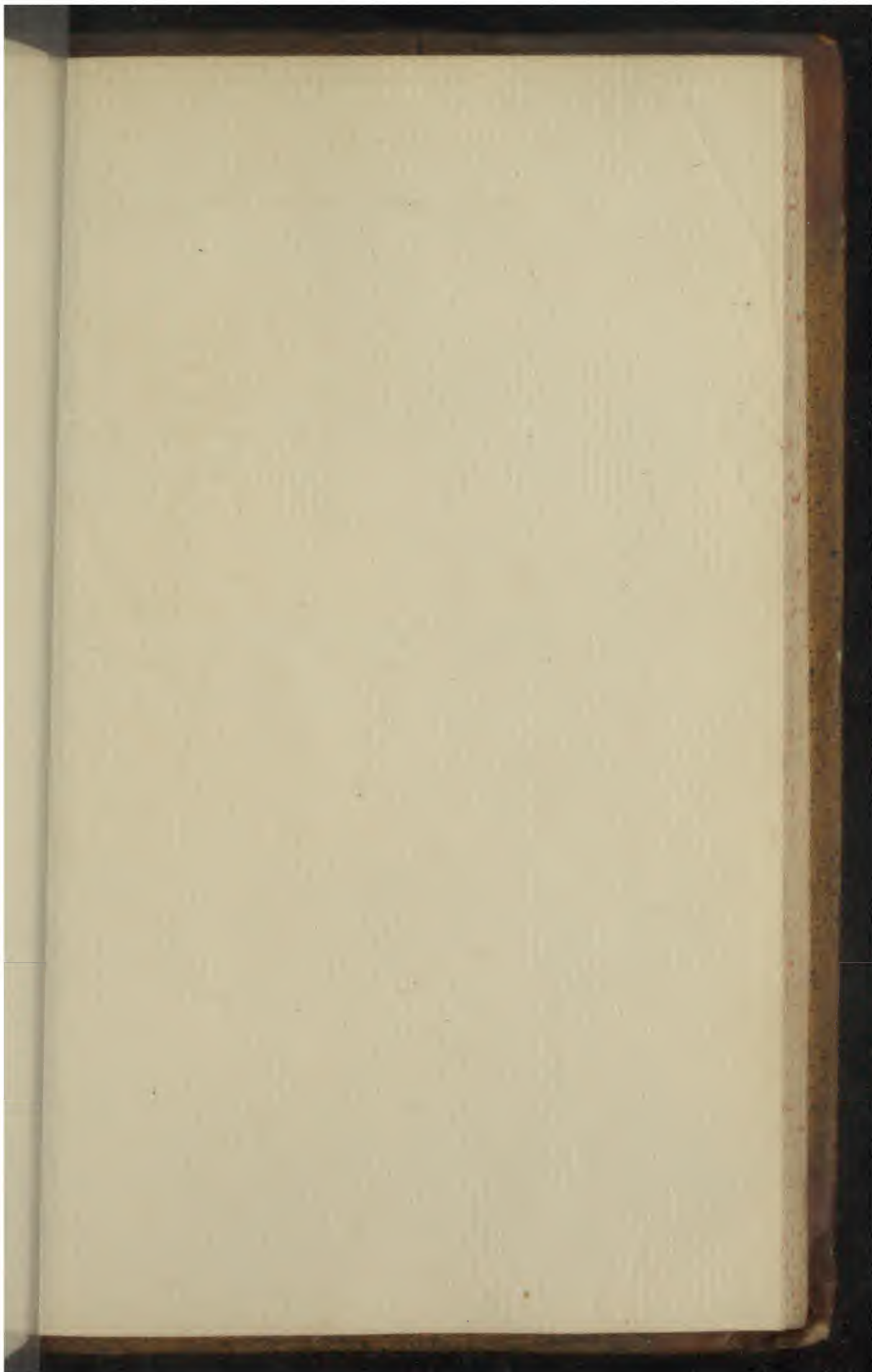

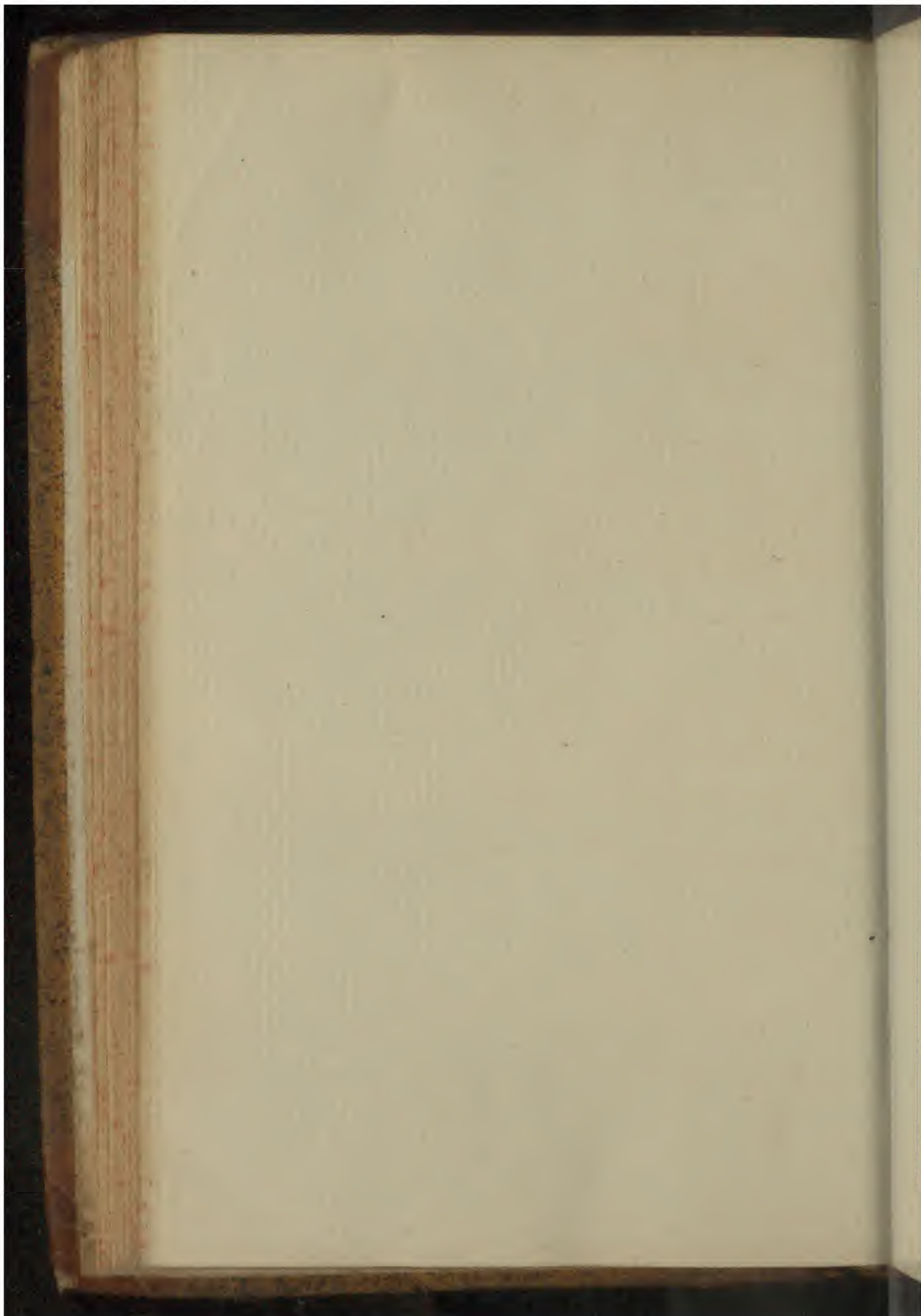

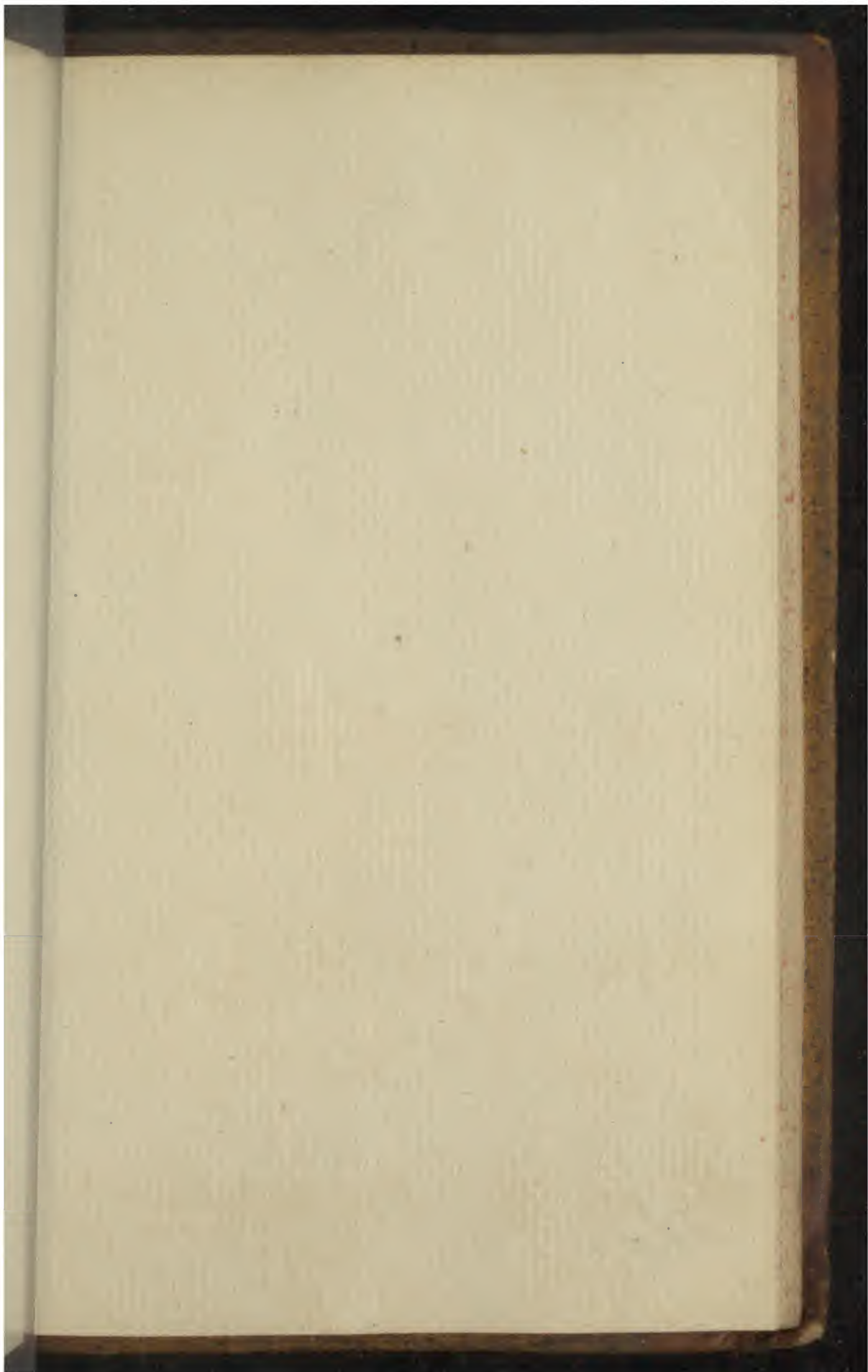

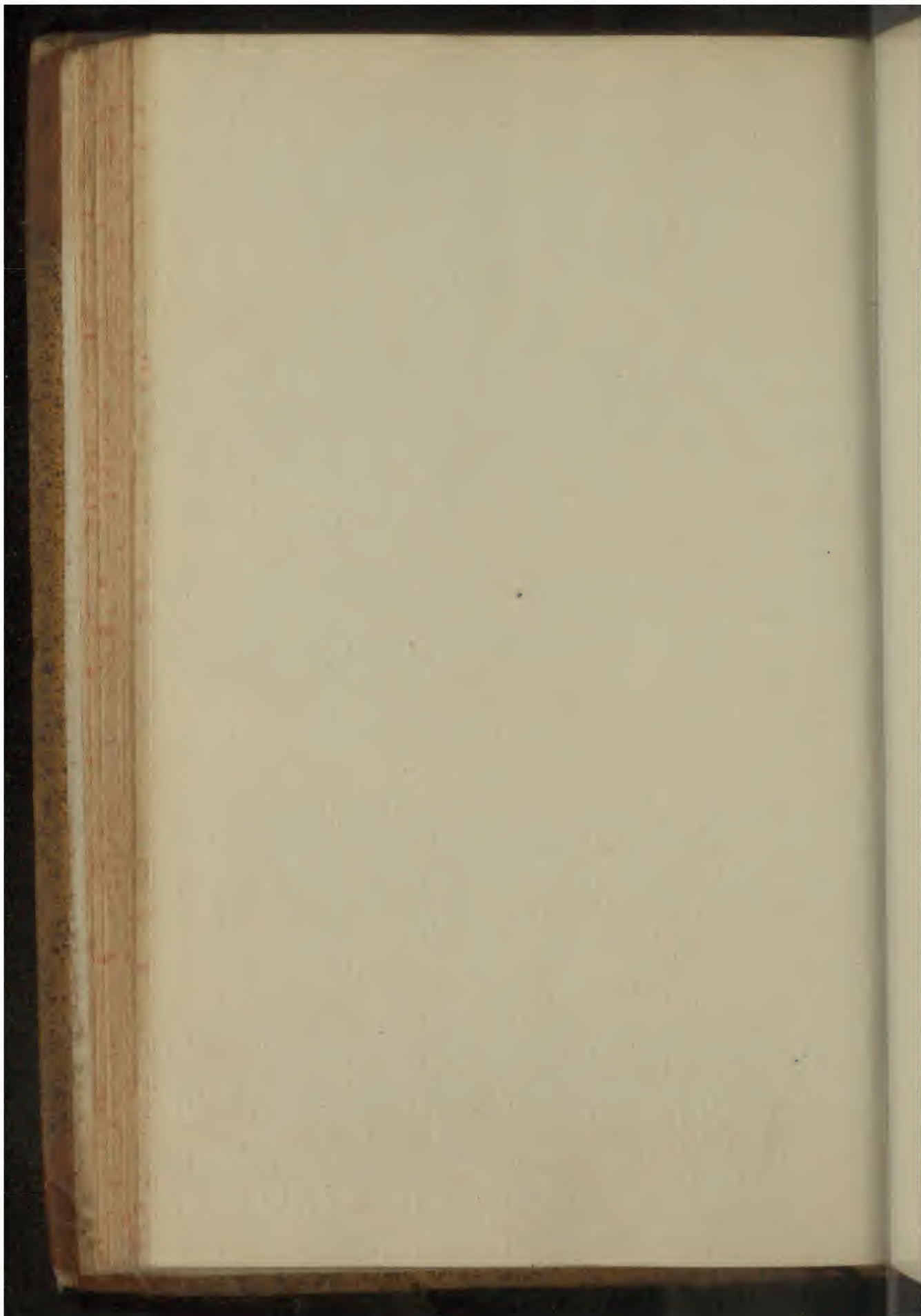

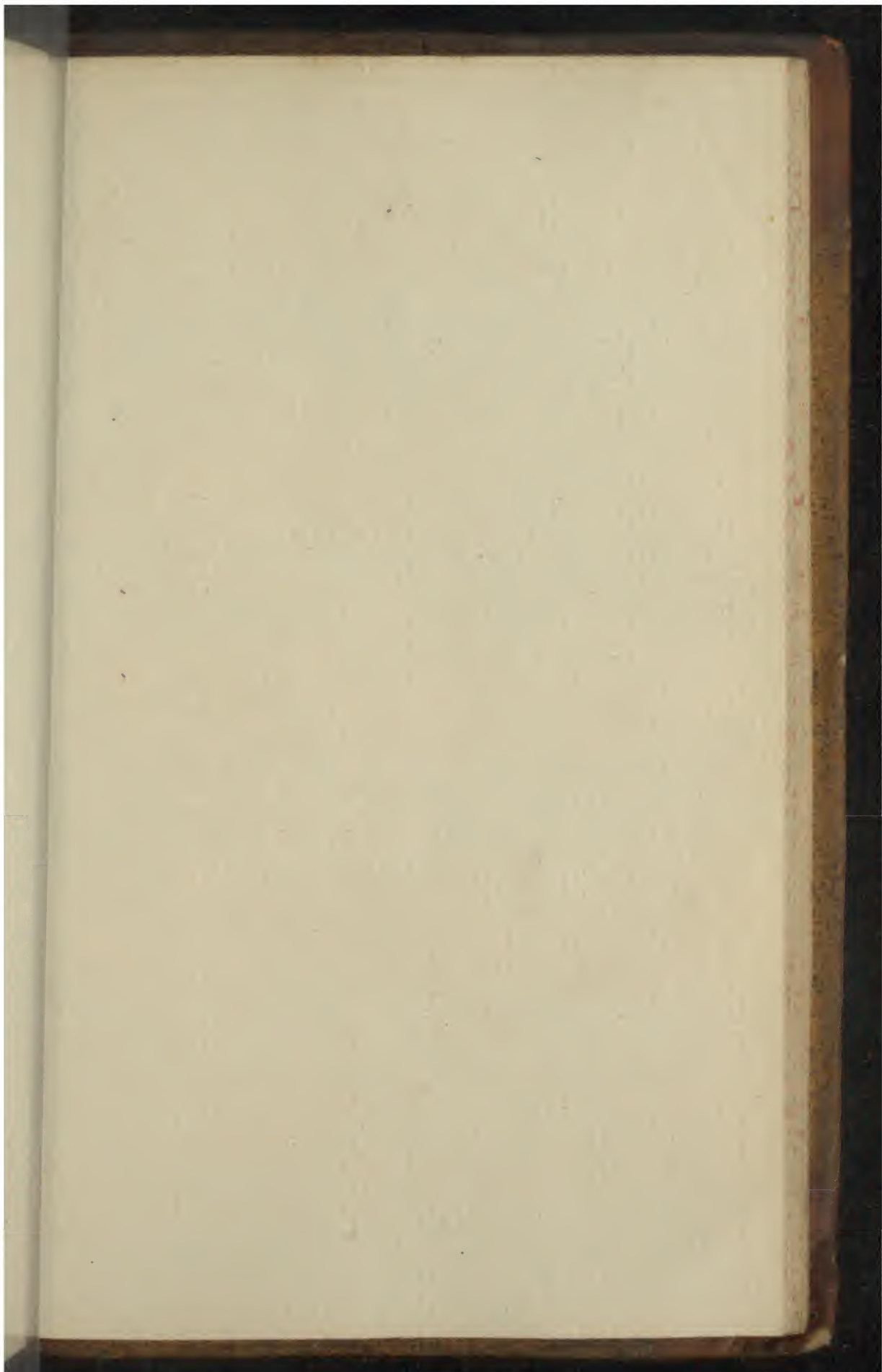

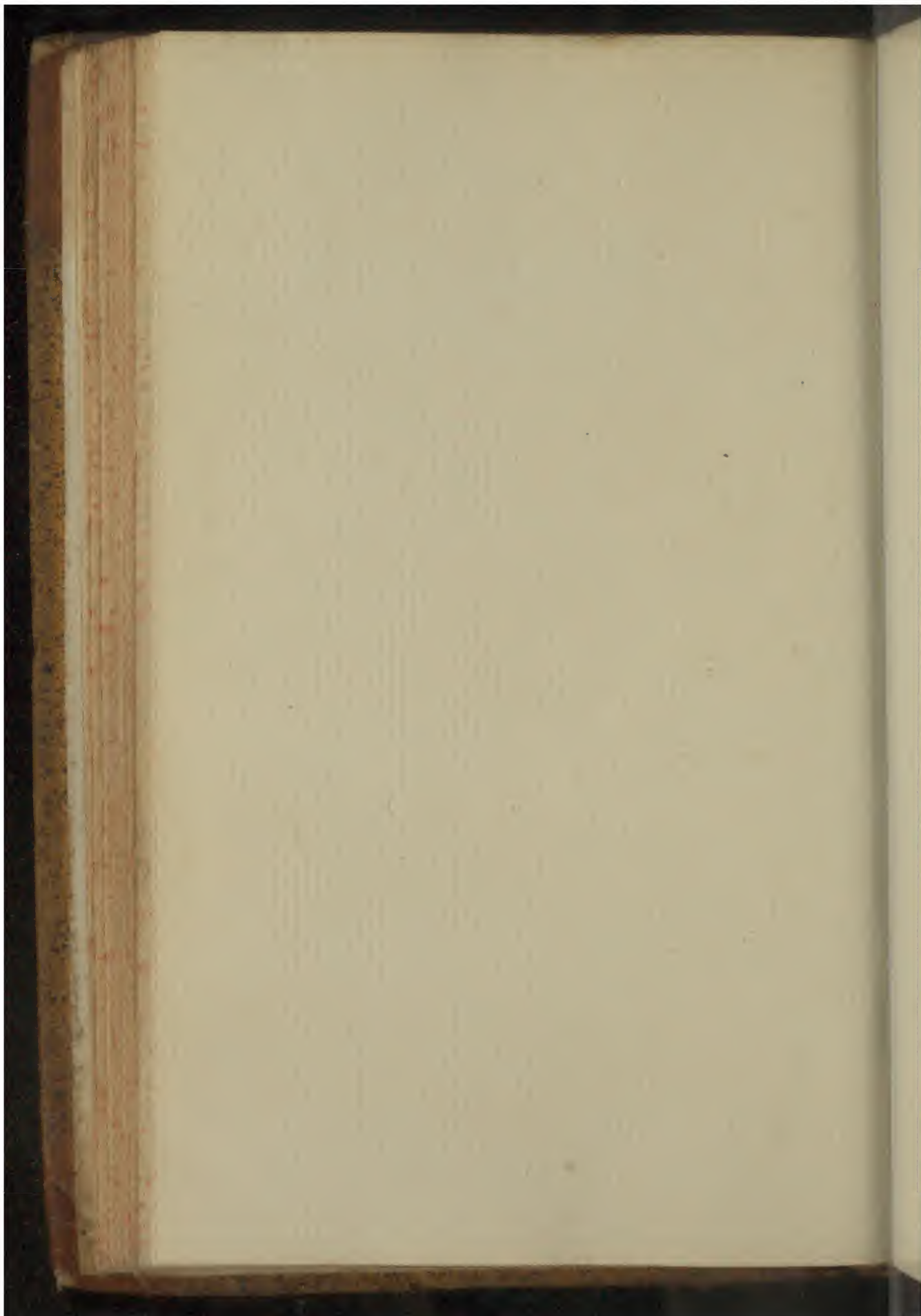

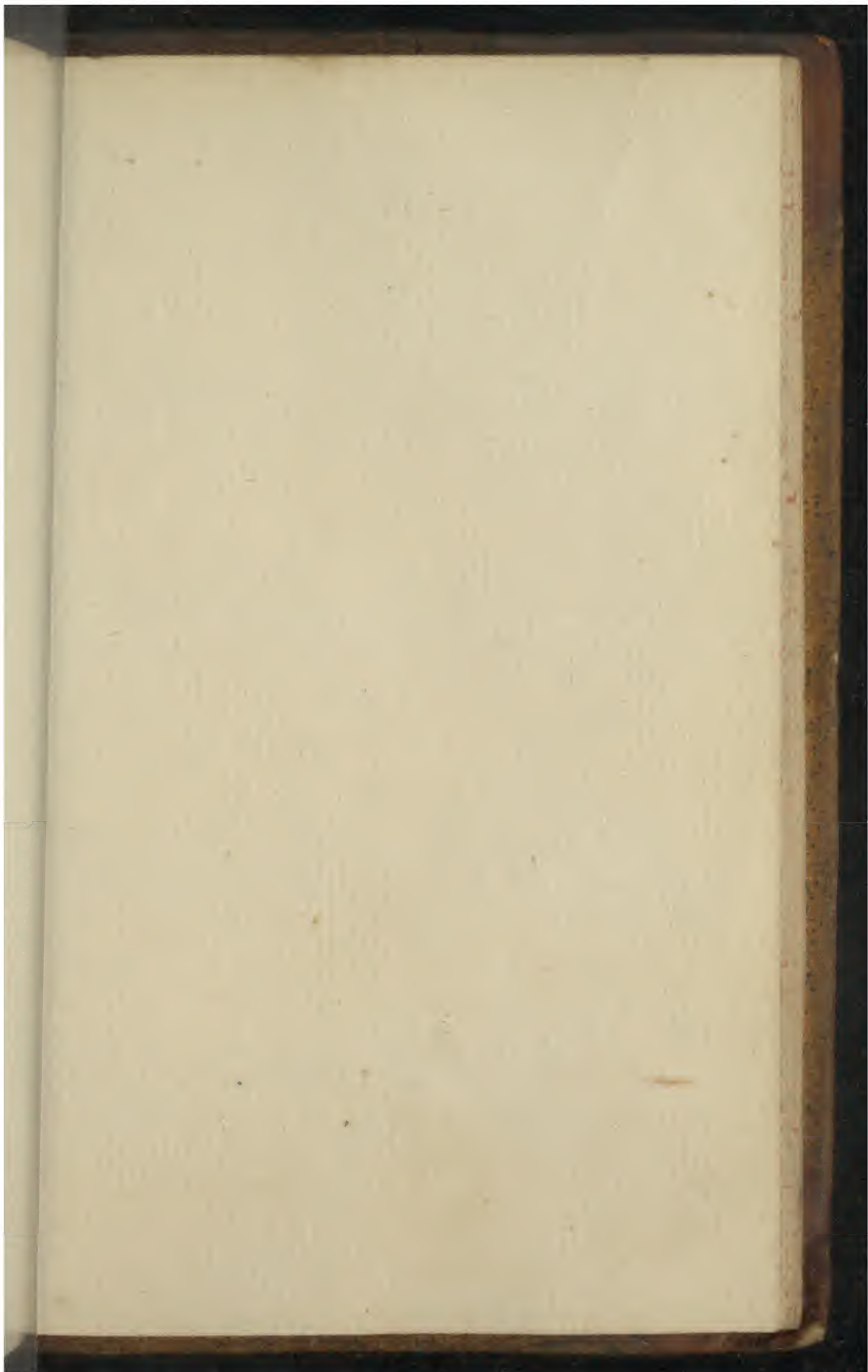

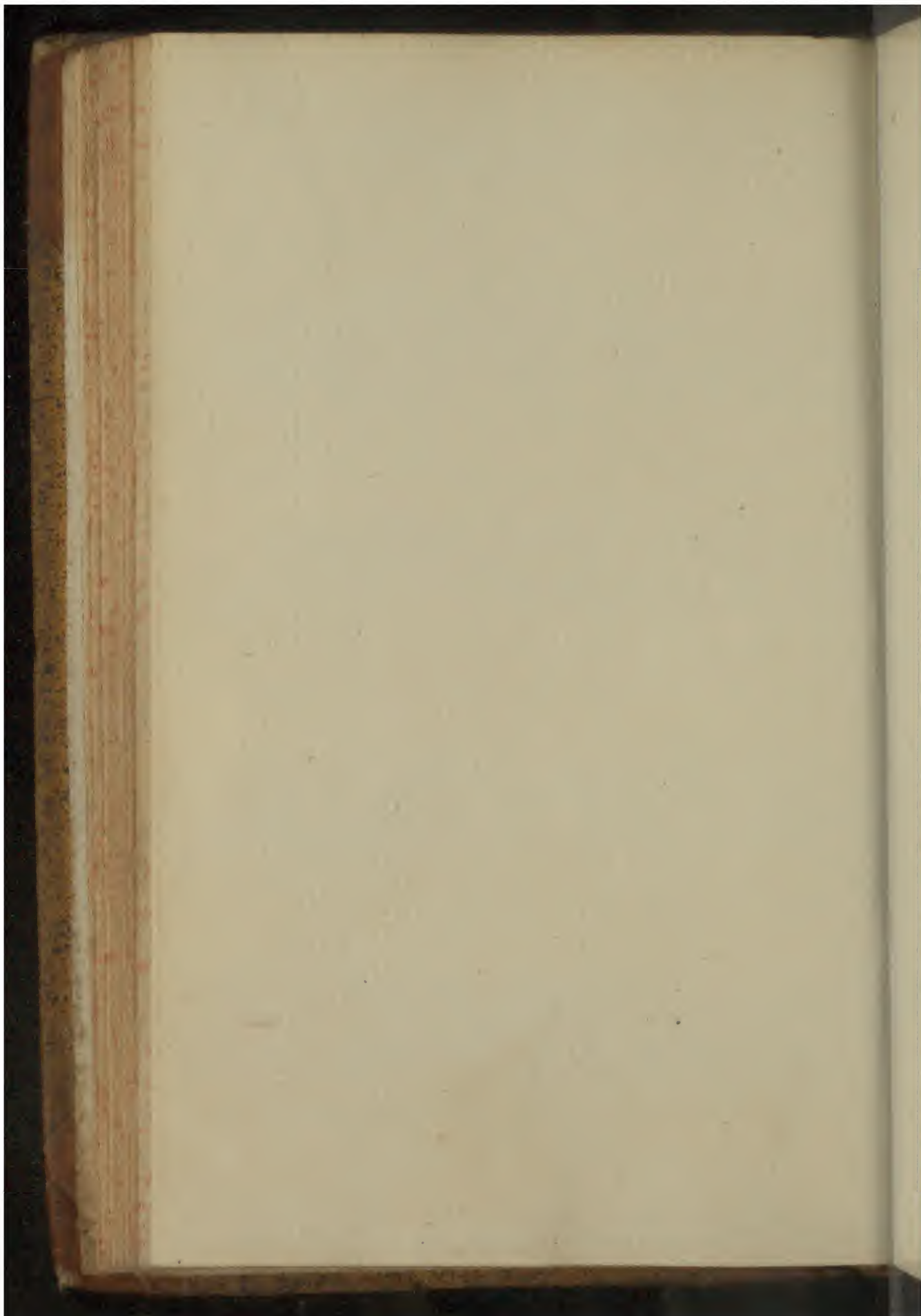

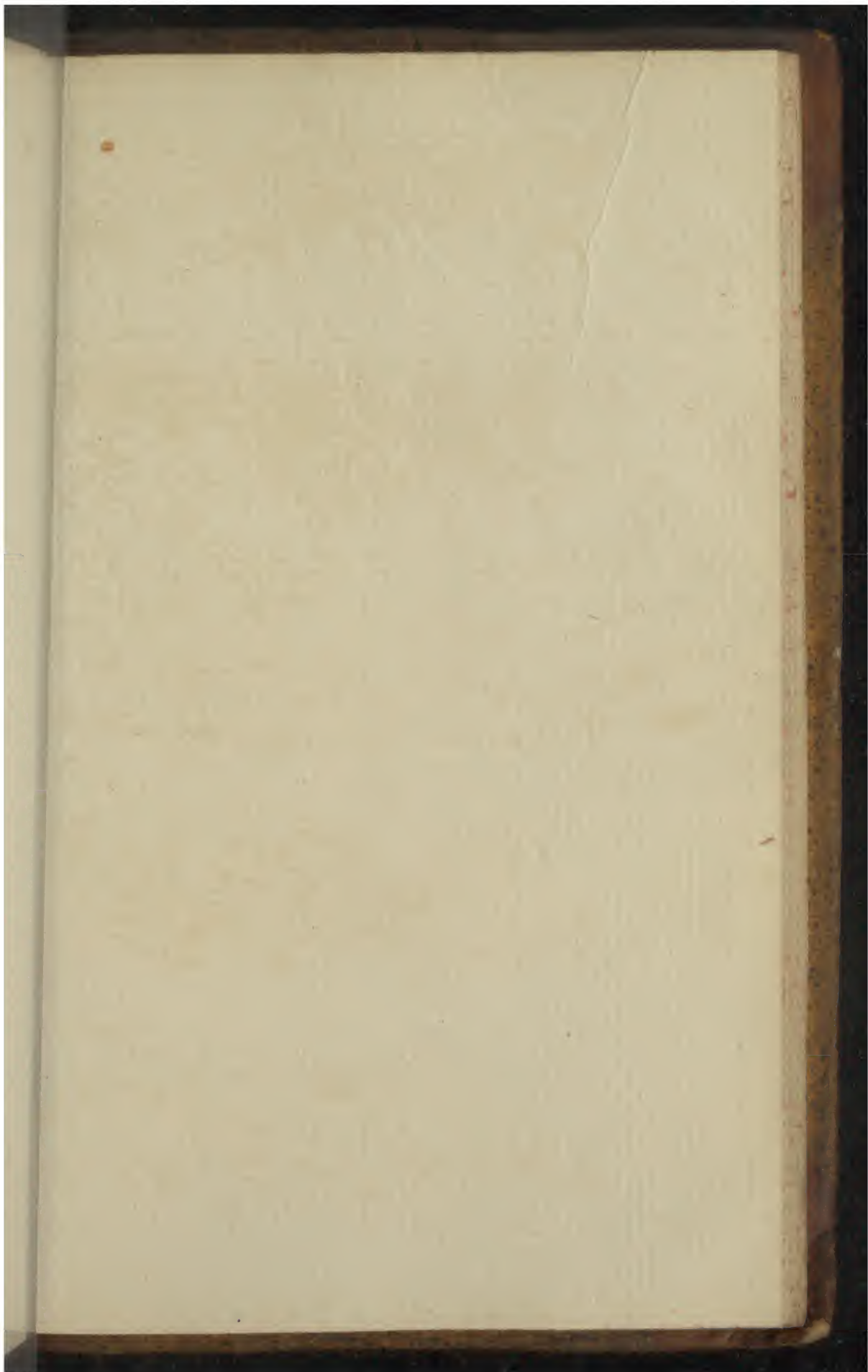

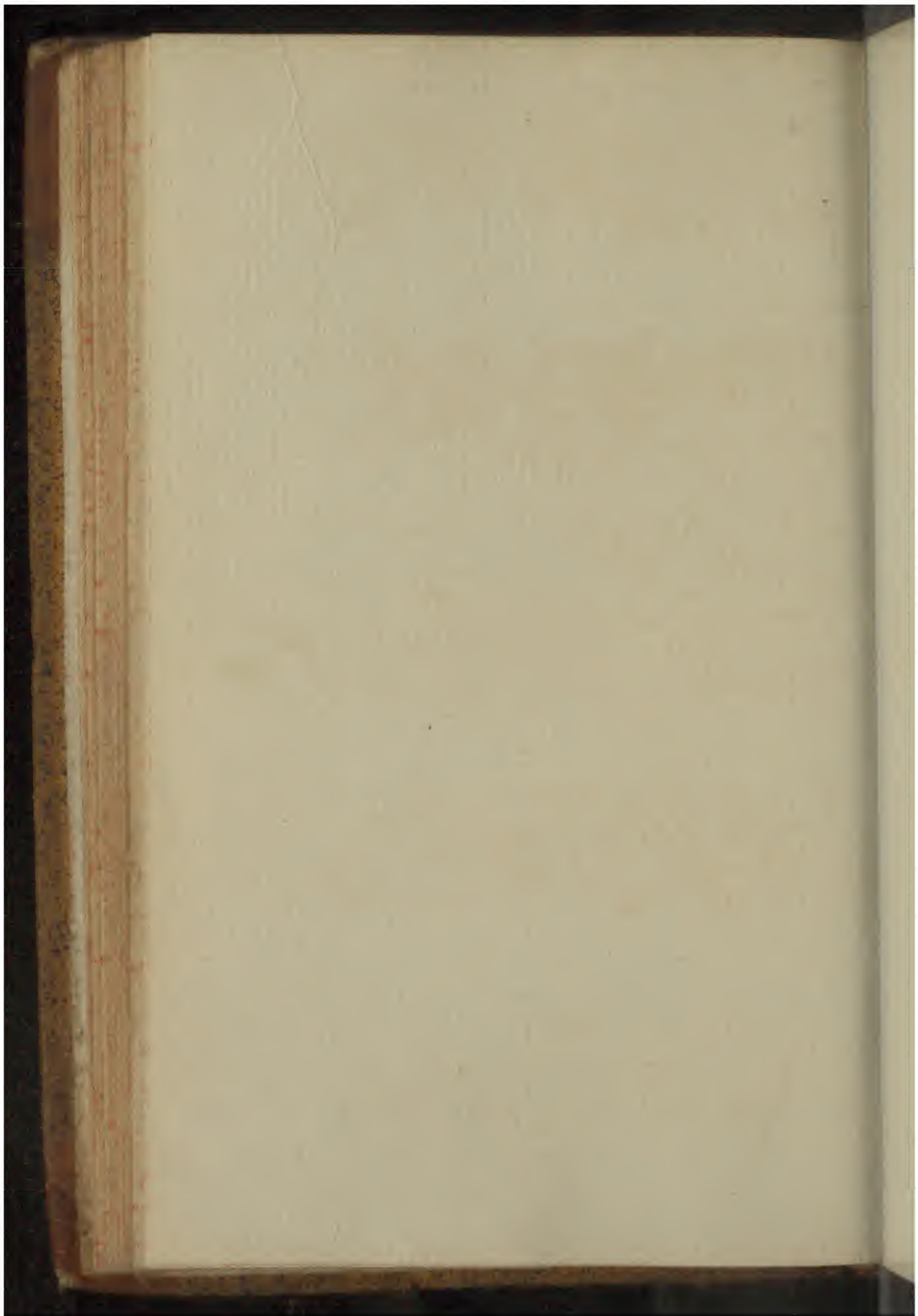

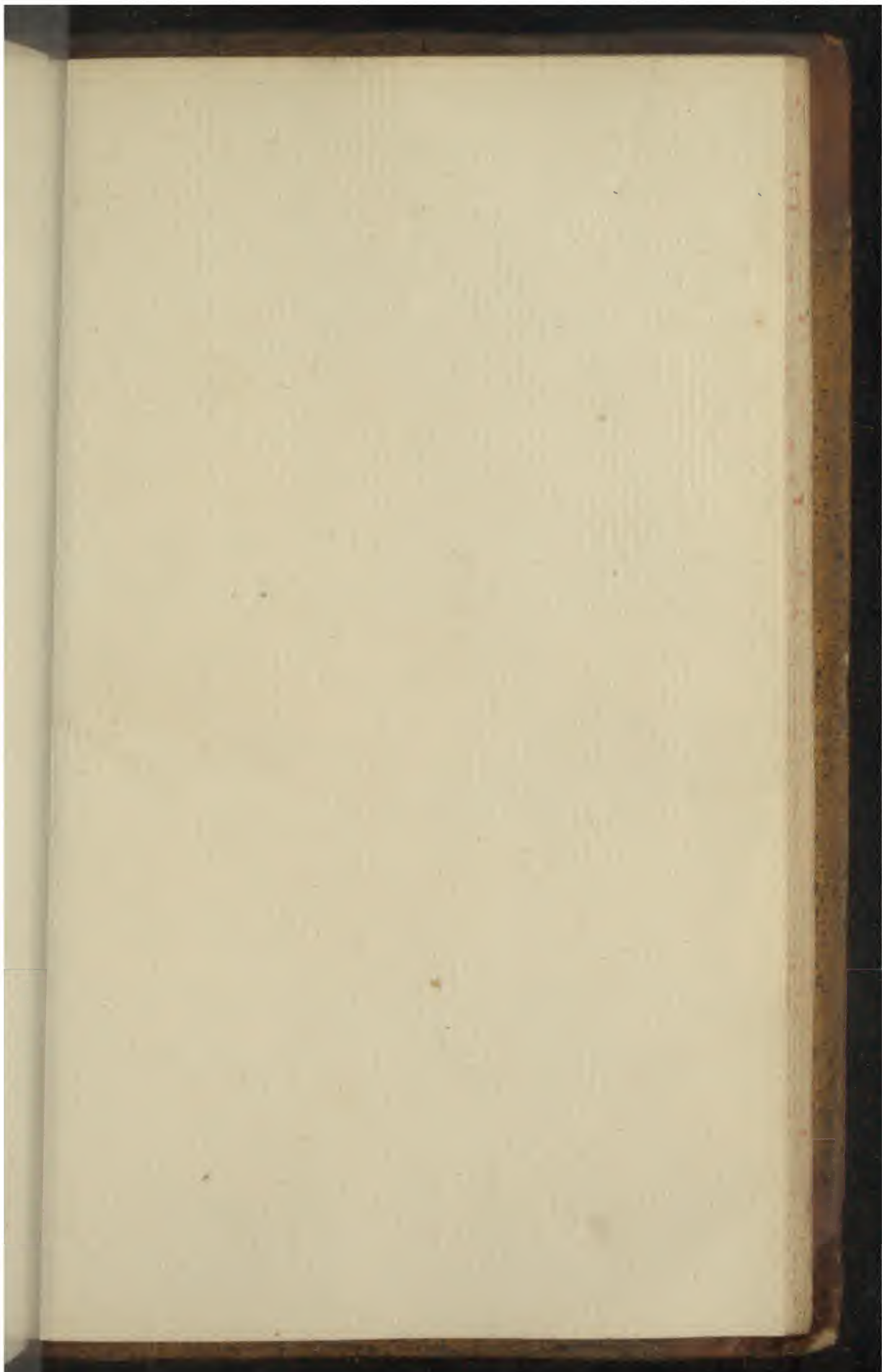

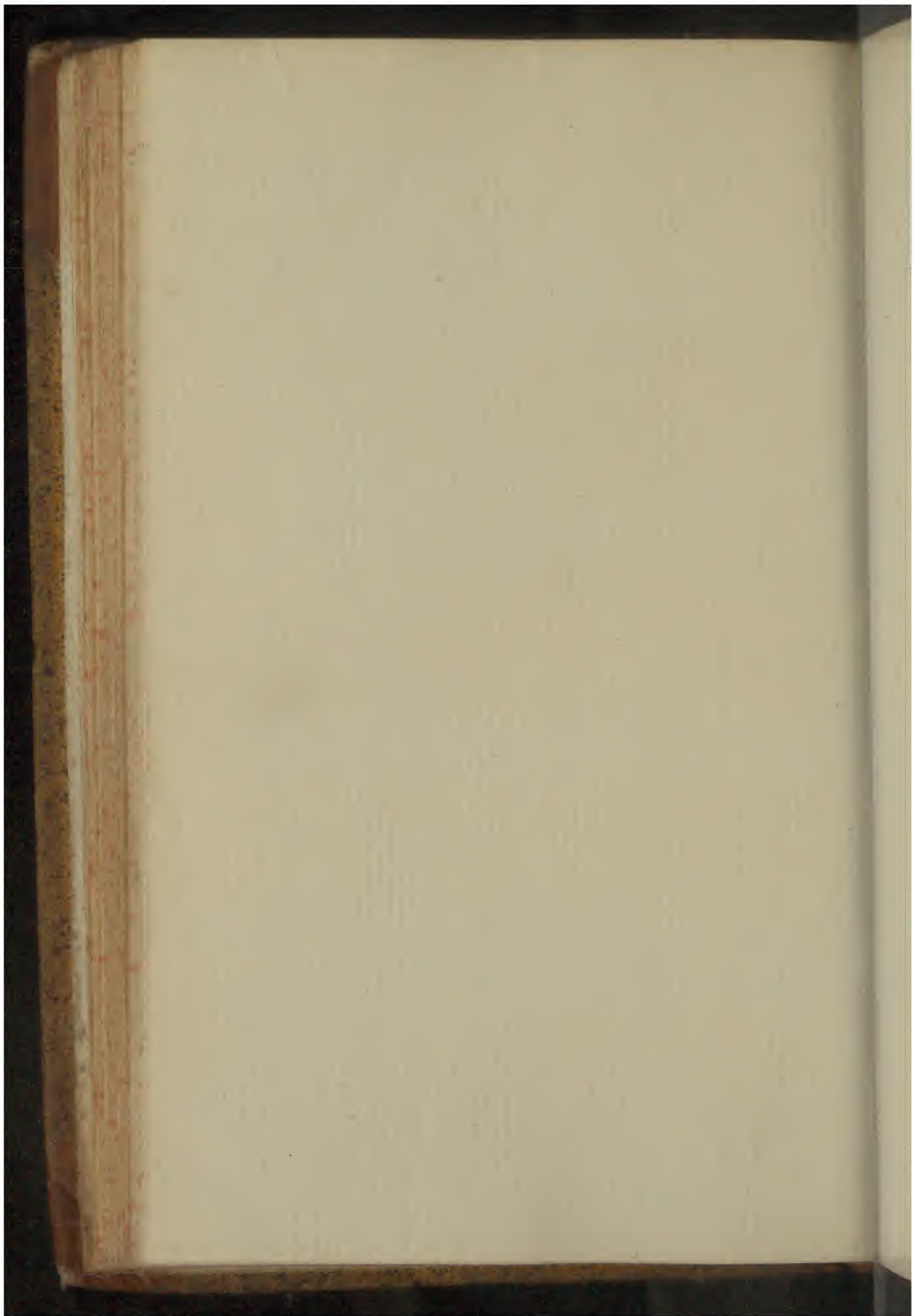

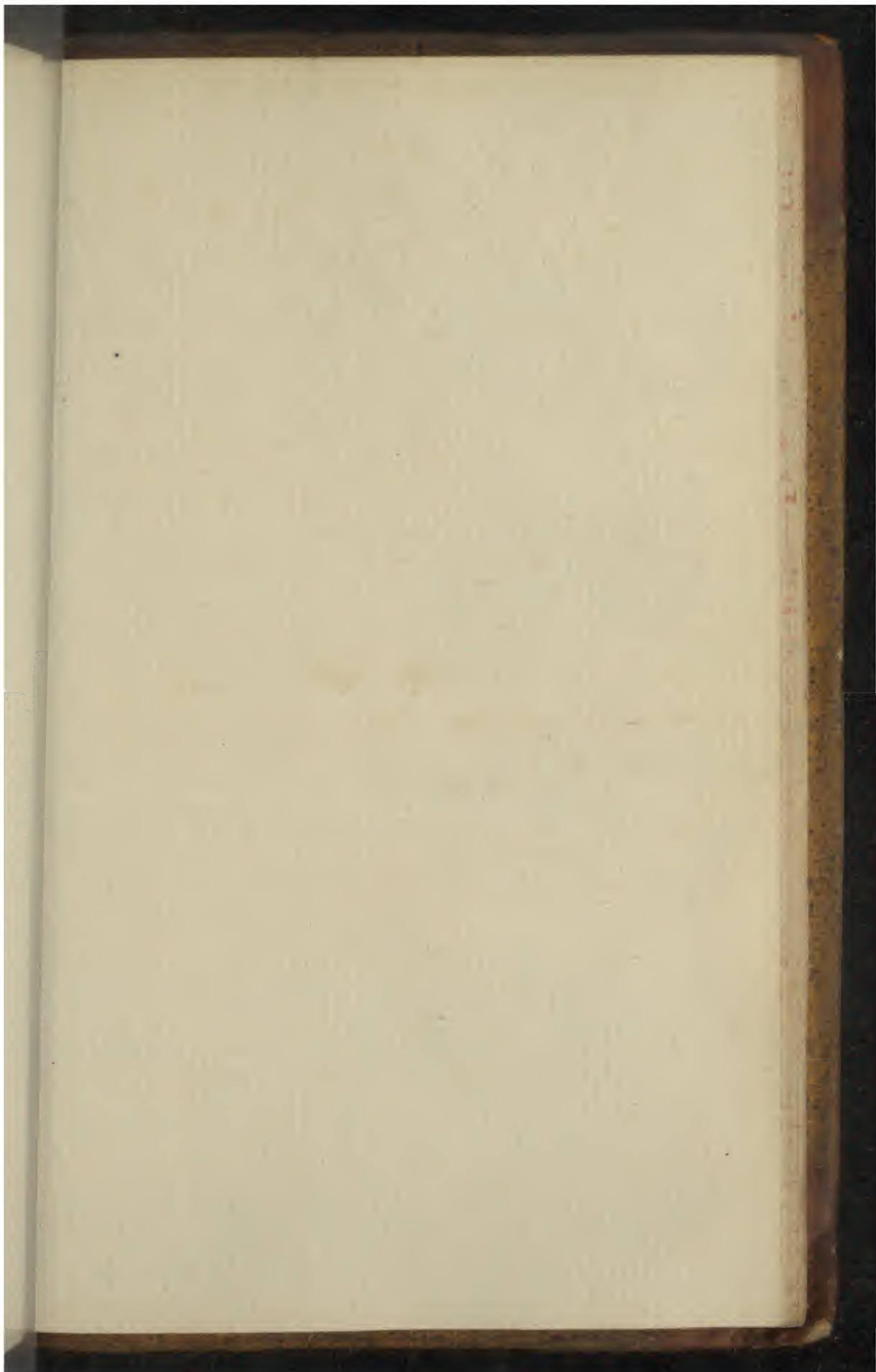

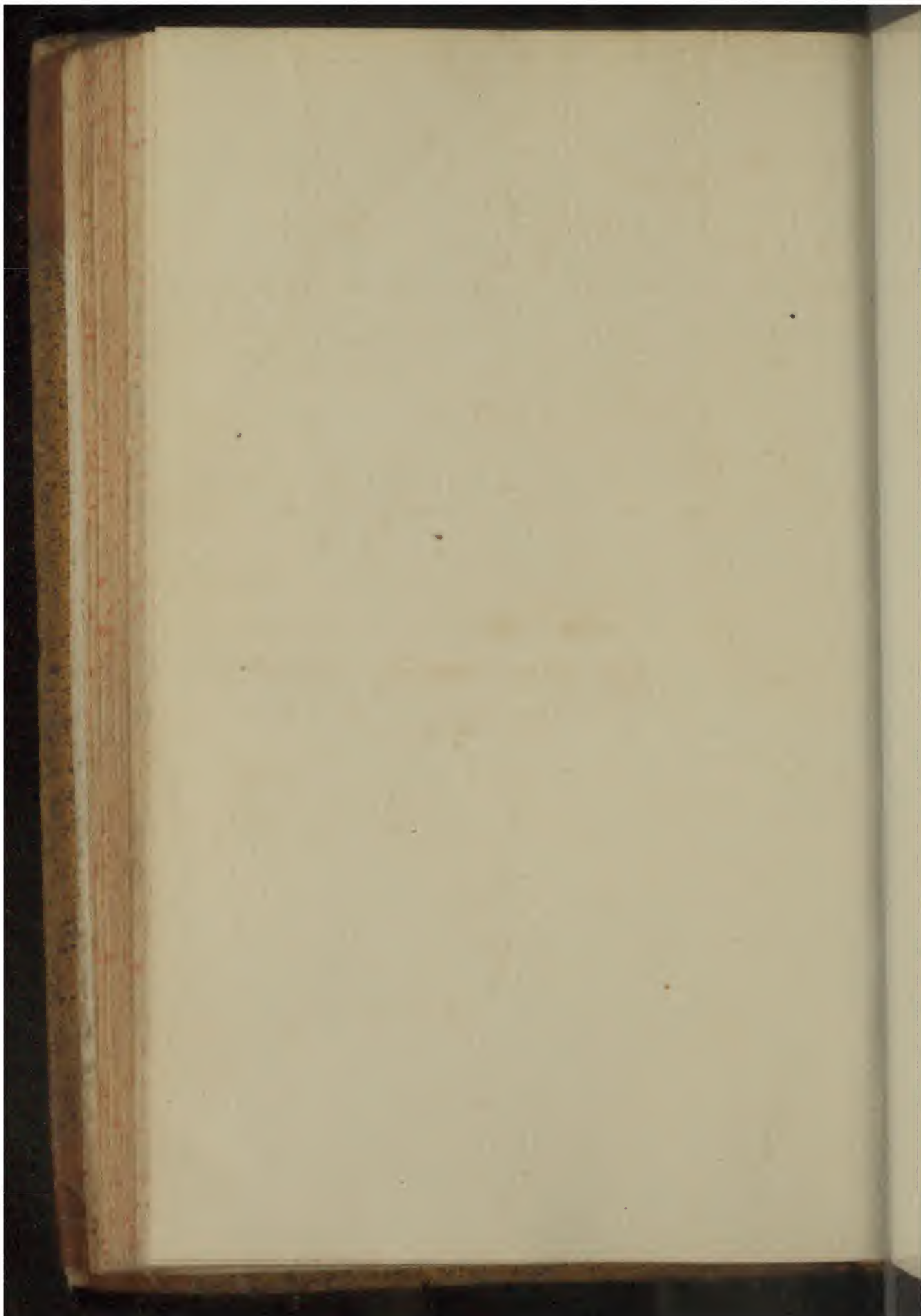

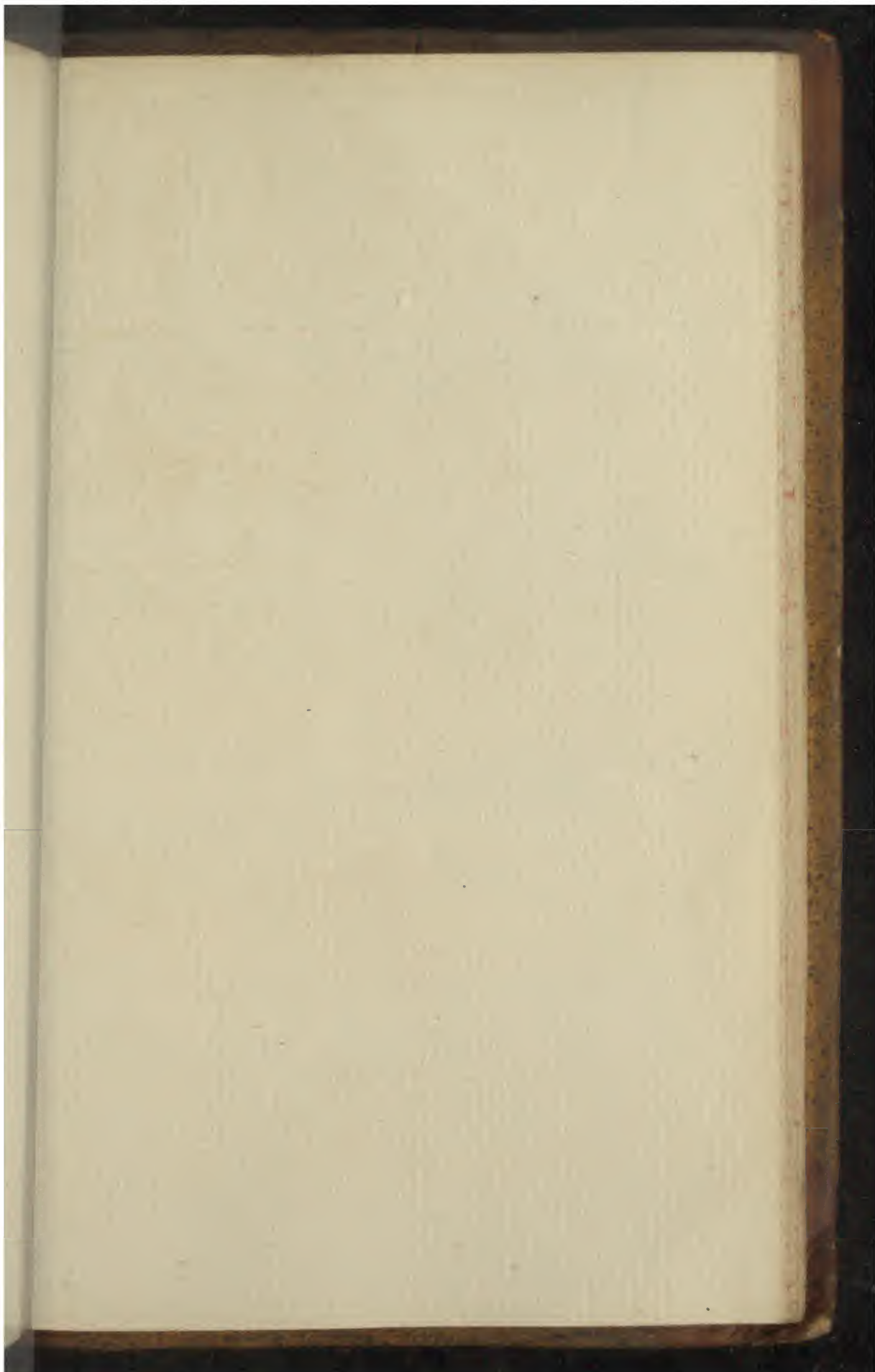

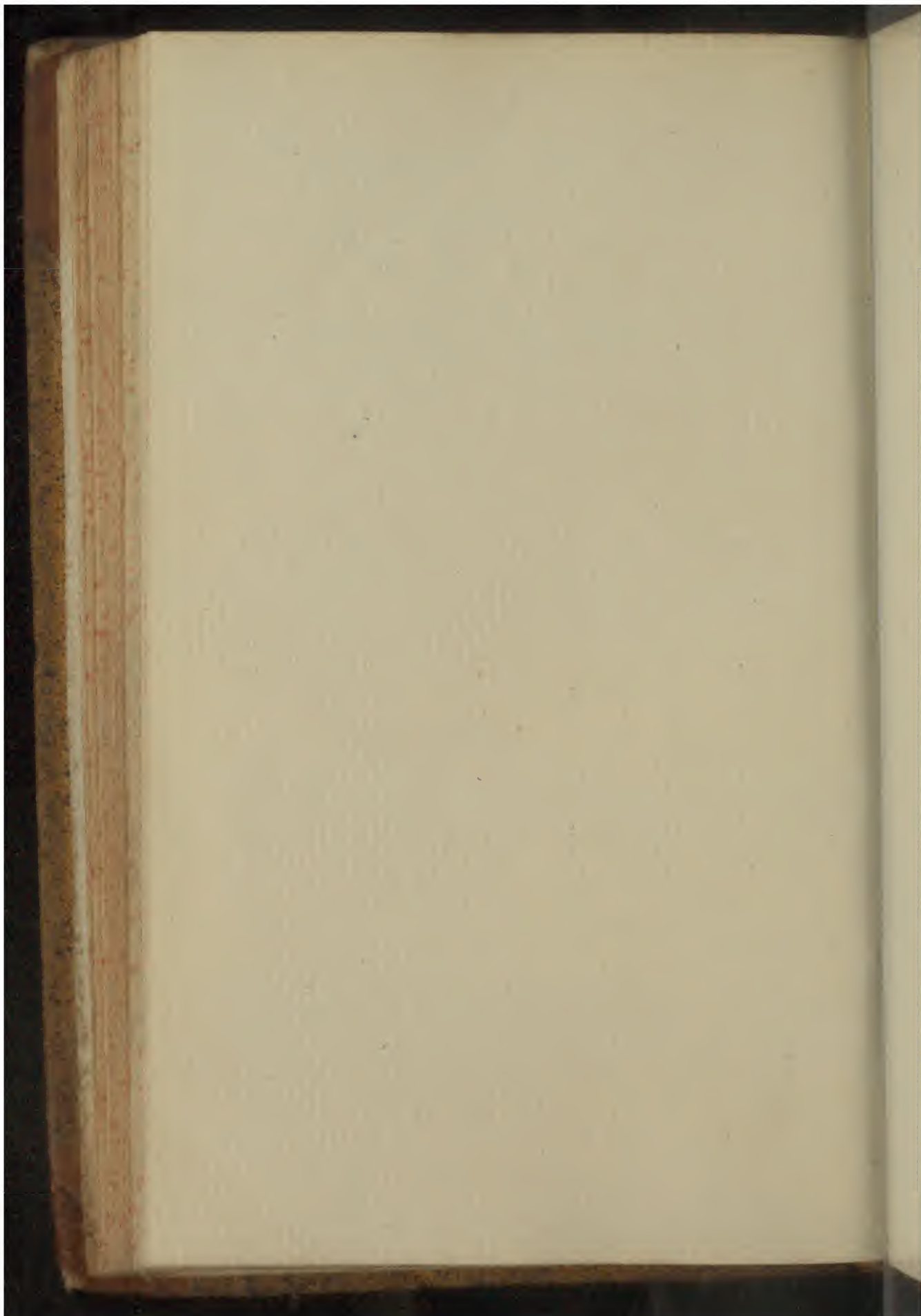

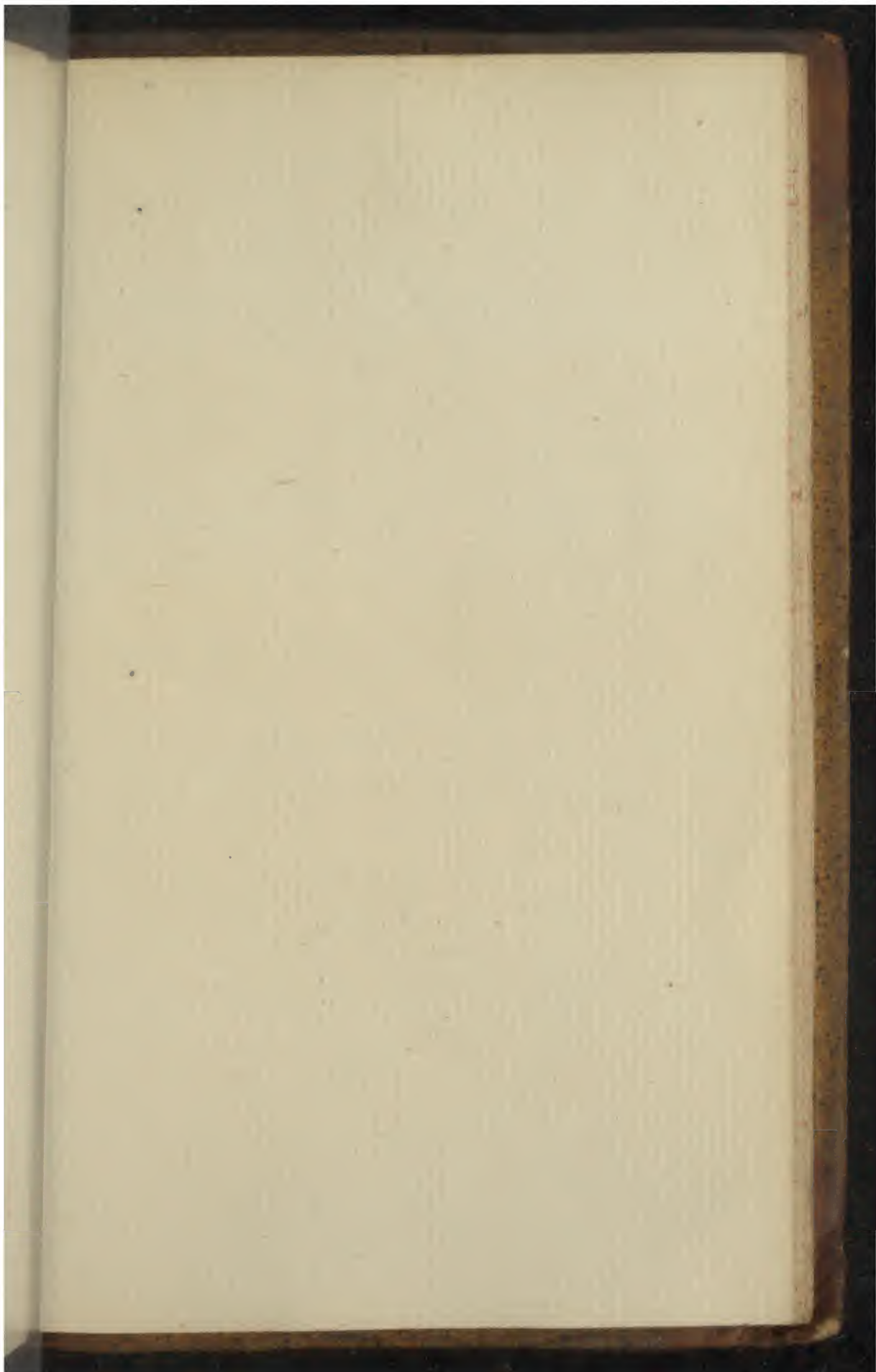

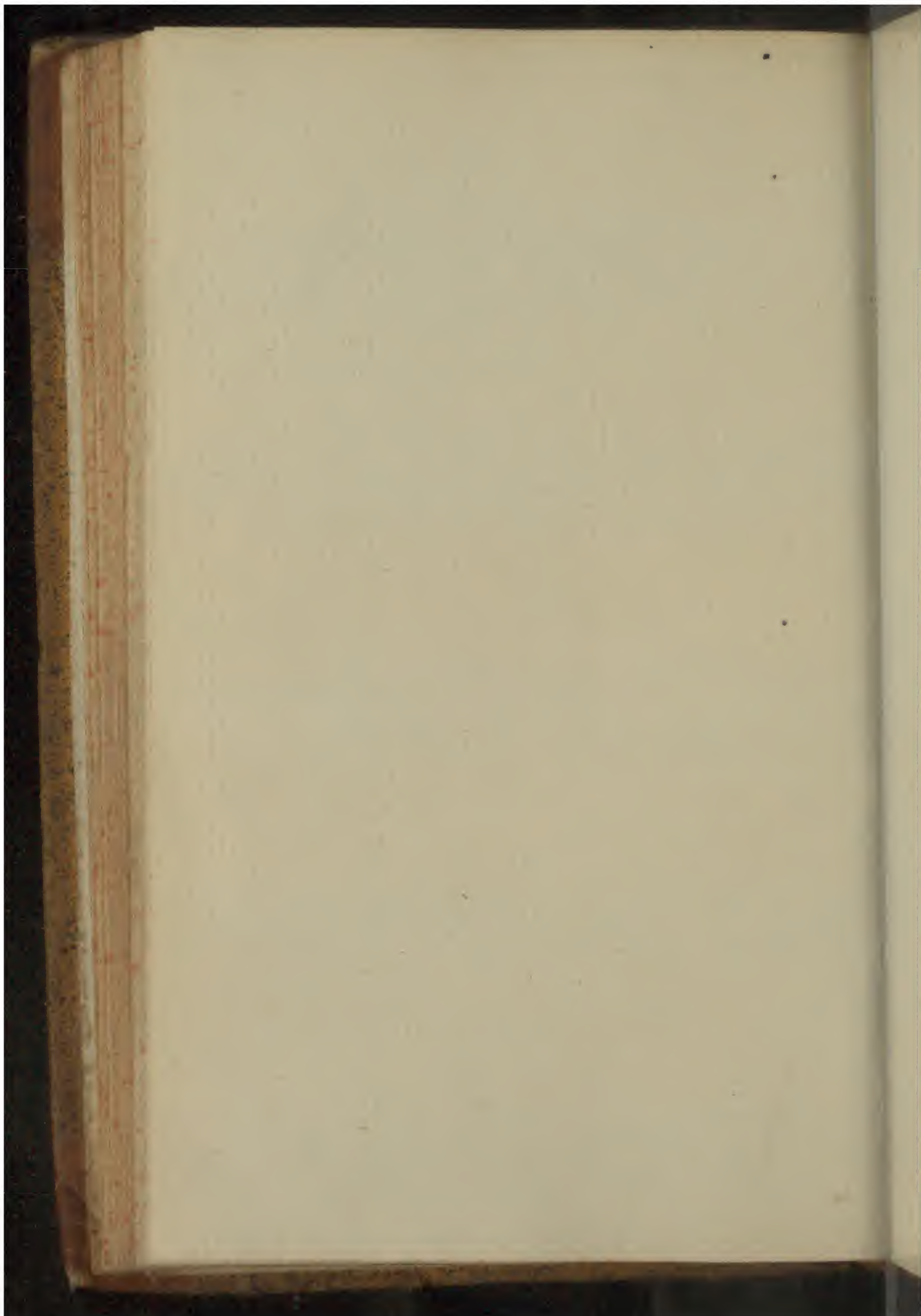

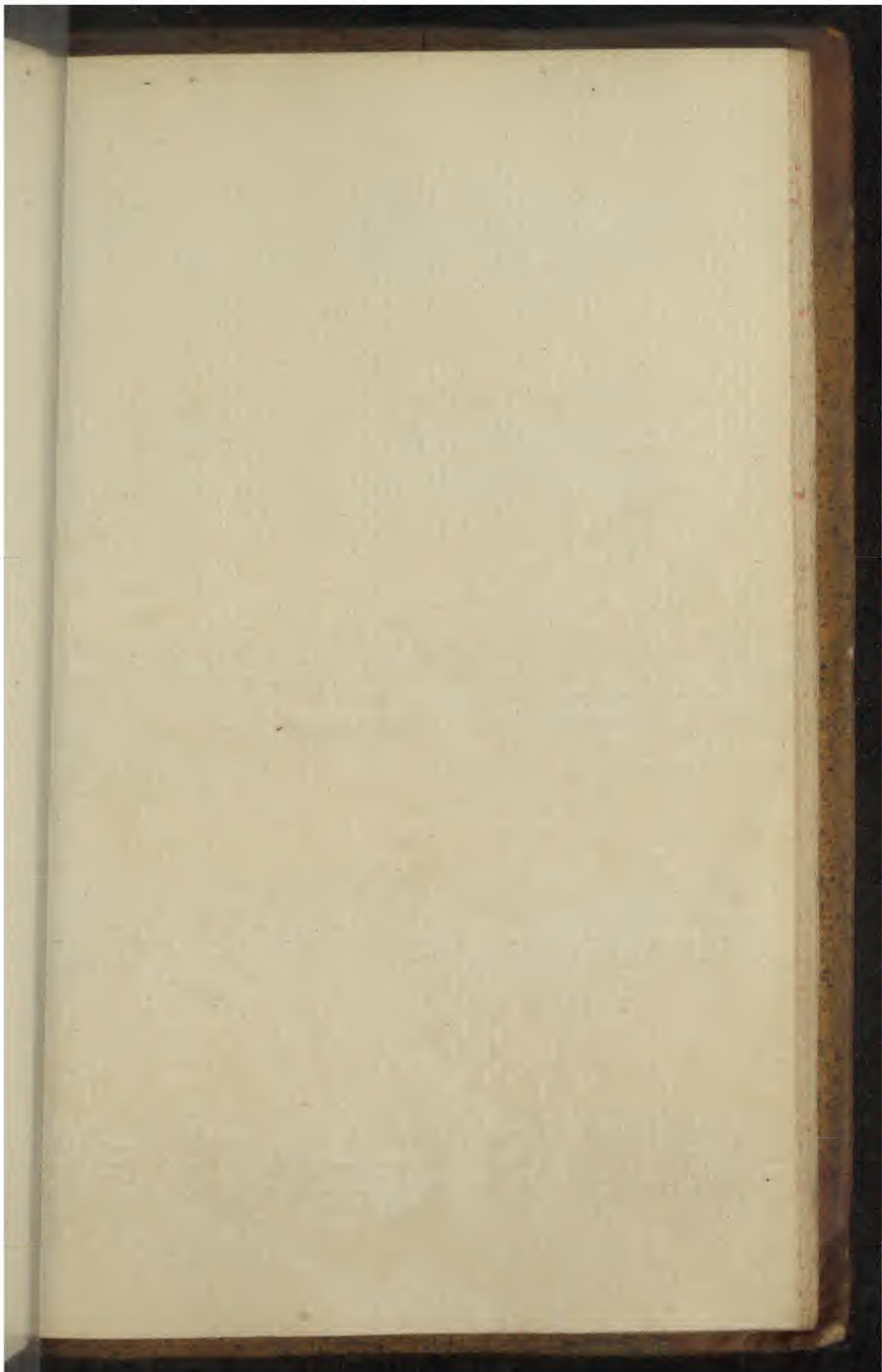

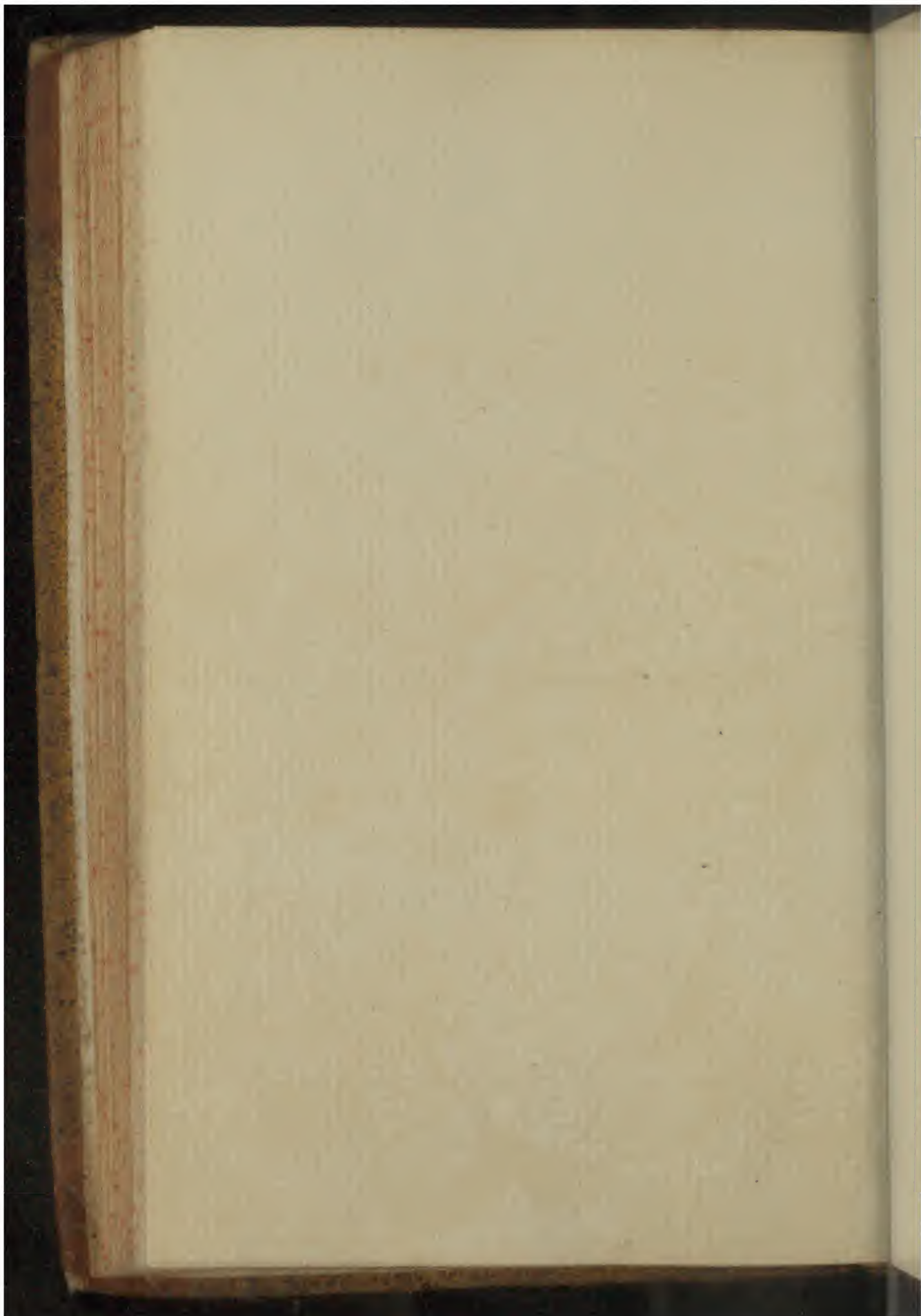

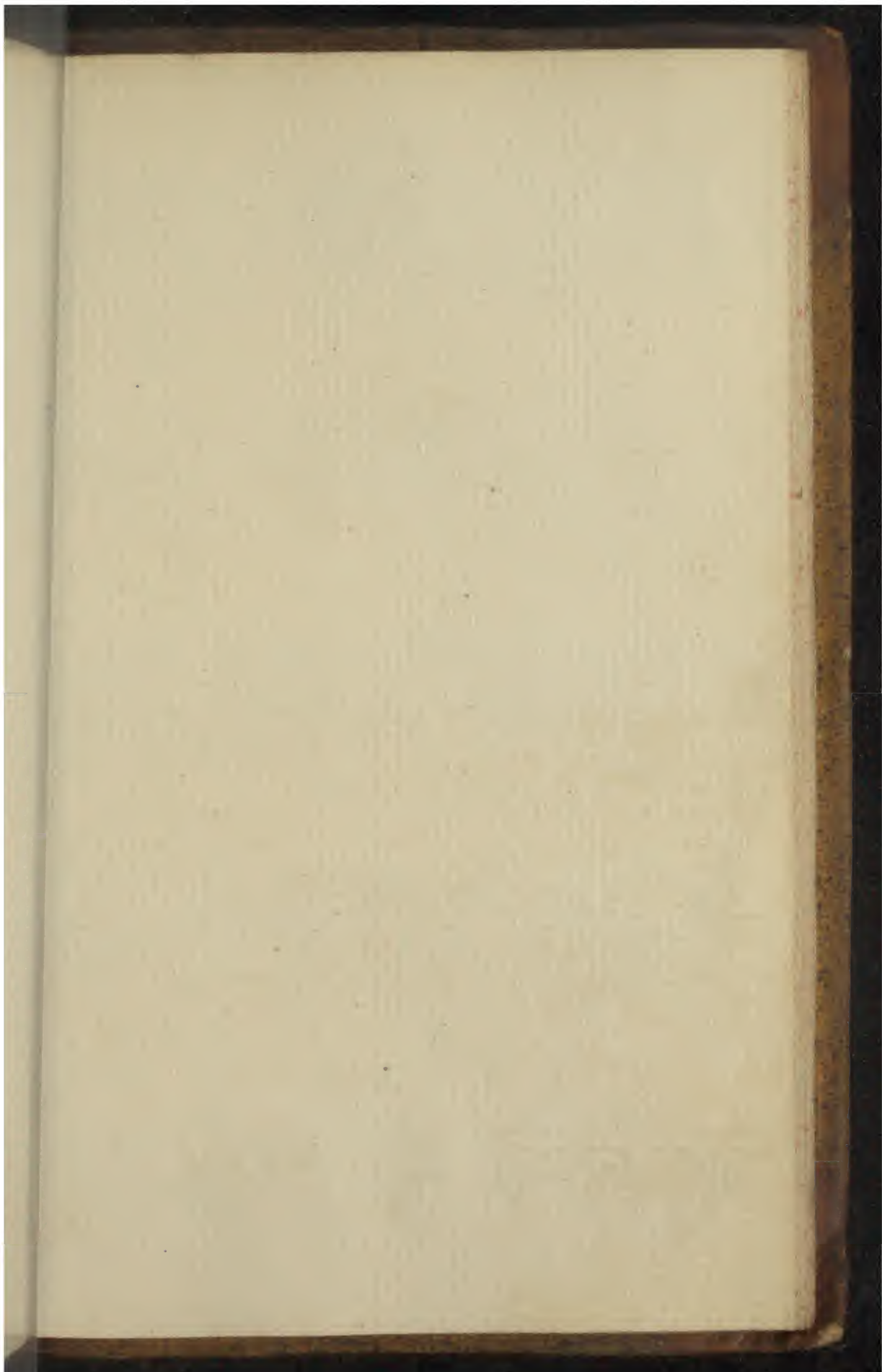

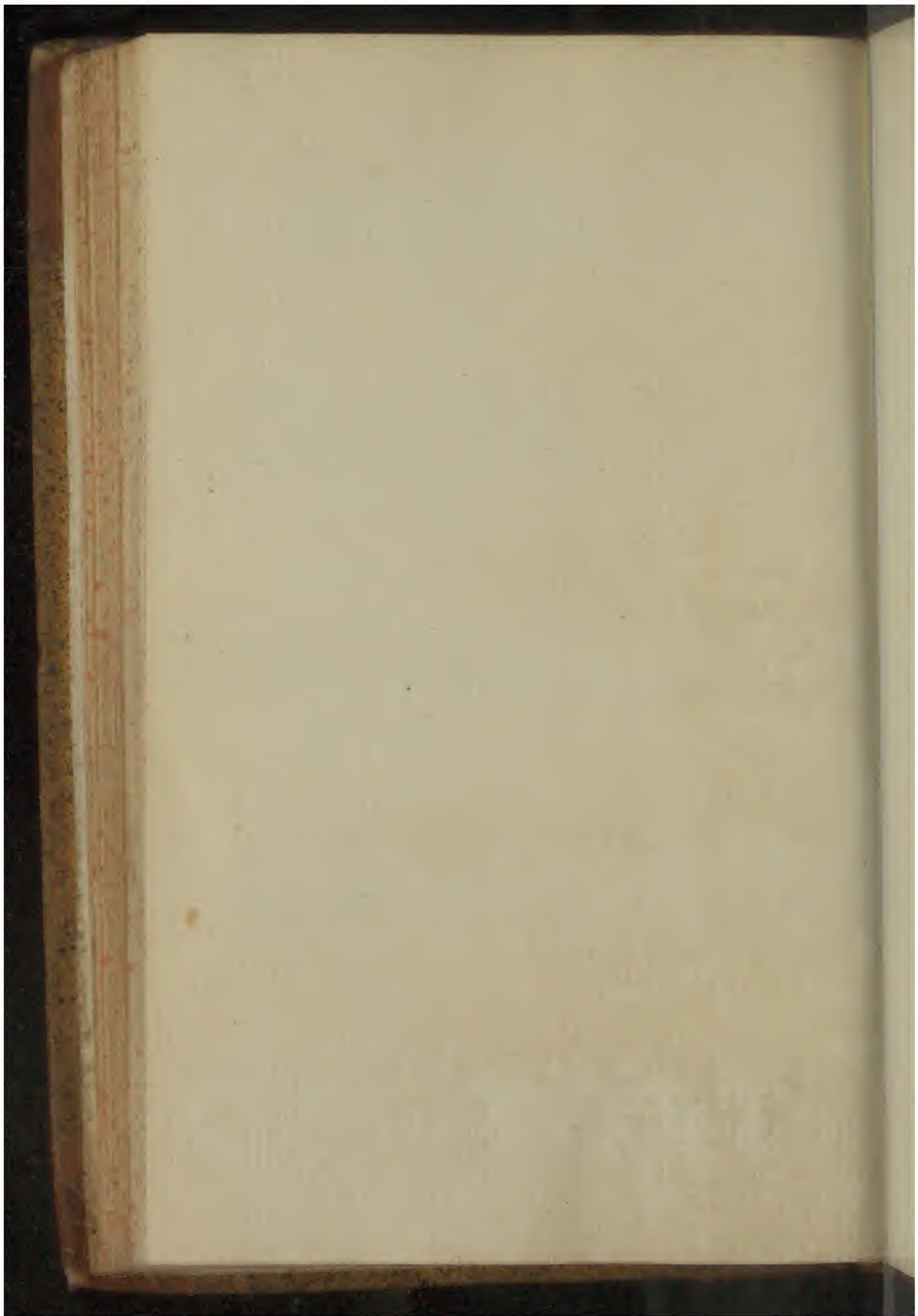

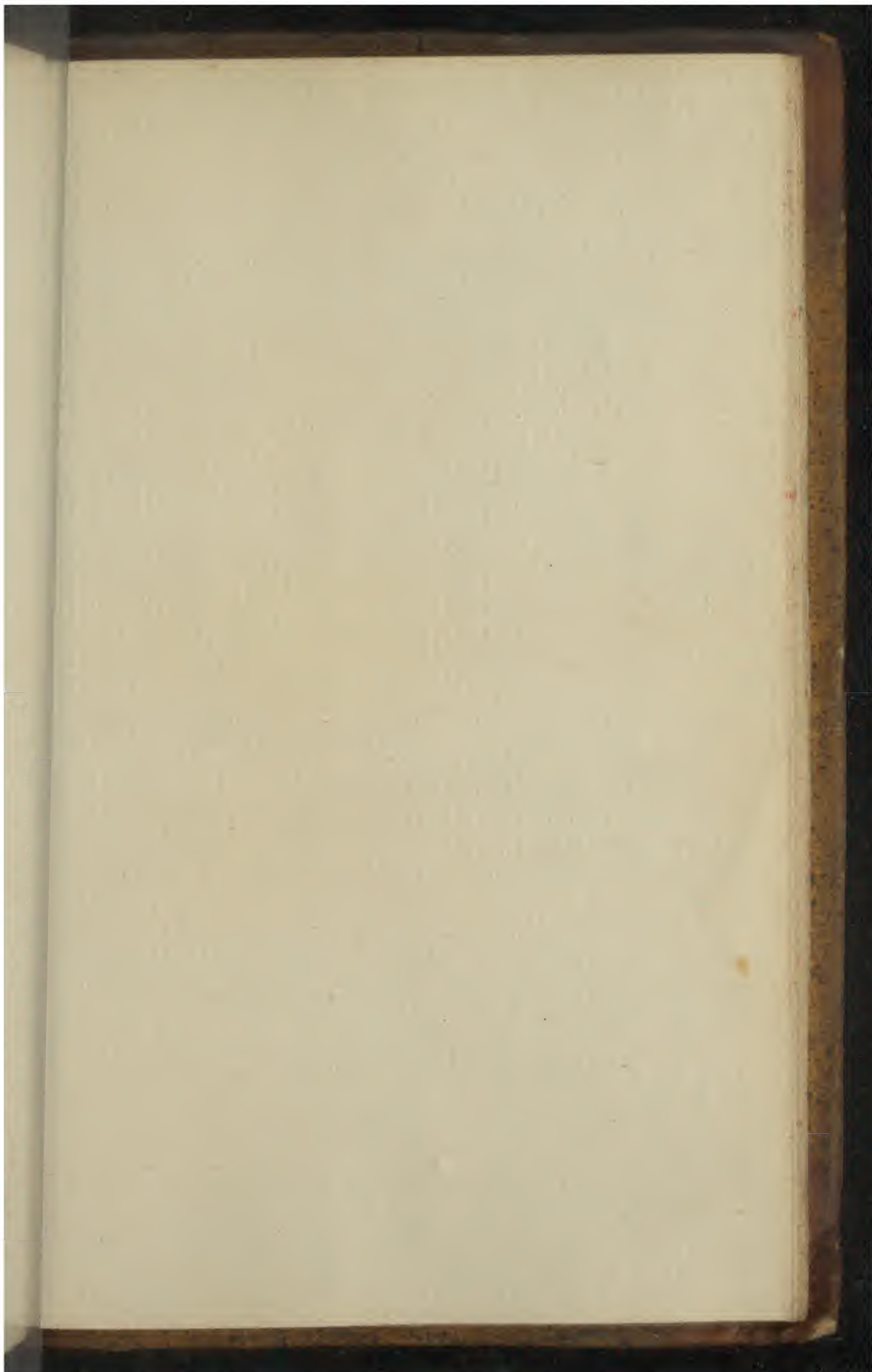

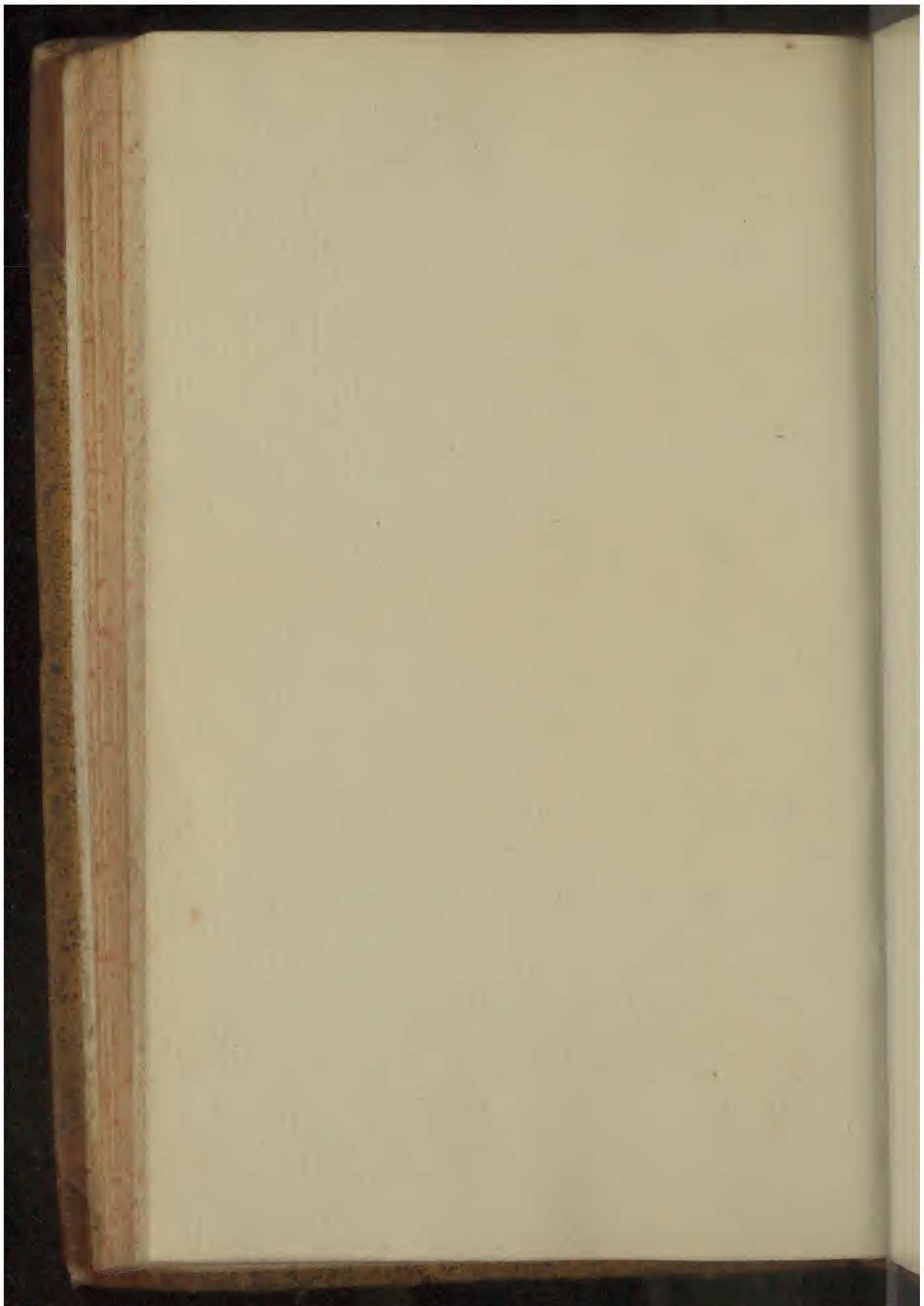

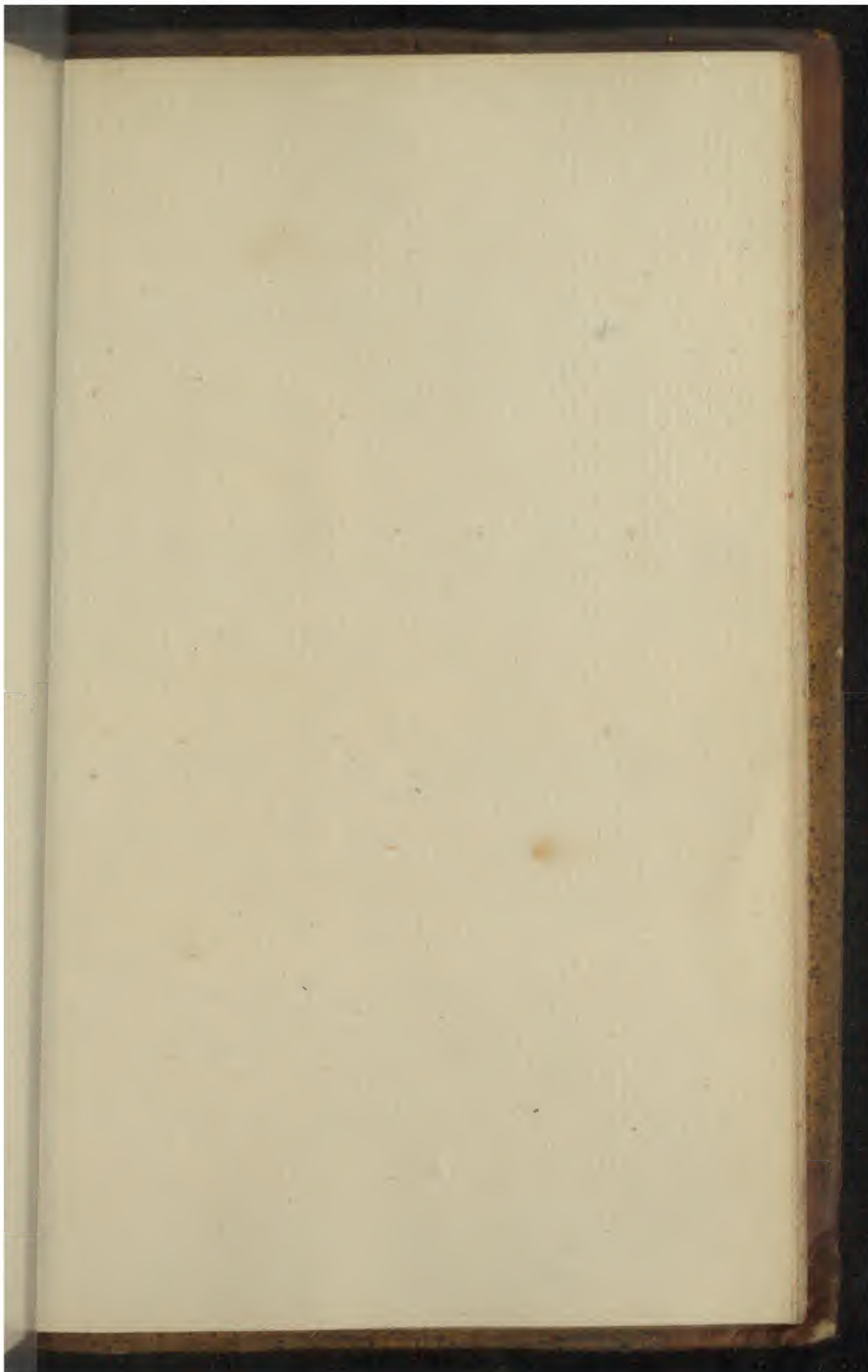

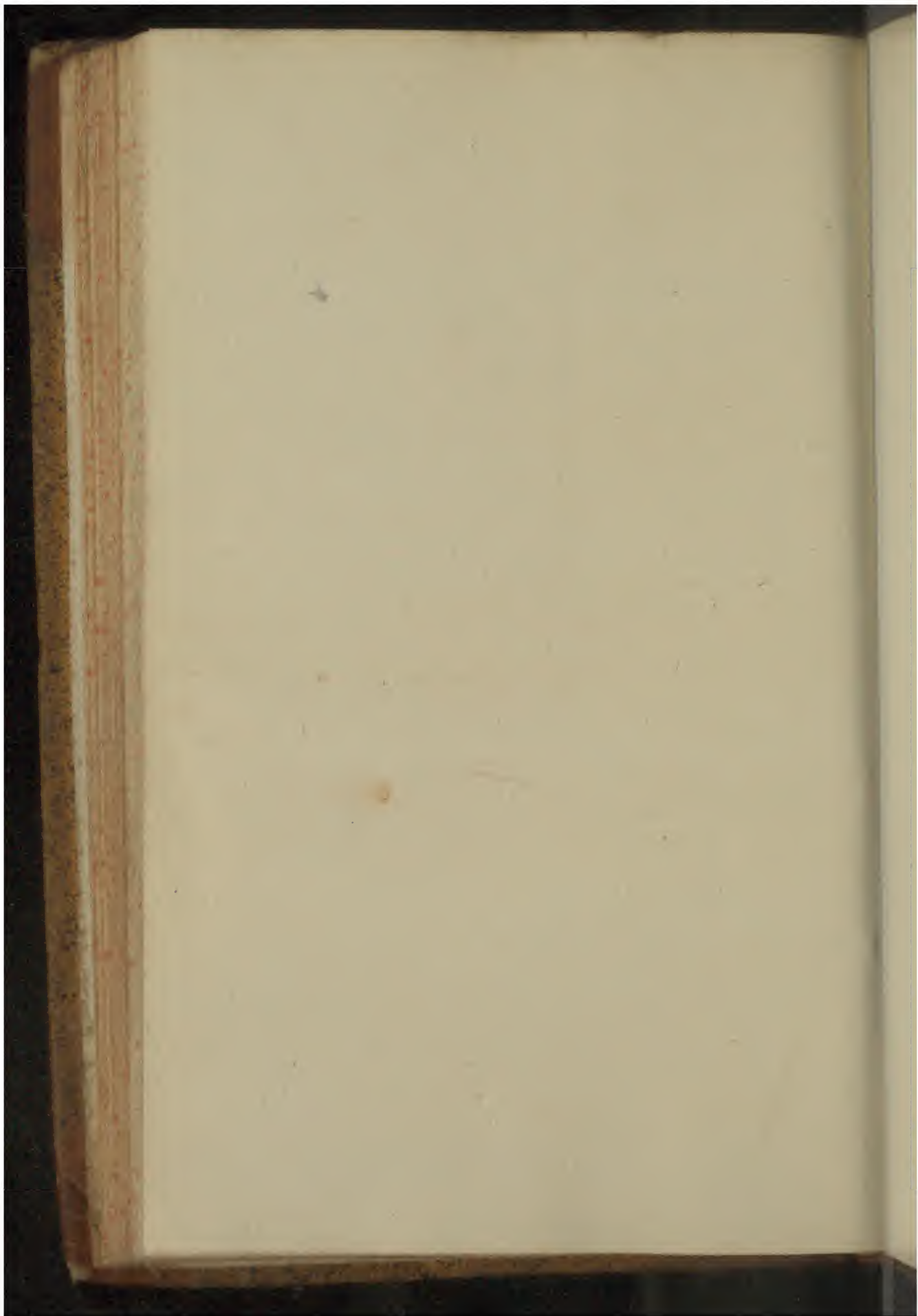

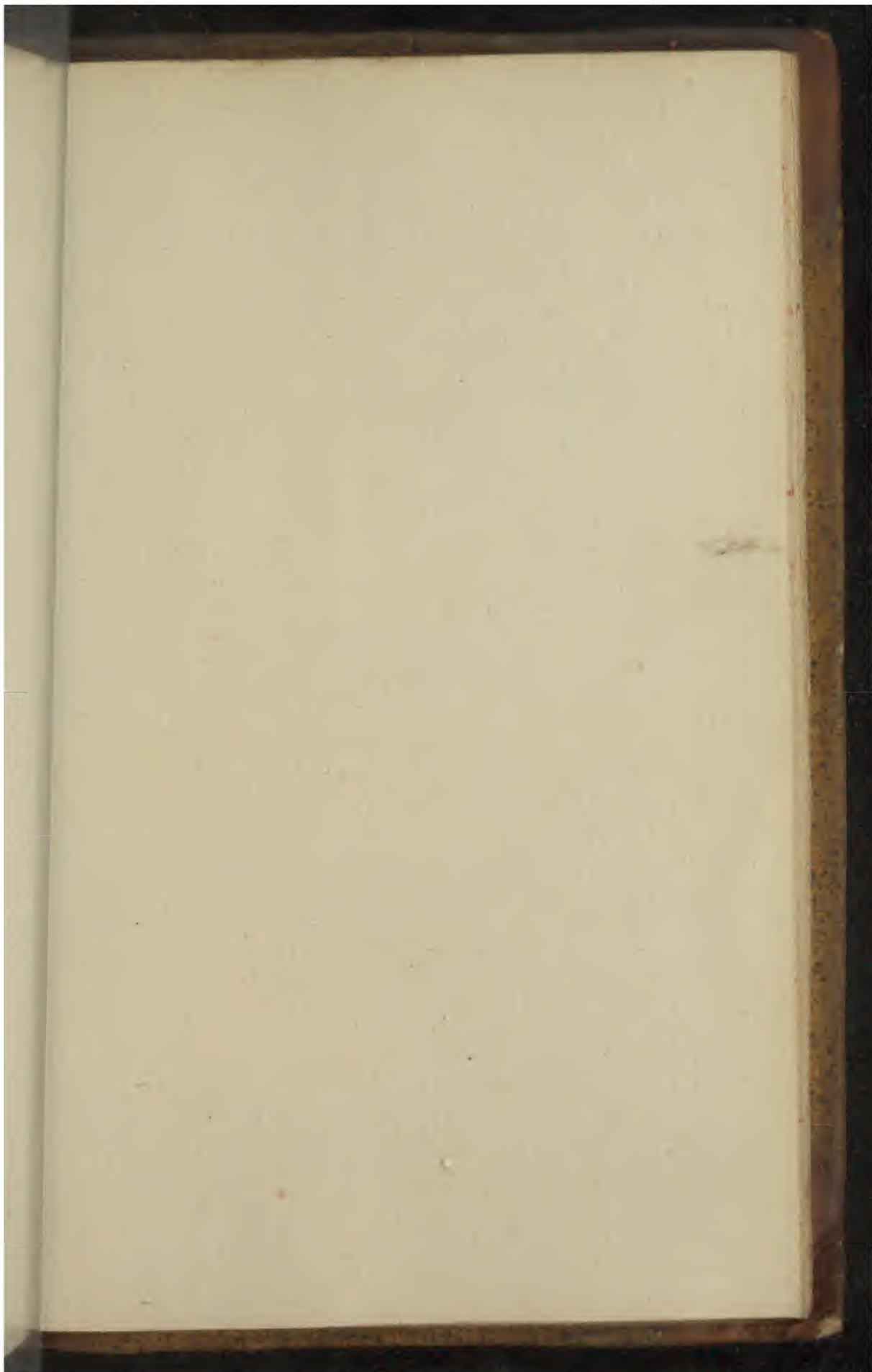

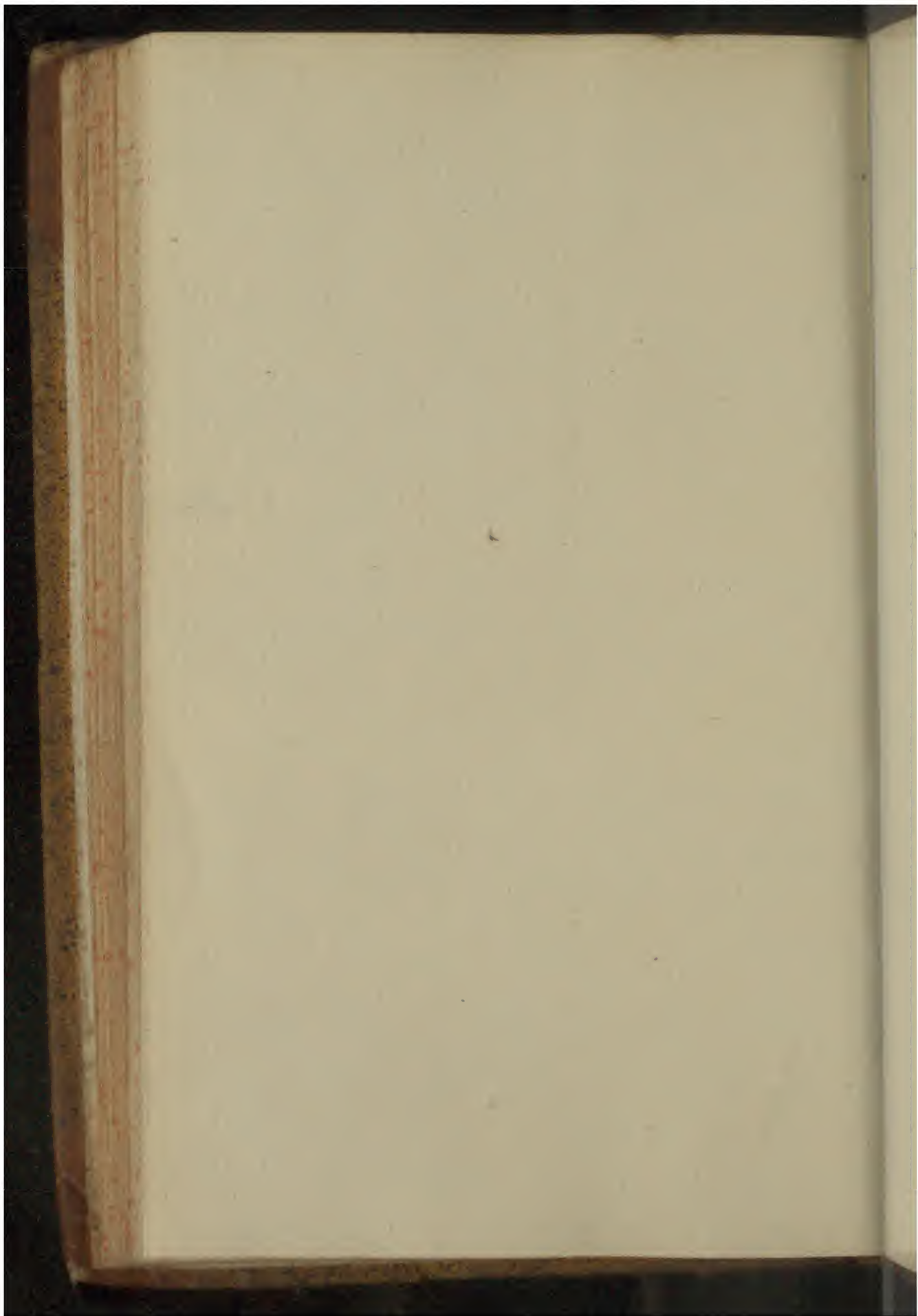

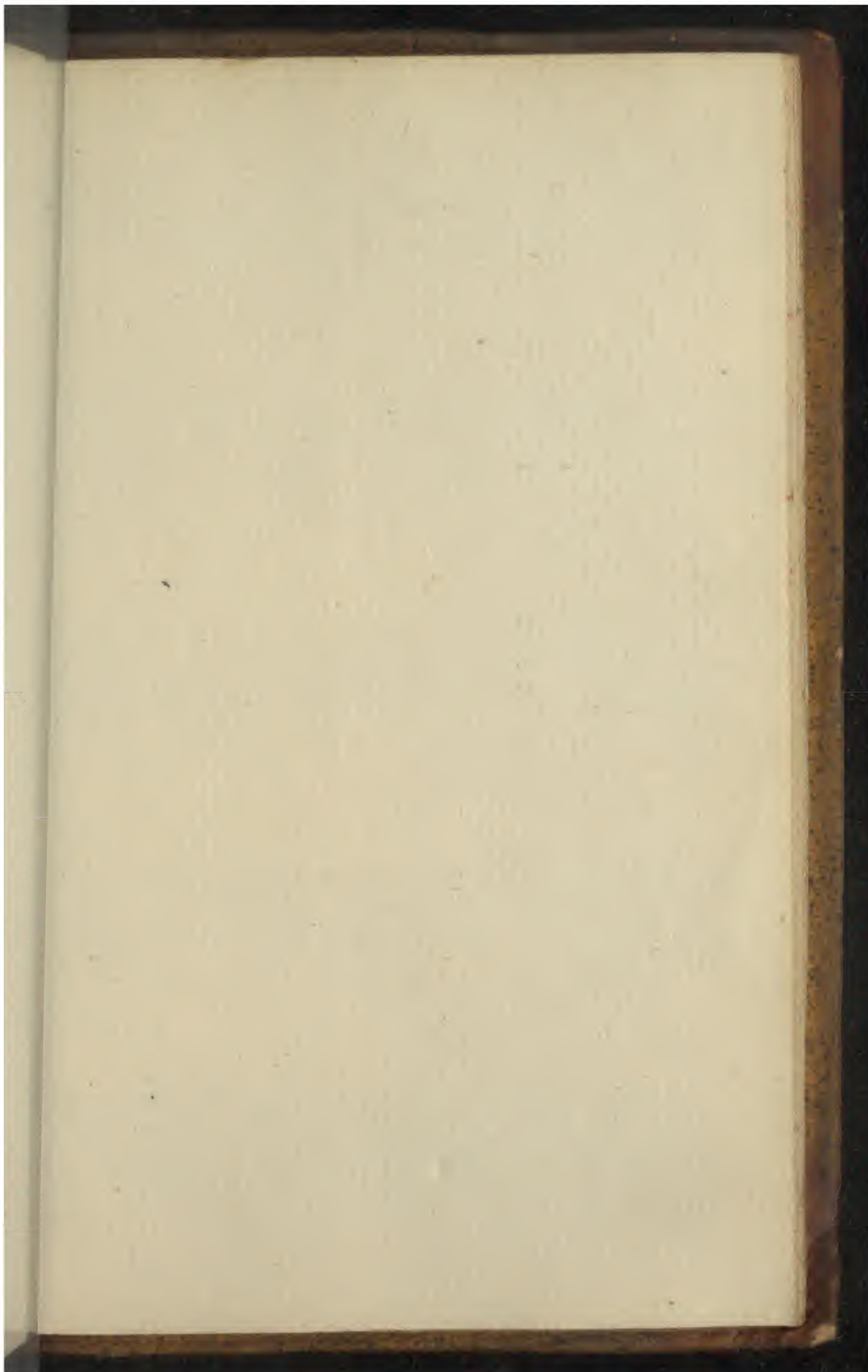

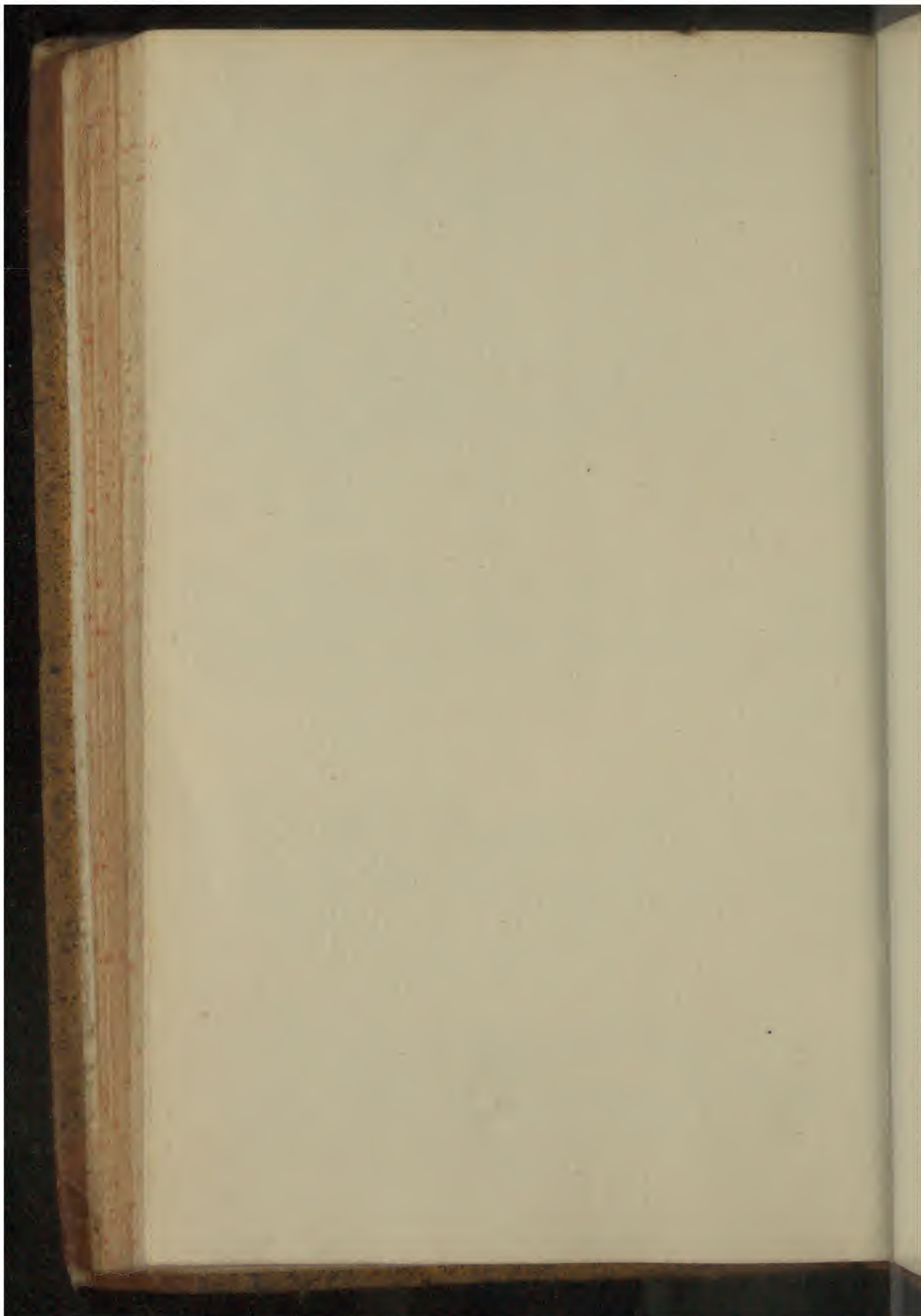

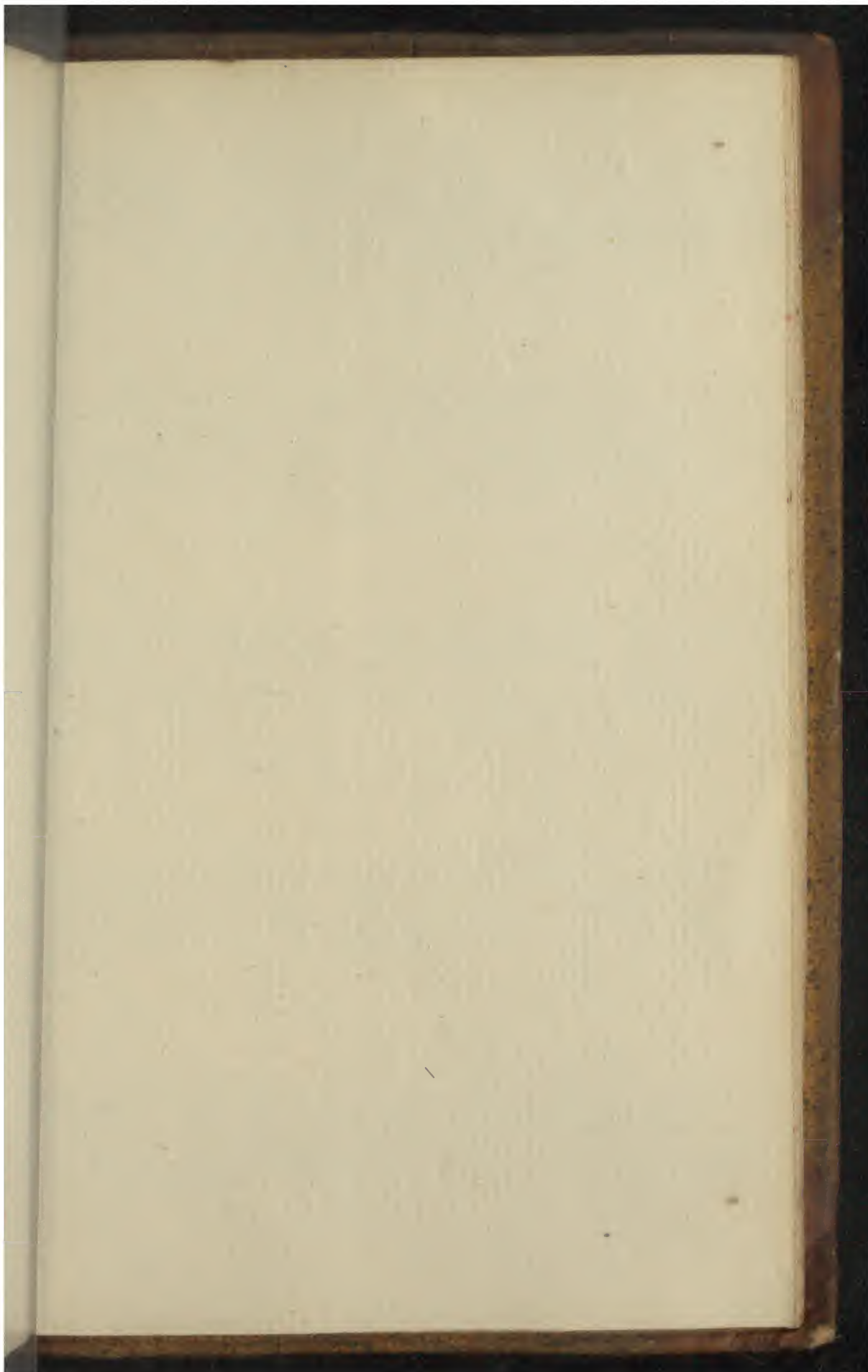

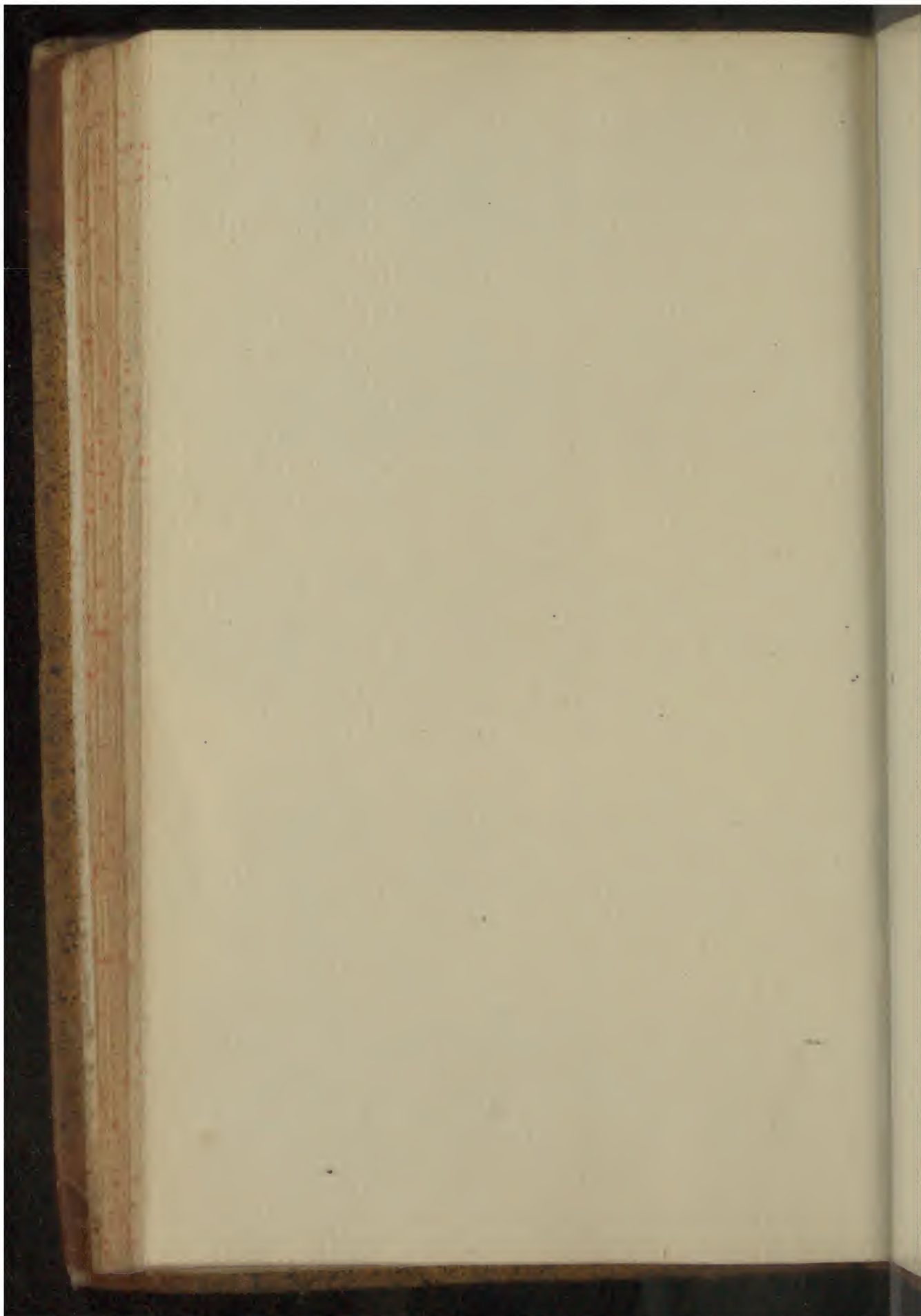

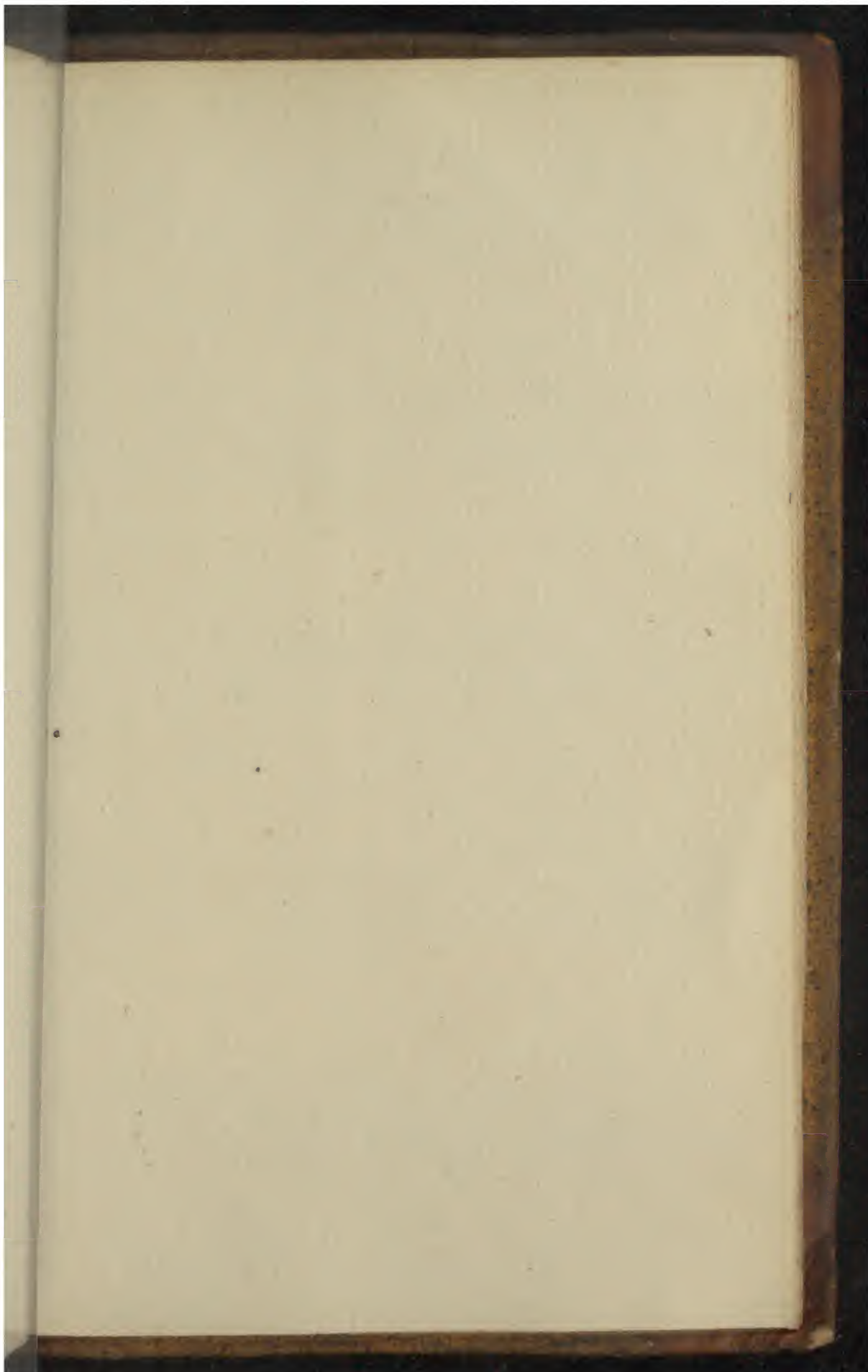

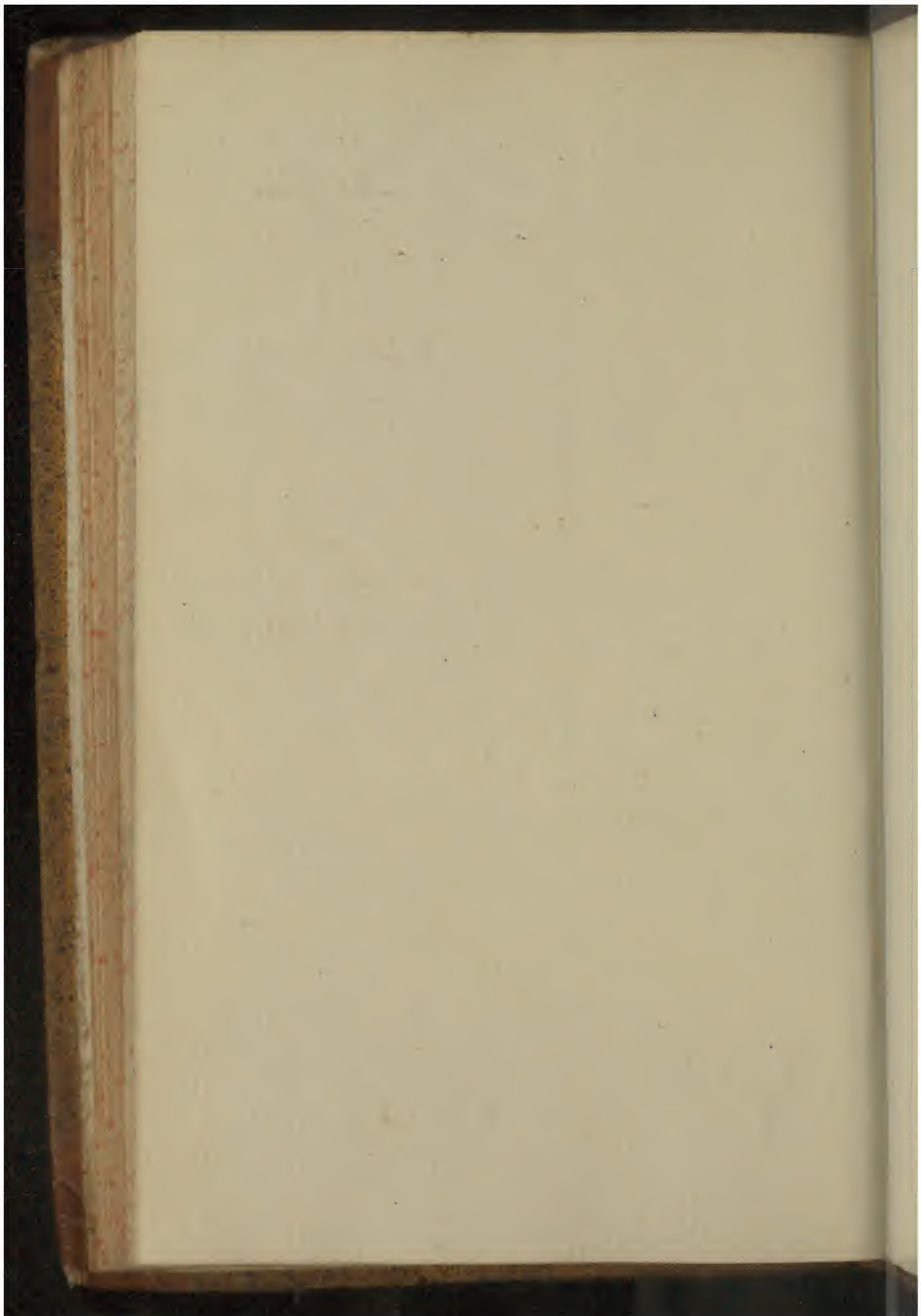

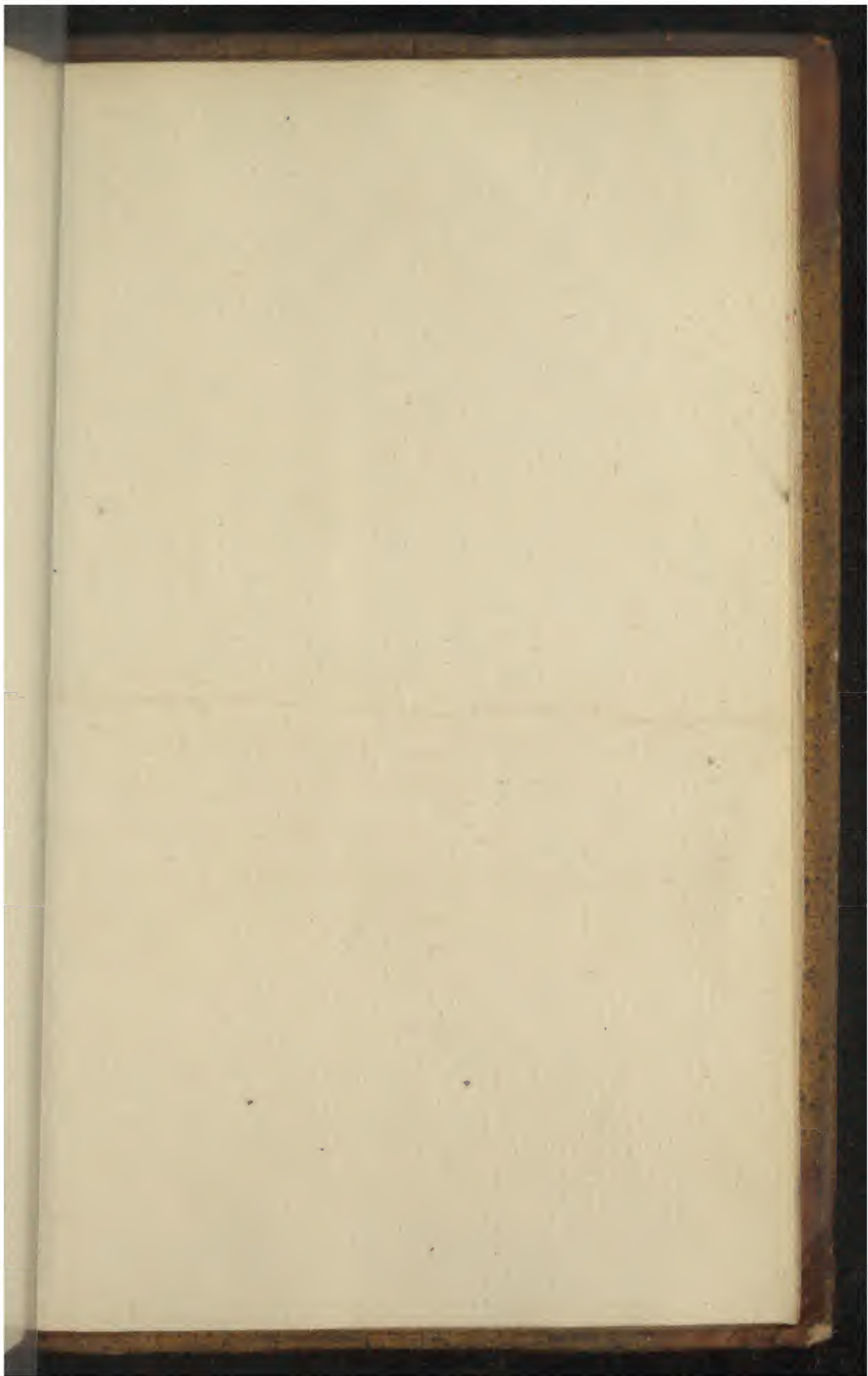

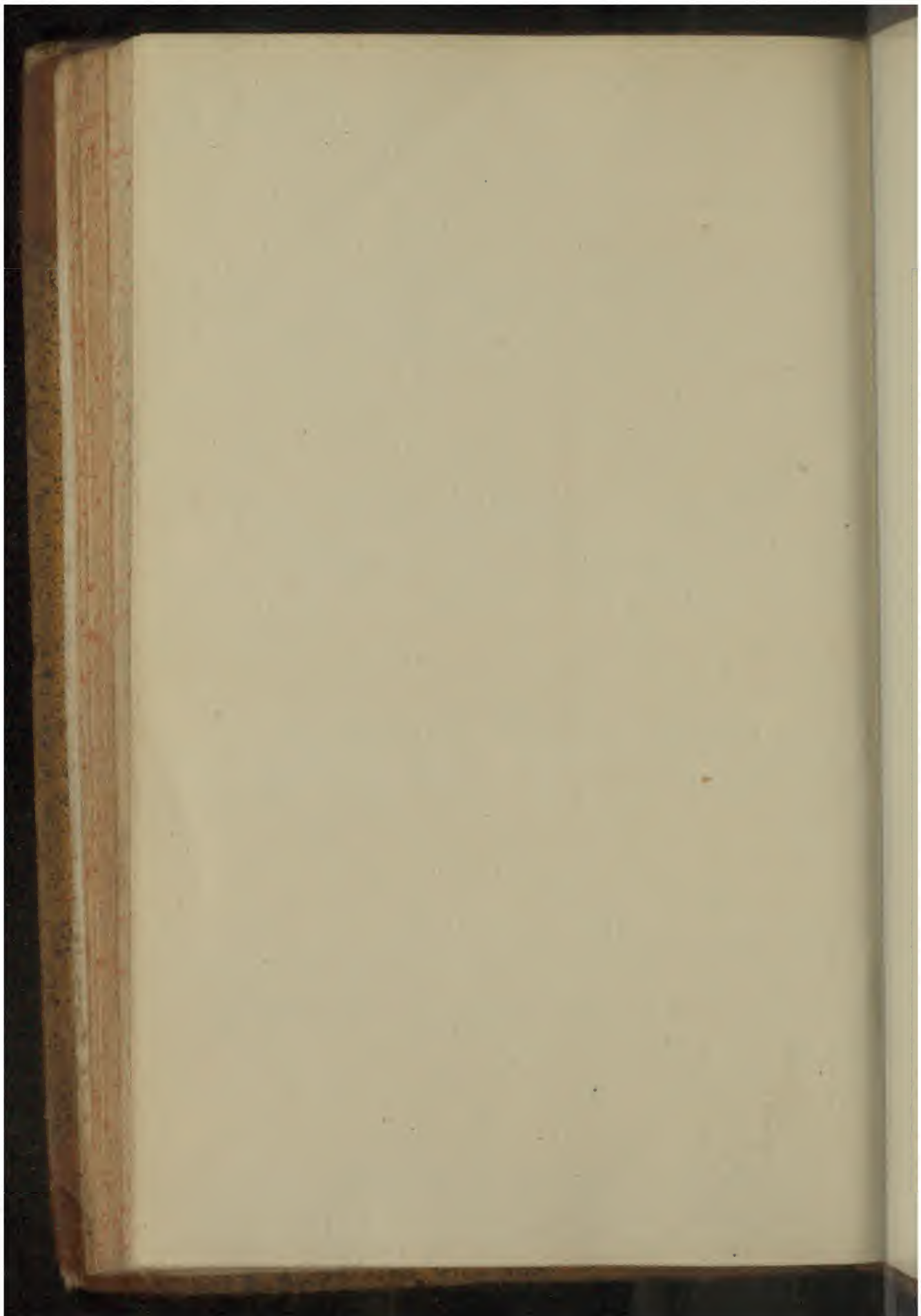

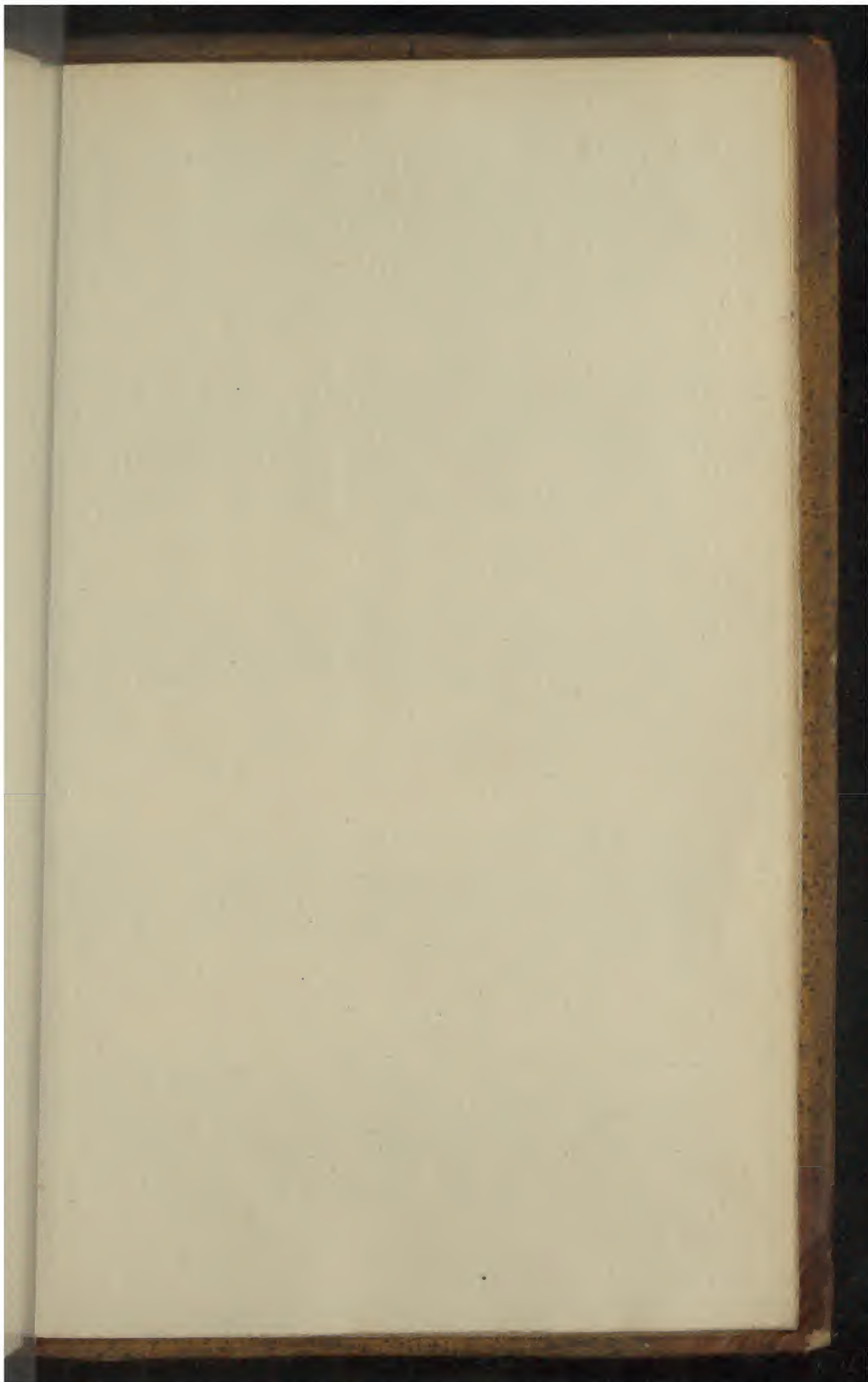

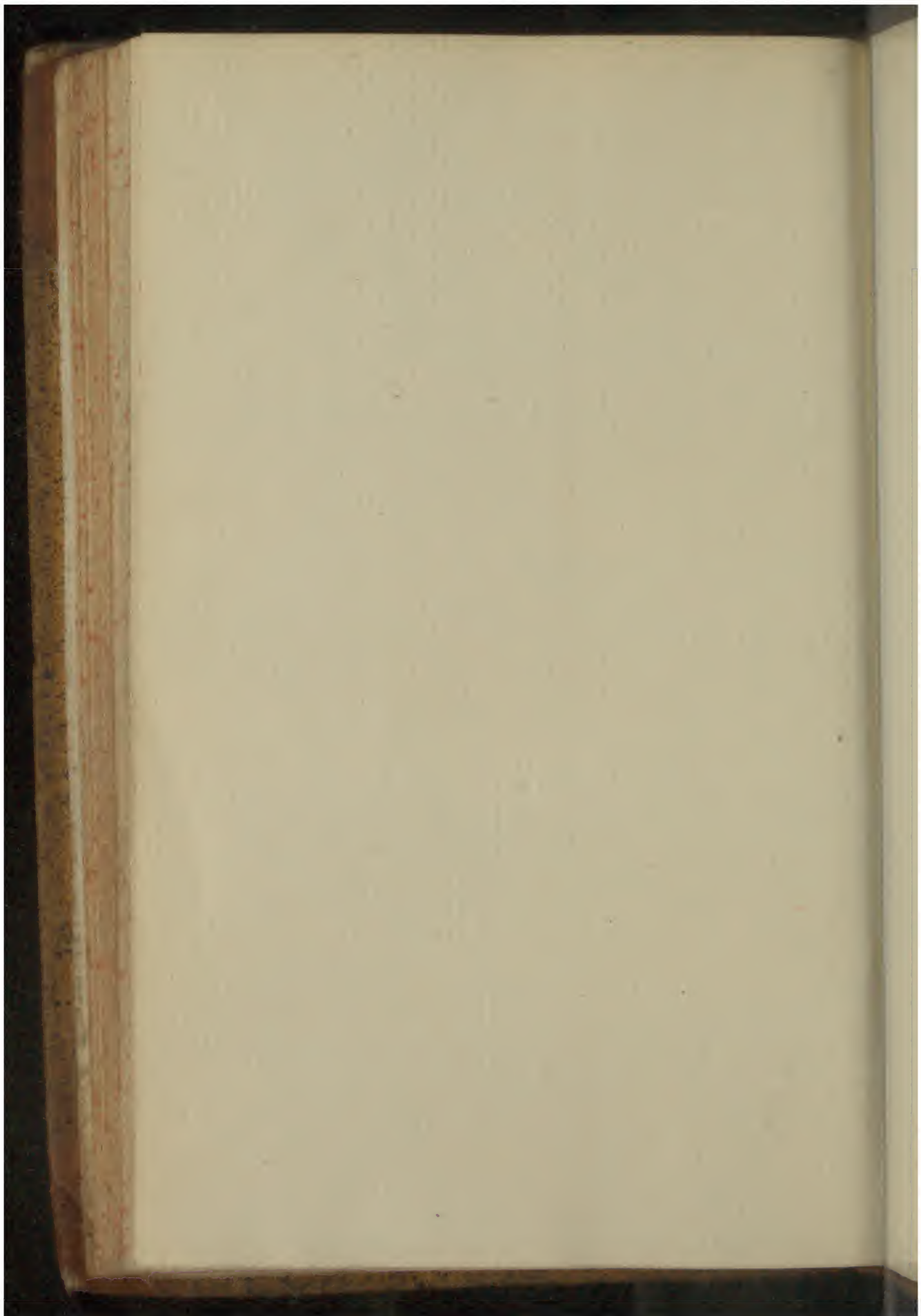

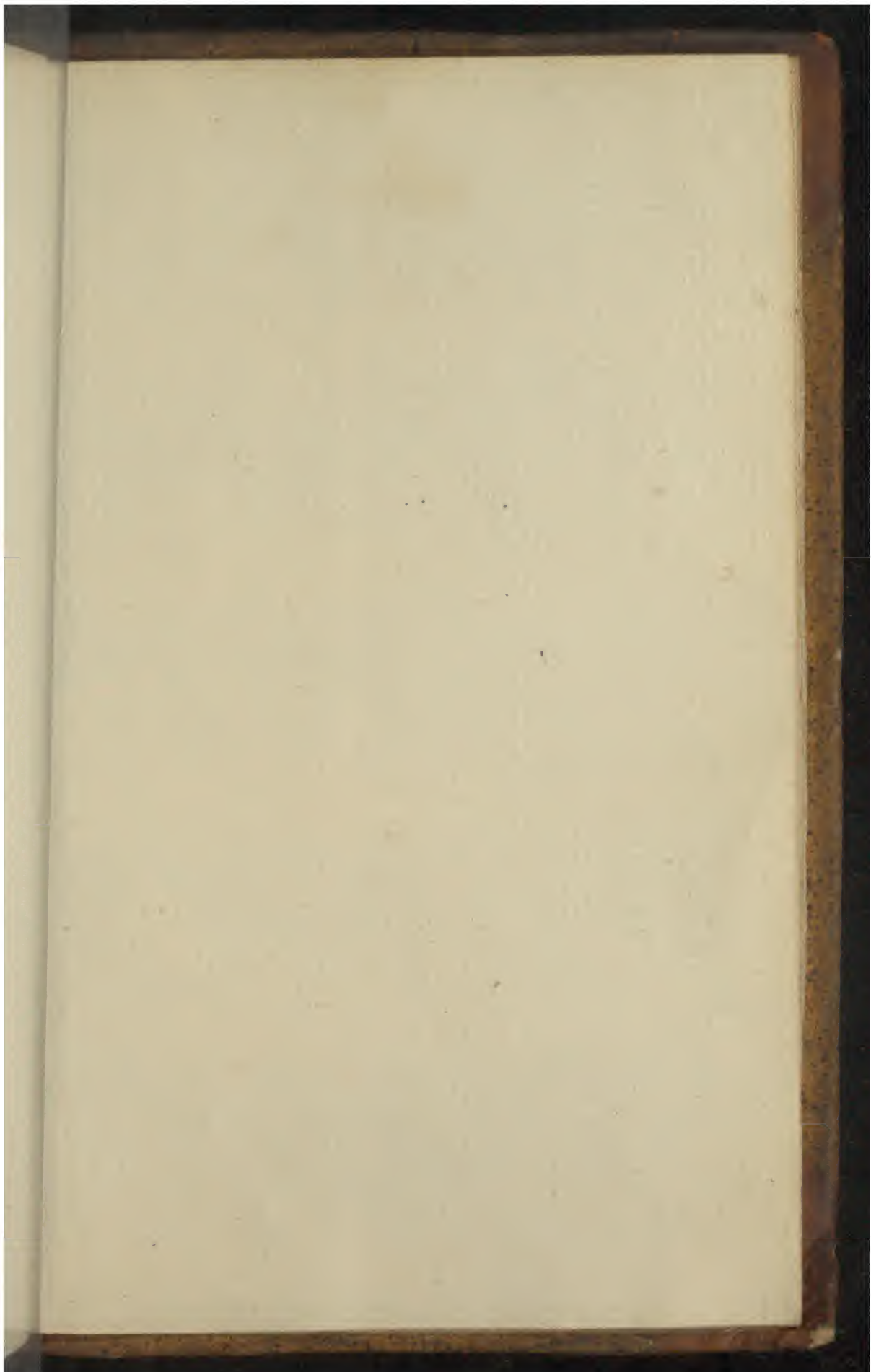

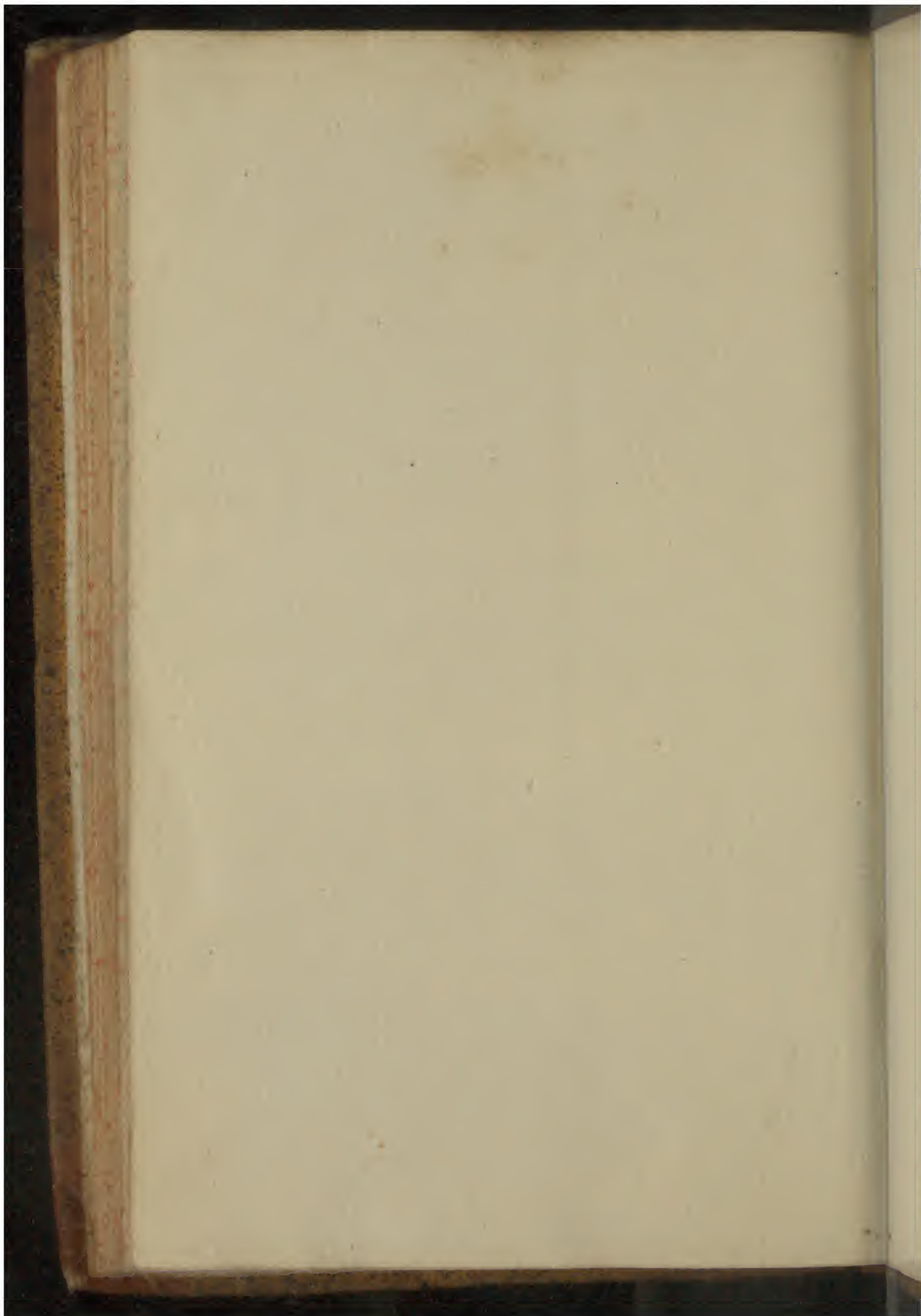

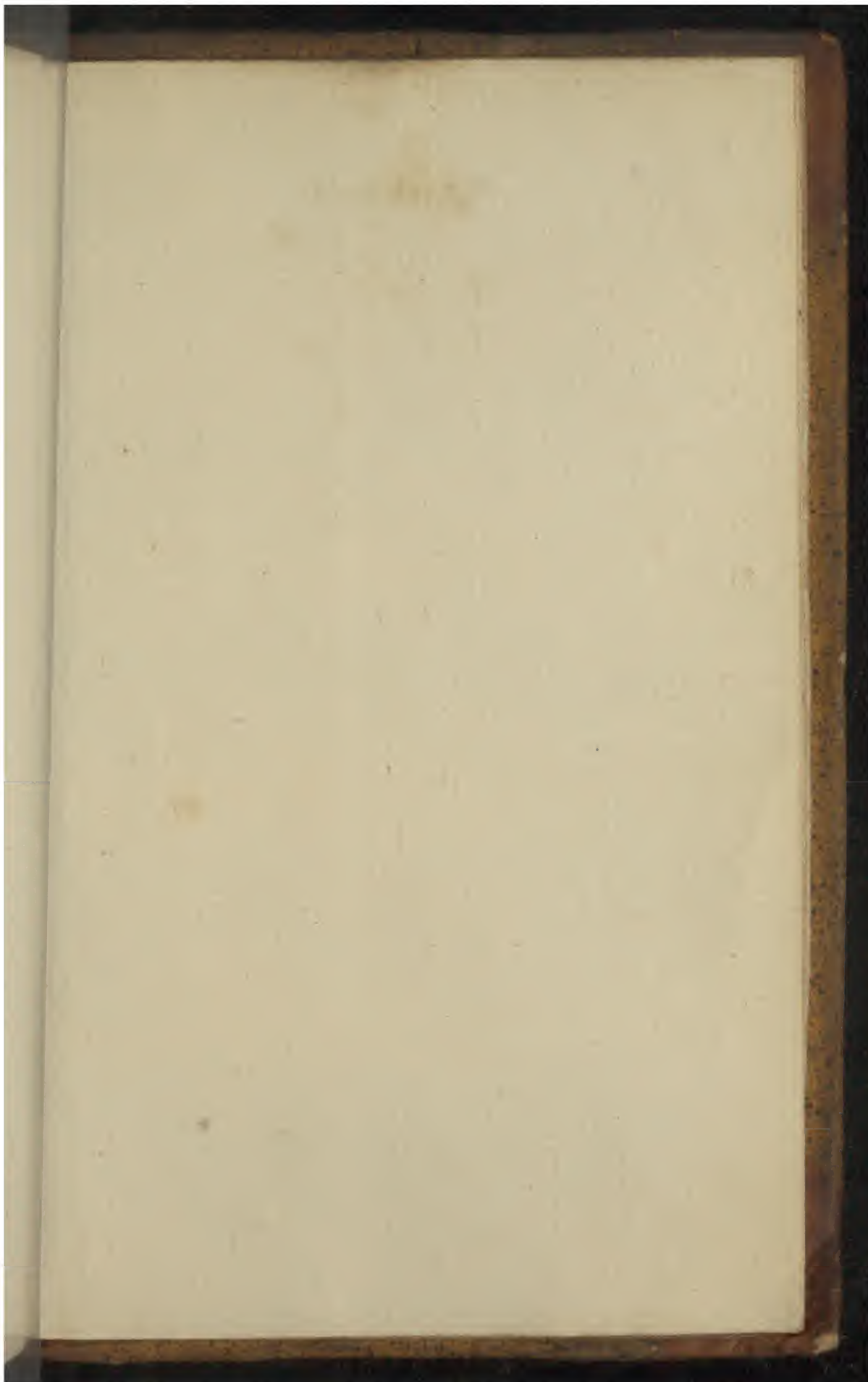

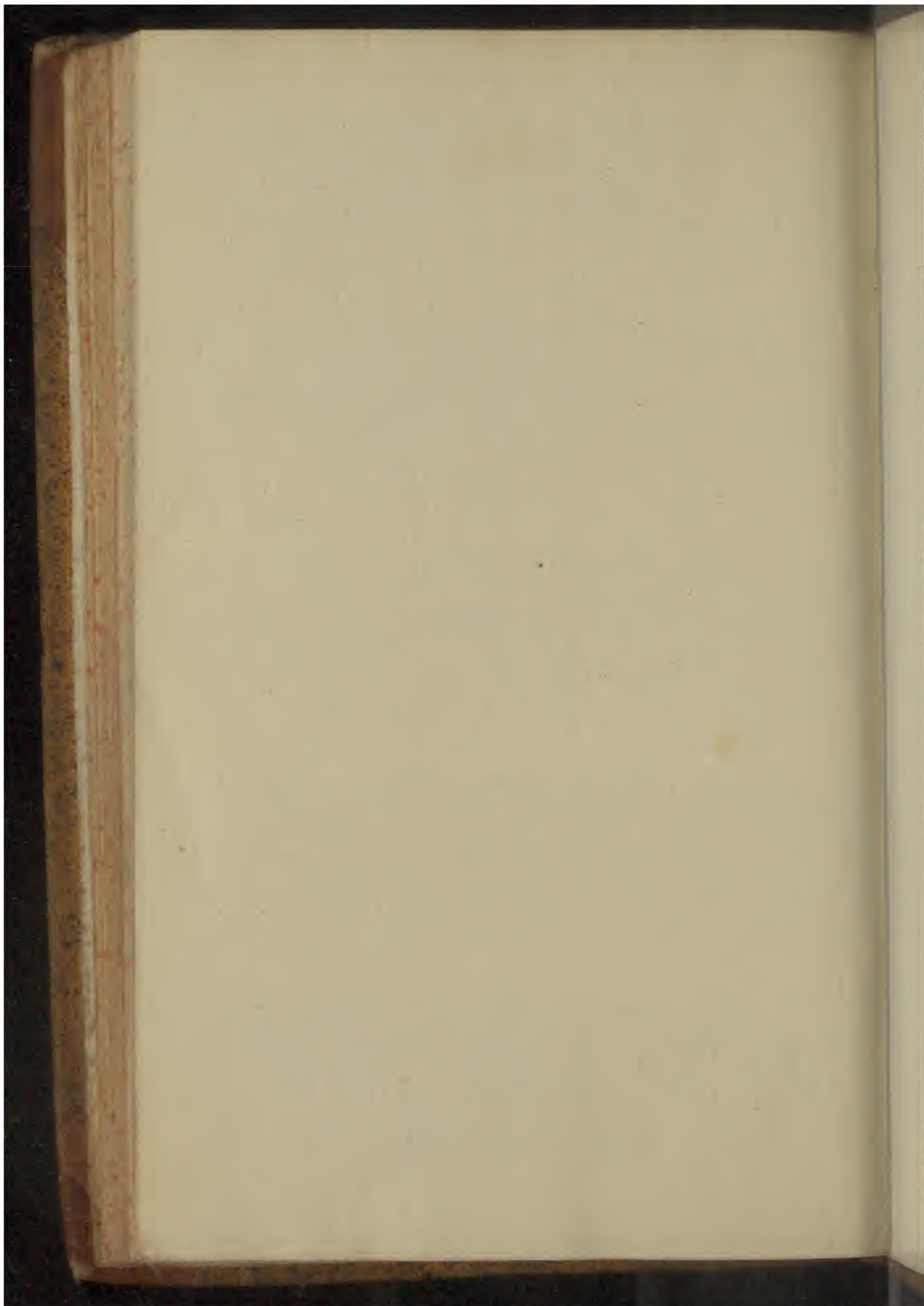

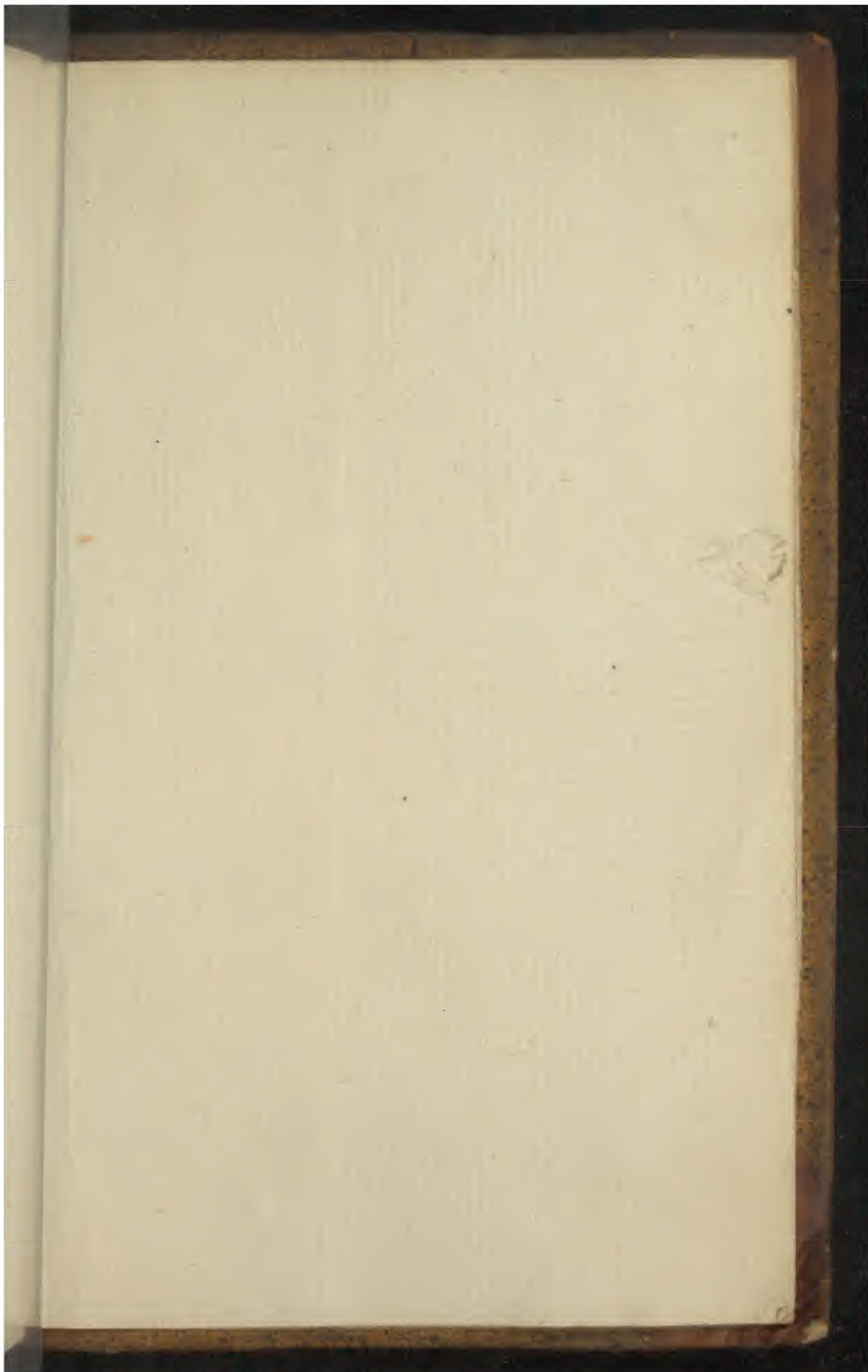

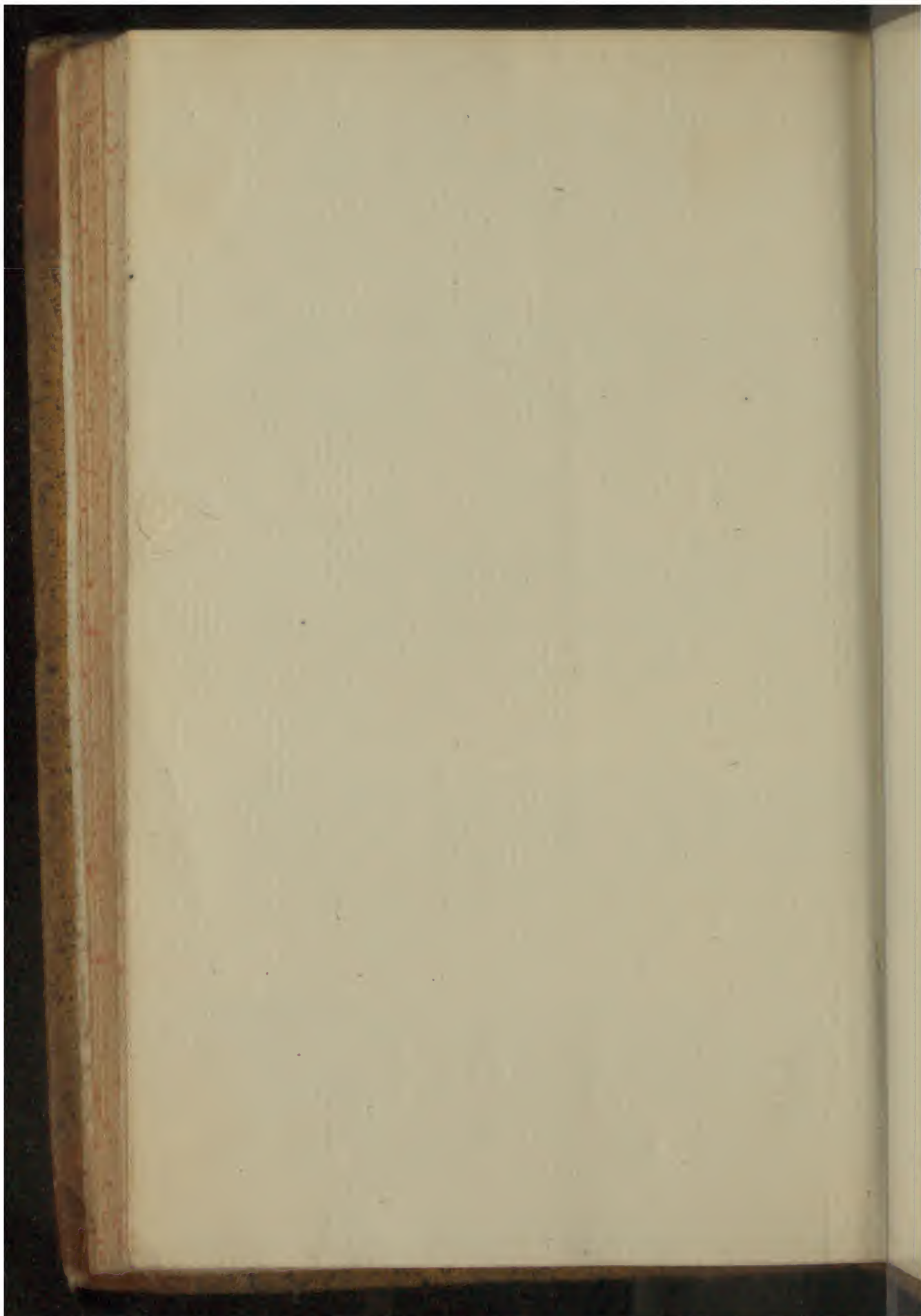

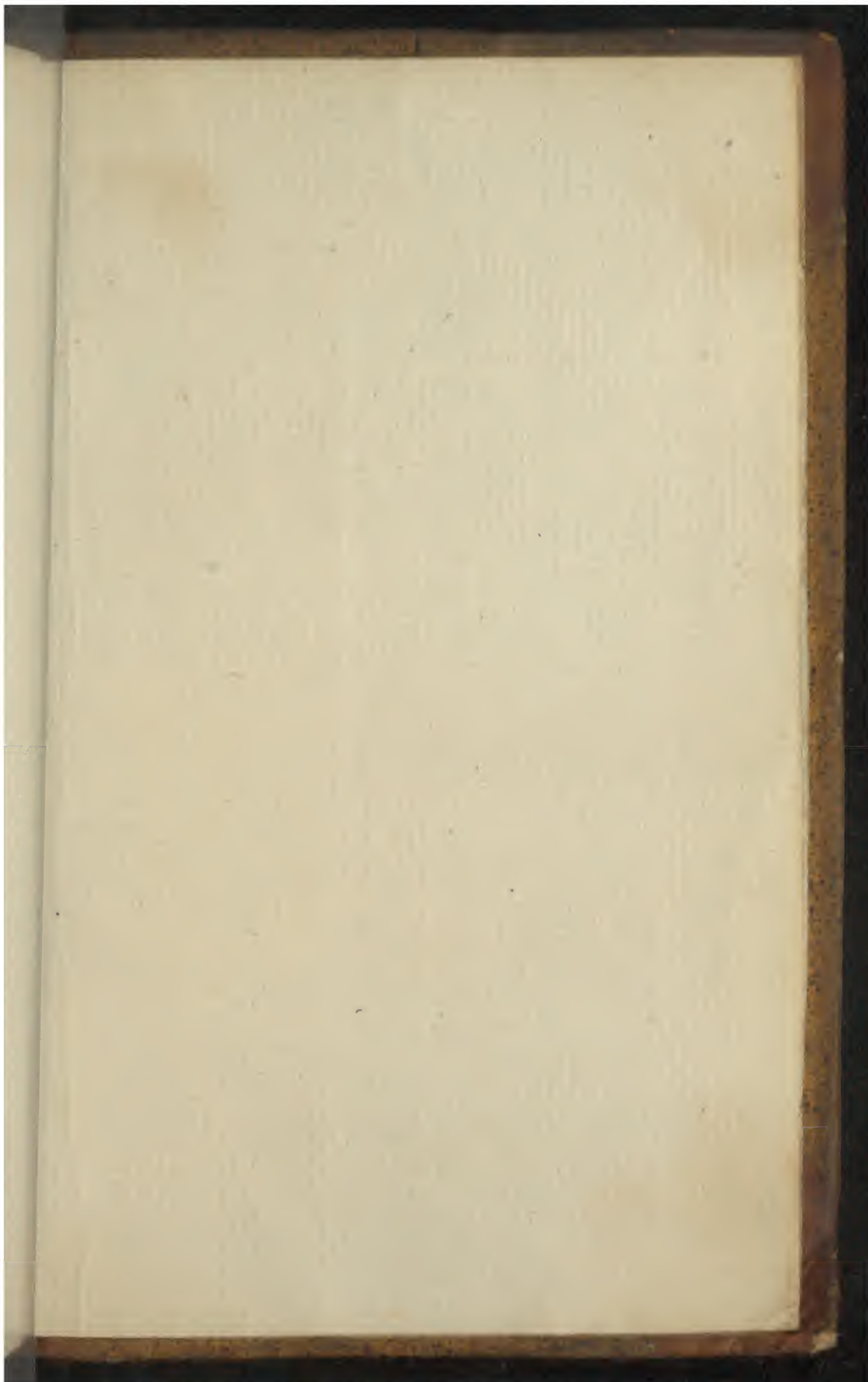

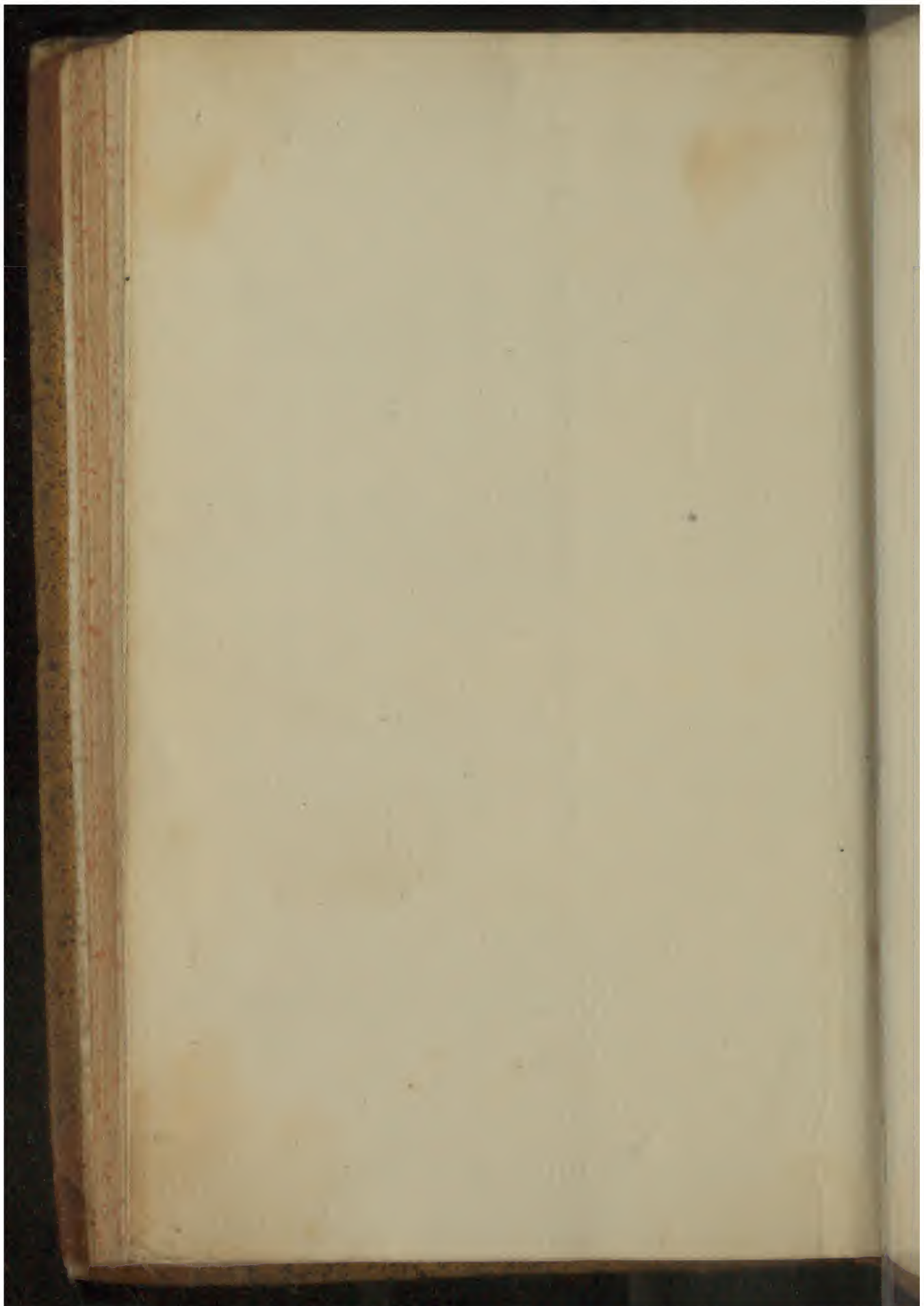

Nº 464

rente Van Bellingen